XXIII. évfolyam 29. szám Ára: 1 forint 1967. július 20.

Ludas Matyi

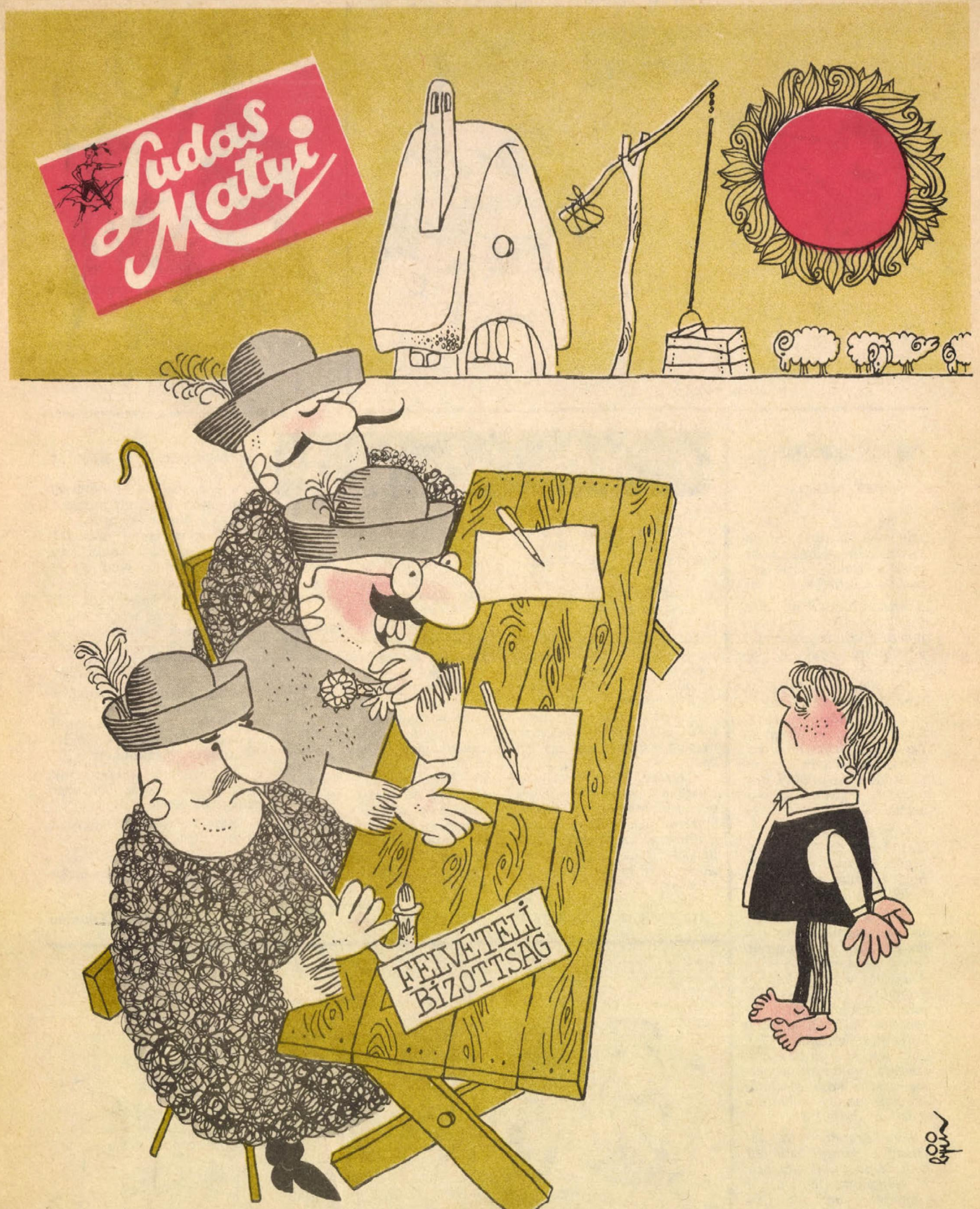
FELVÉTELI
BIZOTTSÁG

— Nos, fiacskám, mondd el szépen nekünk, miért akarsz kisbojtár lenni?...

Balázs-Piri Balázs rajza

Tiltakozó dal

Balázs-Piri Balázs rajza

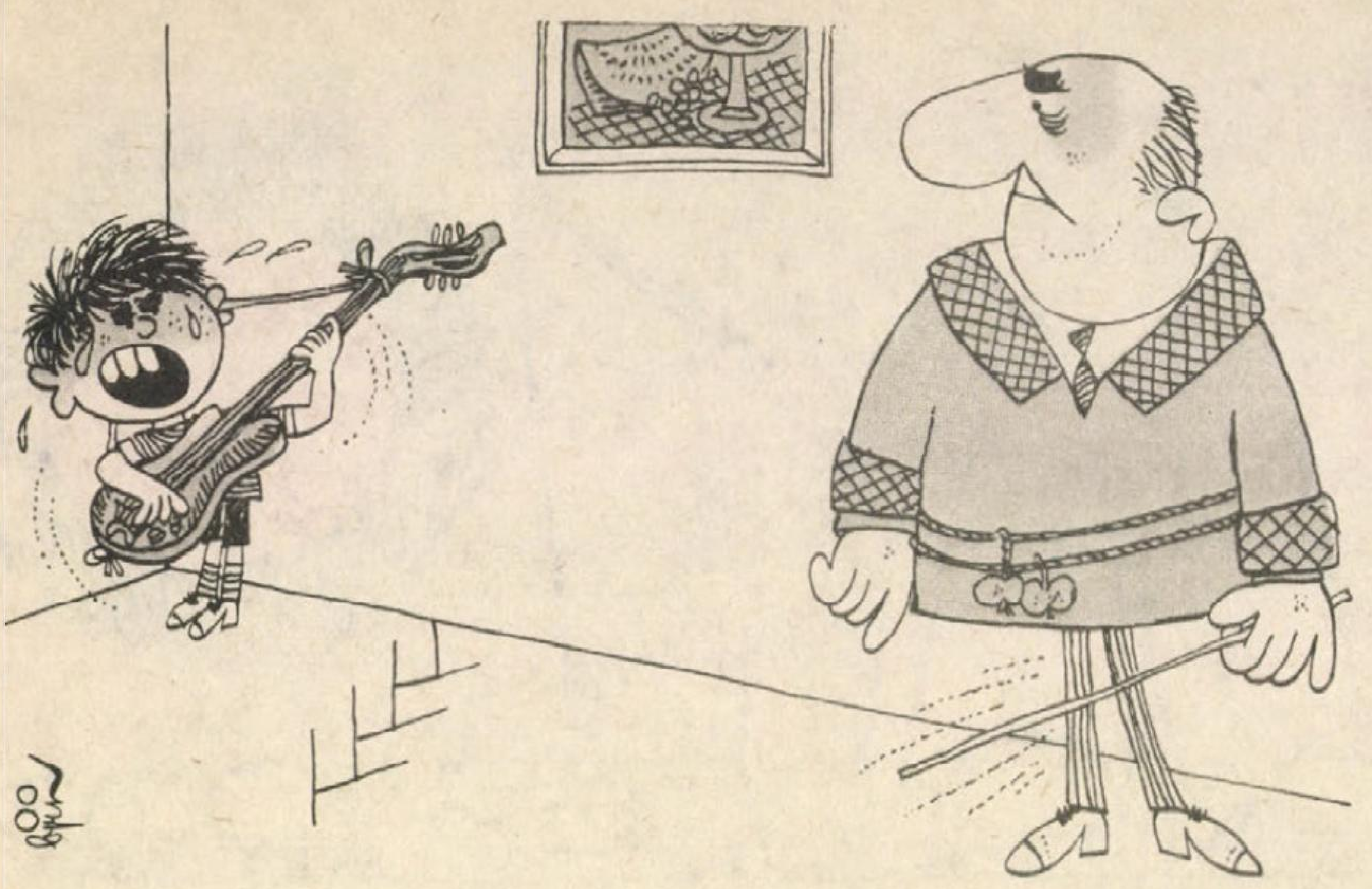

Barátnők

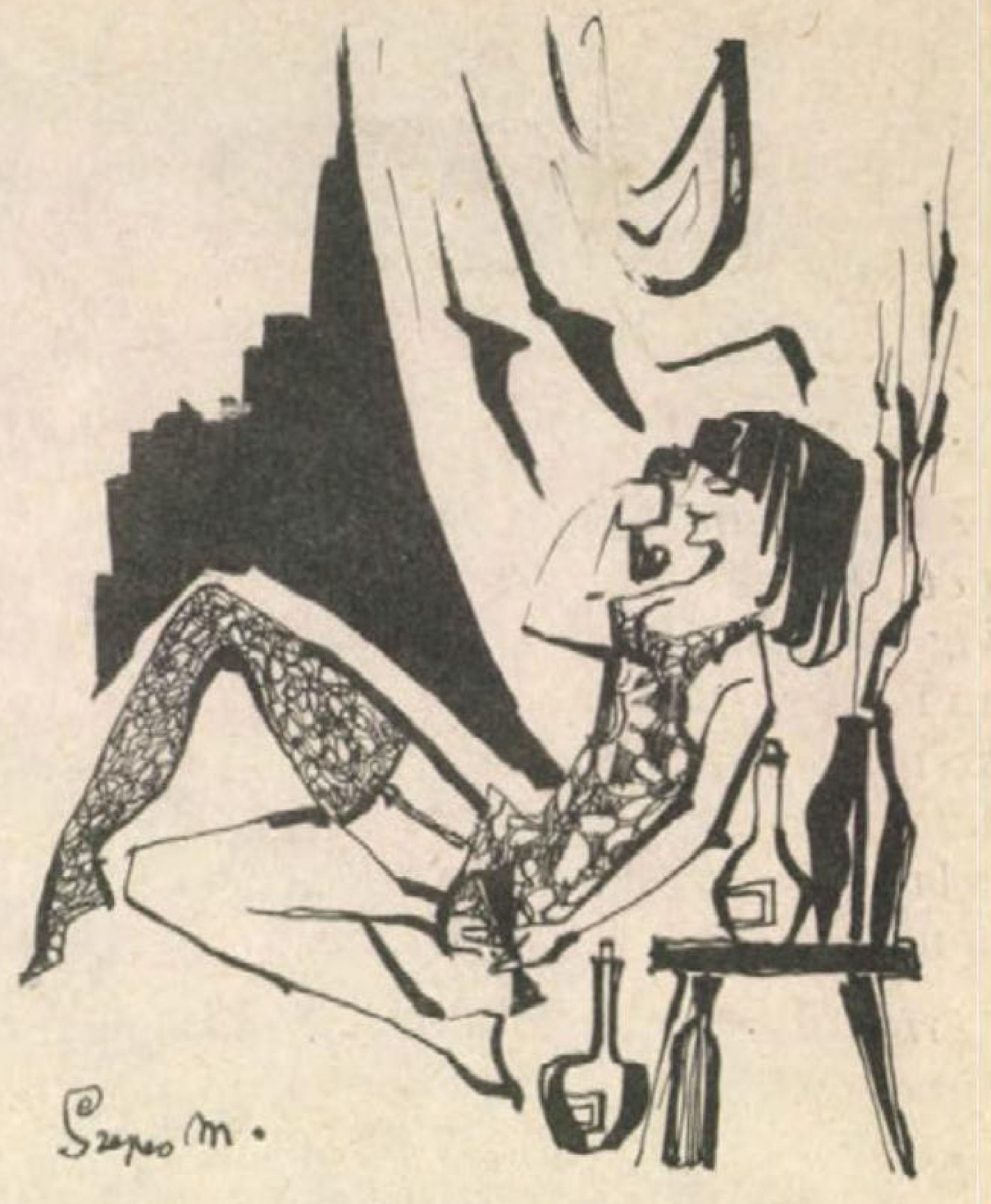

– Gratulálj! Tegnap váltam el a harmadik férjedtől!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIT MIKOR?

Leányomat, a kis Líviát folyó évi június 25-én levittem néhány hétre Szentesre nyaralni, ennyi szabadság a szülőknek is jár.

Huszonhatodikán, hétfőn, rekkenő meleg nyári napon elvittem a gyereket a strandra, ennyi a gyereknek is jár.

De nem a strandra vittem, szegénykét, csak a strandig, mert a strand zárva volt. A strandot ugyanis éppen 30 fokos hőségben, fényes nappal meszelték, azonkívül permetezték a strand növényzetét.

Érdeklődésemre közölték, hogy Szentes város közönsége már megszokta, hogy a strand minden második hétfőn zárva van.

Örülök, hogy a szentesieket sikerült ilyen jól megnevelni, de mégsem tudok egyetérteni ezzel a dologgal. Bátorkodom a gyönyörű szentesi strandfürdő vezetőségének figyelmét felhívni a több műszakos munkára. Így mód nyílna a strand meszelését, valamint a permetezést a késő délutáni, az esti, netán a hajnali órákban elvégezni.

Javaslatomért – ha kivihető – semmi jutalmat nem kérek, ezzel szemben ki kellene tüntetni azt a személyt, aki kitalálta, hogy az ország egyik legszebb strandja zárva maradjon az idei nyár talán legmelegebb napján.

(Soós)

Mondja be a címét!

Elemér barátom, társadalmunk éles szemű bírálója, figyelemre méltó nyilatkozataival nyerte el csodálatomat. Ezúttal is bámulatba ejtett váratlan kijelentésével:

– Az igazi baj nem ott van, amikor a fejesek elutasítják az ember kérelmét, hanem amikor nyájasan így szólnak: „Rendben van, mondja be a címét." Ezzel az ügy örökre lezárult.

Dicsértem ragyogó felfedezését, és tételének erősítésére magam is felhoztam egy példát:

– Igazad van! Tavaly januárban másodállást kerestem a Vajmiértex vállalatnál. Sikerült bejutnom a főigazgatóhoz, akinek átnyújtottam másfél kiló ajánlólevelet. Közte volt a Biztonsági Tanácsnak, az 1878. számú Közért boltvezetője első helyettesének és a Vatikánnak az ajánlása. A főnök áradozott, a küszöbig kísért és harsányan búcsúzott: „Mondja be a címét! Ilonka, jegyezze fel!" Azóta másfél év telt el. Az igazgatónak hírét sem hallottam. Ki tud róla?

Elemér általában nem tűri, hogy másé legyen az utolsó szó. Igyekezett most is letromfolni:

– Már nővel is jártam így! A Balatonon. Az üdülőben ismerkedtem meg vele. Hajókáztattam, fagylaltoztattam, egyszer még bélyeget is vásároltam az anzikszkártyáira, de közeledésemet hűvösen fogadta. Az utolsó estén cigányzene mellett ettük a halászlét, bort is ittunk hozzá, hatvan forint cechet fizettem. Sokat ígérően búcsúzott: „Majd Pesten! Mondja meg a címét és a telefonját." Megmondtam. Ez 1965 nyarán történt. Már a Vöröskeresztnél is érdeklődtem felőle.

– Így van ez – helyeseltem, mert bölcsebb megjegyzés nem jutott eszembe.

– Bizony így – sóhajtott Elemér –, aki a címet kéri, soha az életben nem fog jelentkezni!

A meghitt beszélgetés közben észre sem vettük, hogy tilos jelzésnél léptünk az úttestre. Nyomban ott termett egy rendőr, és nekünk szegezte noteszét és plajbászát. Baráti hangon érdeklődött: „Most fizetik az elvtársak a büntetést, vagy felmutatják a személyazonosságit, és bemondják a lakcímüket?"

Az utóbbit választottuk. Az ember minél későbben adjon ki pénzt.

Elemér vidáman jegyezte meg:

– Végre valaki, aki feljegyezte a címünket, és mégis jelentkezni fog.

Stella Adorján

Gyanakvás

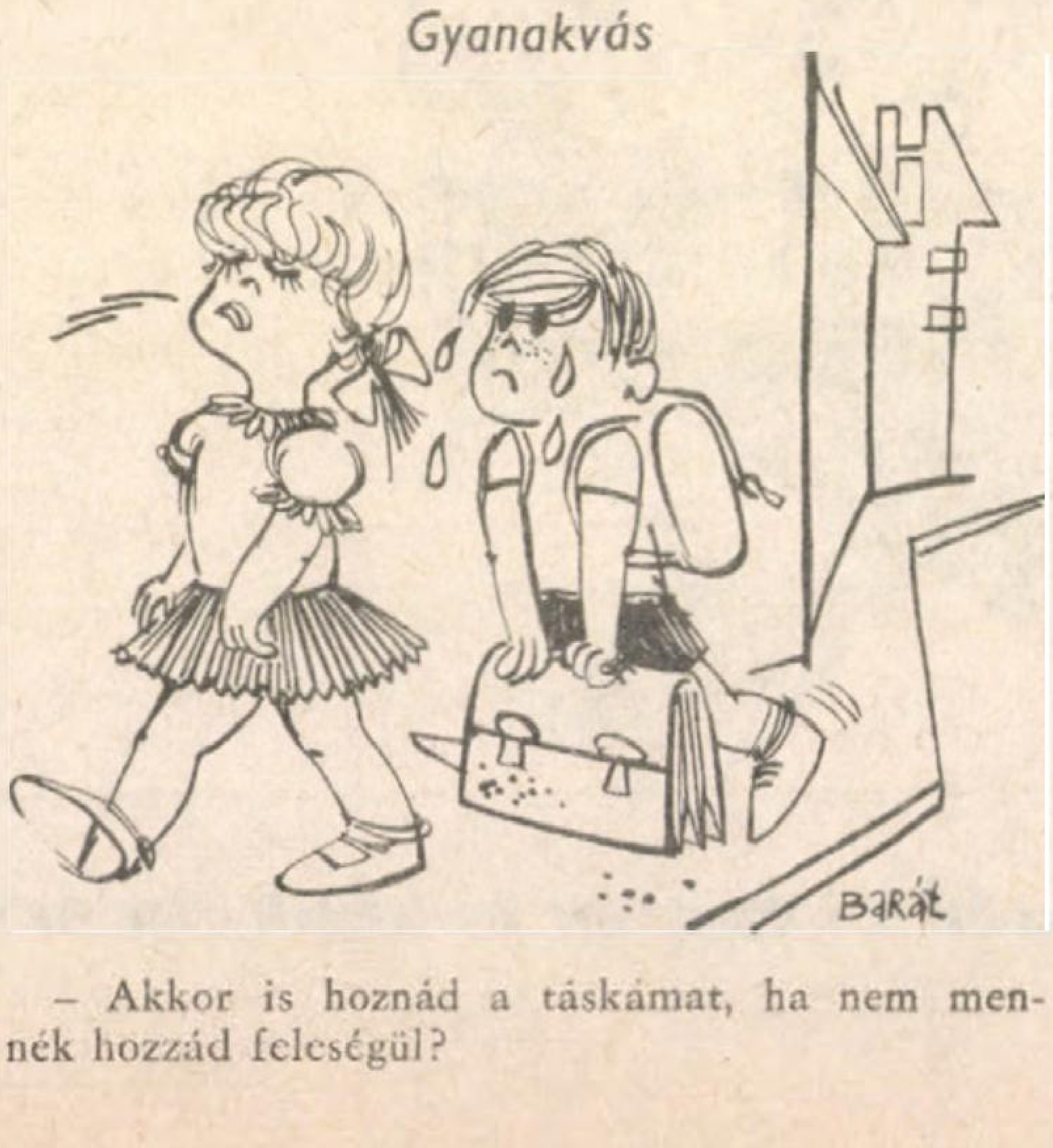

– Akkor is hoznád a táskámat, ha nem mennék hozzád feleségül?

Kánikula

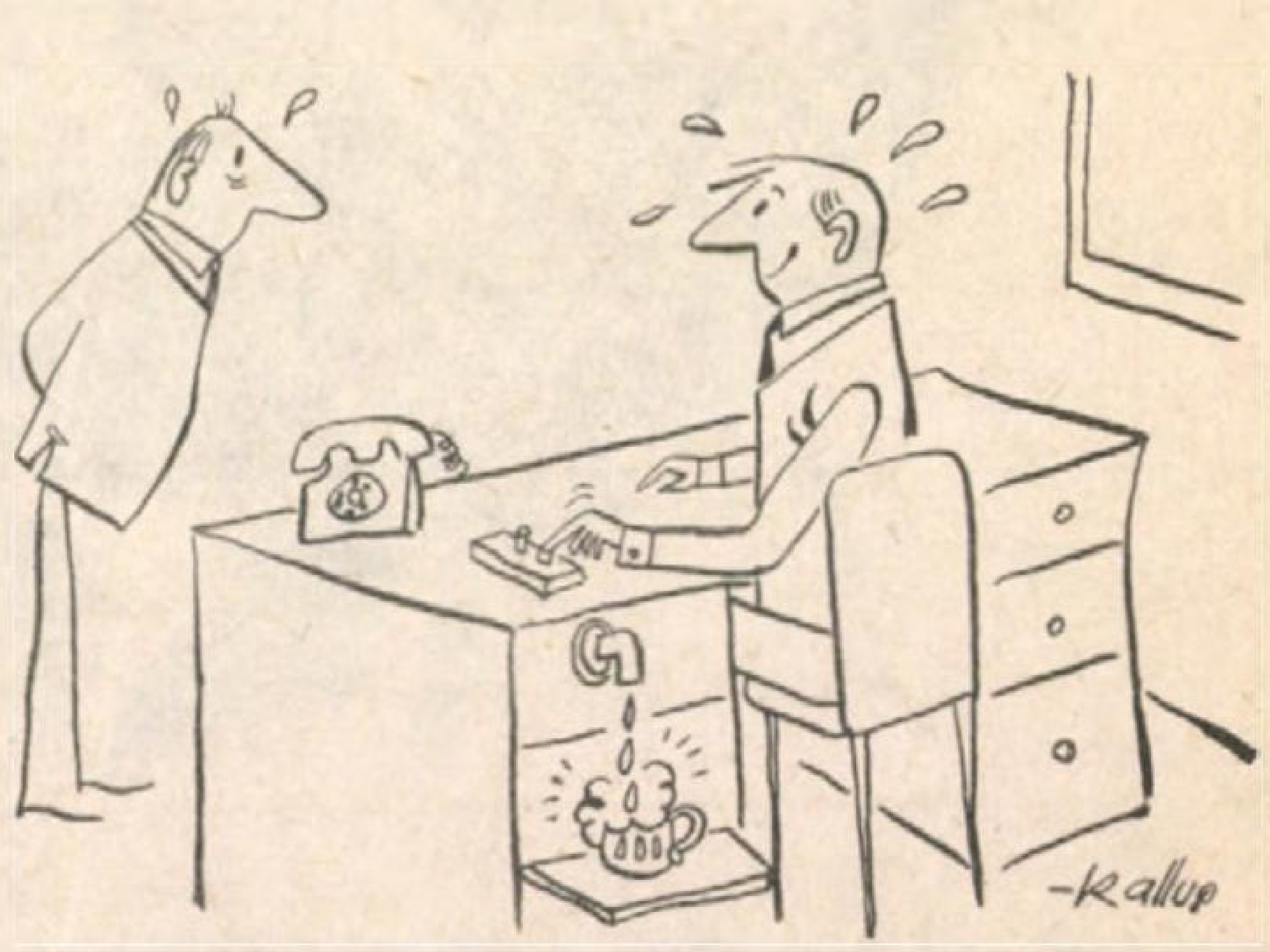

A gépesítés korában

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS ÜGYEK

„ÖRÖKZÖLD" BÜROKRÁCIA ÉS „GYORS" ÜGYINTÉZÉS

A Pannónia Szálloda és Vendéglátó Vállalat 135. sz. üzemének voltam tizennégy évig a vezetője, s ebben a minőségben munkavédelmi vizsgára hívtak be 1965 őszén. Időközben, 1967. január 15-én nyugdíjba mentem. 1967. június 29-én a volt vállalatomtól értesítést kaptam, hogy a munkavédelmi vizsgát sikerrel tettem le.

Erre mondják Pesten: „Na bumm, akkor mi van?!"

Deák Andorné
XIII., Hegedüs Gyula u. 24

VIRÁGCSERÉP

Úgy látszik, új hiánycikkel gyarapodtunk, a virágcseréppel. Miután a piacon nem tudtunk vásárolni, és a Corvin áruházba küldtek, elmentünk oda.

Itt valóban lehet kapni virágcserepet, de 30 forinton felüli árban. Persze szép kivitelű cserepek ezek, de egy kicsit drágák. Mikor lehet kapni kisebbet, olcsóbbat, egyszerűbbet?

Vas Béláné
Bp. IX., Friss u. 60.

Adeni helyzetkép

Erdei Sándor rajza

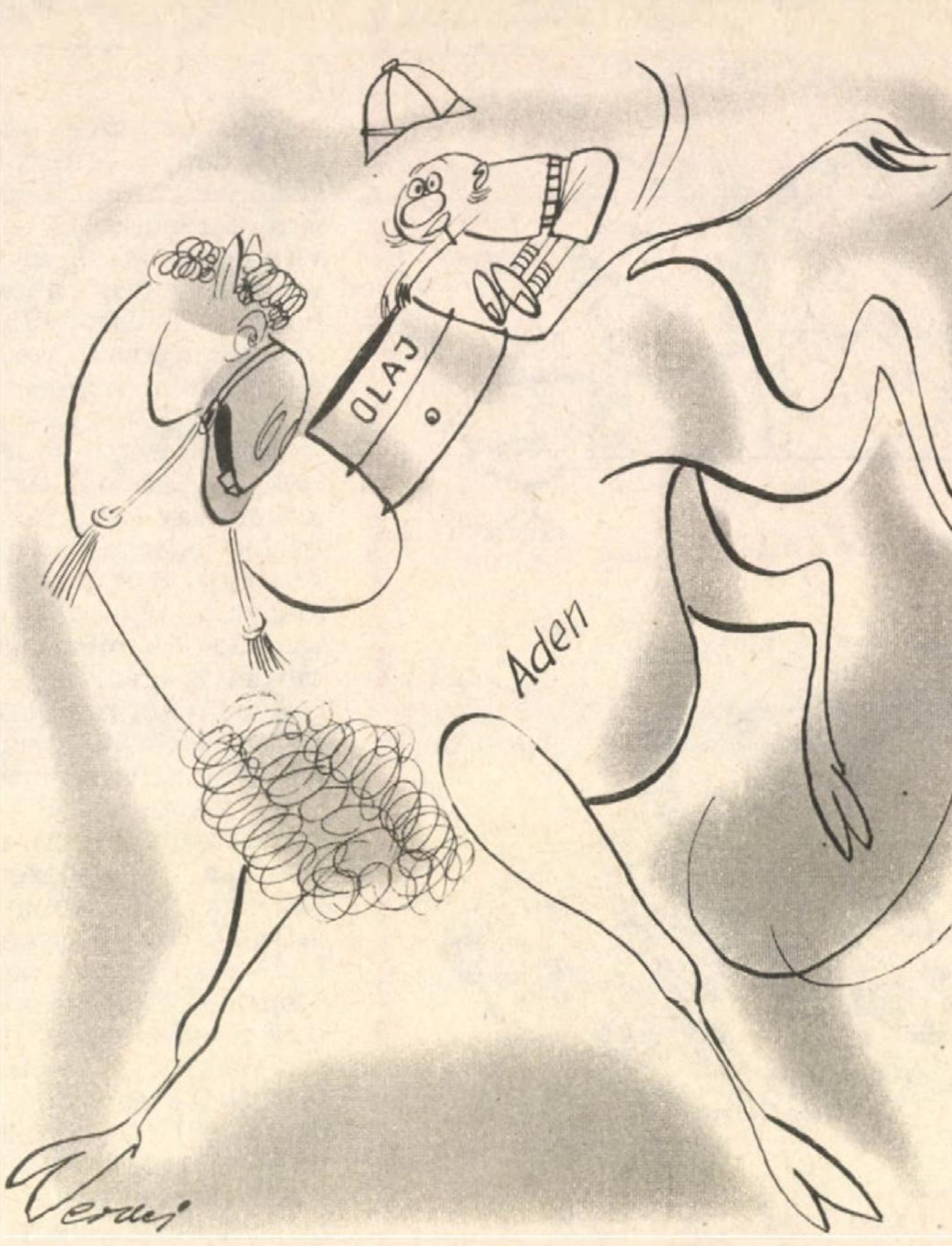

A MUTATVÁNY

Azt hiszem, fel fogok lépni a cirkuszban. Van egy teljesen kidolgozott, csodálatos számom, amely – minden túlzás nélkül mondhatom – lélegzetelállító!

A szám a következő:

A zenekar tust húz: pa-papamm! Én csillagokkal teleszórt frakkomban ruganyos léptekkel beszaladok a porondra. Velem jön természetesen a gyönyörű asszisztensnőm, hozza majd a rekvizítumokat, azaz a kellékeket. Miközben én meghajolok a csillagokkal díszített frakkomban, puszikat szór a publikumnak.

Ez a bevezető.

Ezek után a partnernőm kiosztja a nézők között a kellékeket. A kellék lehet bármi, ez esetben mondjuk egy sárga labda, egy lila kalap és egy nyúl.

A zenekar valami sejtelmes melódiát játszik.

Ekkor én mind a két kezemet a magasba emelem, és titokzatos hangon azt mondom, hogy abrakadabra, vagy azt, hogy pricc-pracc-prucc, aztán odamegyek ahhoz a nézőhöz, akinek a sárga labdát adtuk, és azt mondom:

– Kérek szépen egy sárga labdát!

A zenekar abbahagyja a muzsikálást, a reflektorok a nézőre irányulnak.

– Egy sárga labdát szeretnék – mondom most már valamivel hangosabban.

A néző át akarja adni a sárga labdát, amit tőlünk kapott, de nem lesz sárga labdája, csak zöld színű és piros és kék és szürke és fehér és mindenféle színekben lesz neki, csak sárgában nem.

Tus. Elegánsan meghajolok, az asszisztensnőm puszikat dob.

Midőn a taps elcsitul, odamegyek ahhoz a nézőhöz, akinél a lila kalap van, és fennhangon azt mondom:

– Egy lila kalapra lenne szükségem. Lilára, ha lehetne.

A néző nyúl a lila kalap után, de nincs lila kalapja. Ellenben van piros kalapja és pepita sapkája és fekete csákója.

Tus. Elegánsan meghajolok, az asszisztensnőm puszikat dob.

Megyek ahhoz a nézőhöz, akinek a nyulat adtuk.

– Tessék mondani, kaphatnék egy nyulat?

– Igen – feleli majd a néző, aztán kővé dermed a rémülettől, mert nyúl helyett egy teknősbékát, egy pingvint és egy macskát tart az ölében.

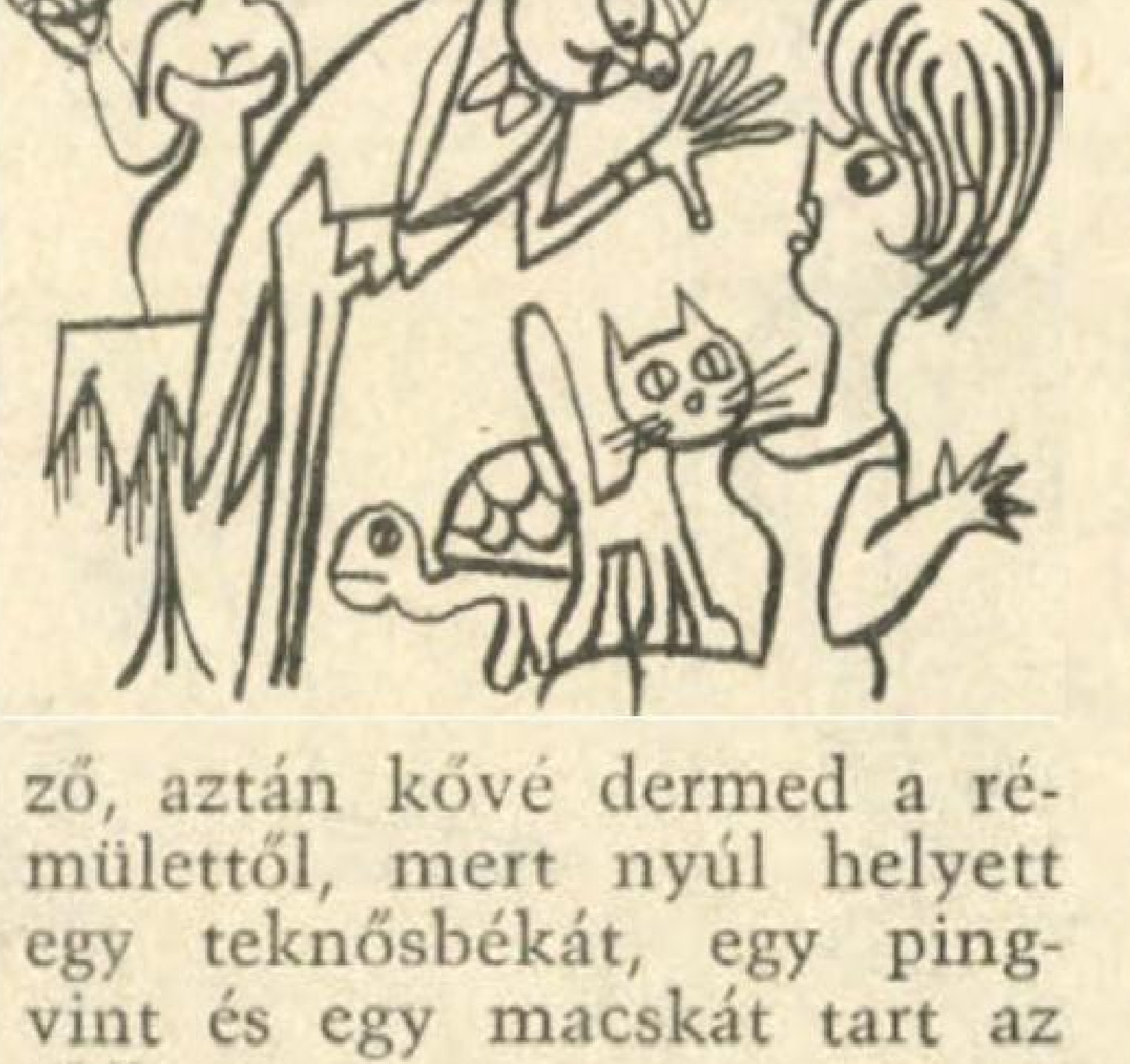

– Nyúl nincs? – kérdem gúnyosan. – No persze, az nincs . . .

– Egy pillanat – feleli a néző. – Az előbb még volt egy darab. – Lázasan keresgélni kezd, még a pad alá is néz, de ott sem talál nyulat, csak tyúkot, kacsát, kutyát, hollót és egy gyúrgyalagot.

Tus. Elegánsan meghajolok, az asszisztensnő puszikat dob. Egetverő taps. A közönség őrjöng. Külföldi impresszáriók rohannak be a porondra.

Hát ez lenne a szám.

Hogyan tudom ezt megcsinálni? Nagyon könnyen. Már évek óta figyelem: ha én keresek valamit, ha én venni akarok valamit, az soha sincs, az sohase kapható, egyszerűen eltűnik. Ez valami természetfölötti képesség: minden van, csak az nincs. Abban a színben, nagyságban vagy minőségben, amire nekem lenne szükségem.

Régen dühös voltam, de most már nem. Inkább a cirkuszban kamatoztatom a képességeimet.

Most már csak az a kérdés: kapok-e csillagokkal teleszórt frakkot az én méretemre?

Mikes György

MUNKAEBÉD

Fülöp György rajzai

FAGYOS LÉGKÖR

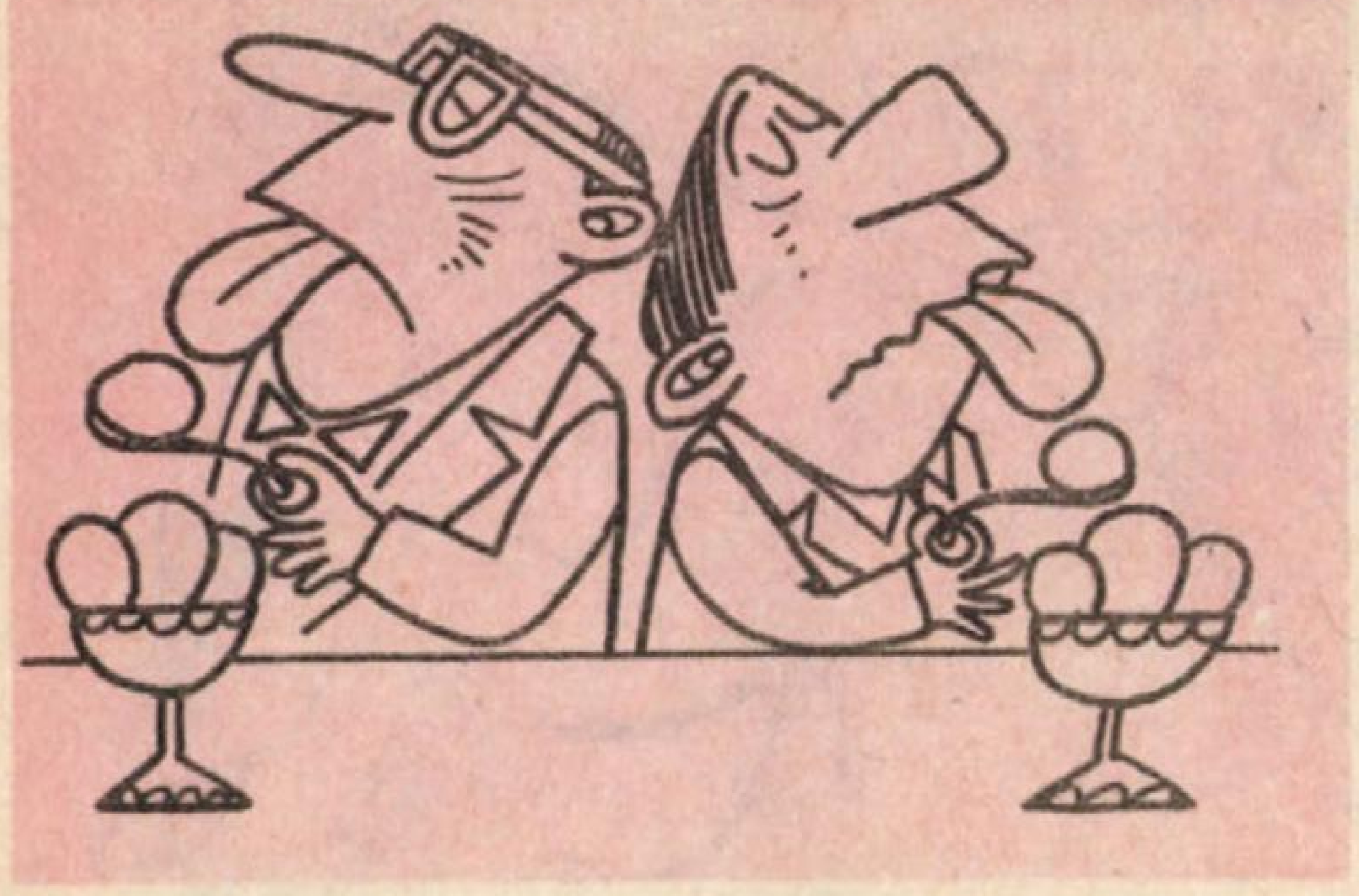

GAZDASÁGI TÁRGYALÁSOK

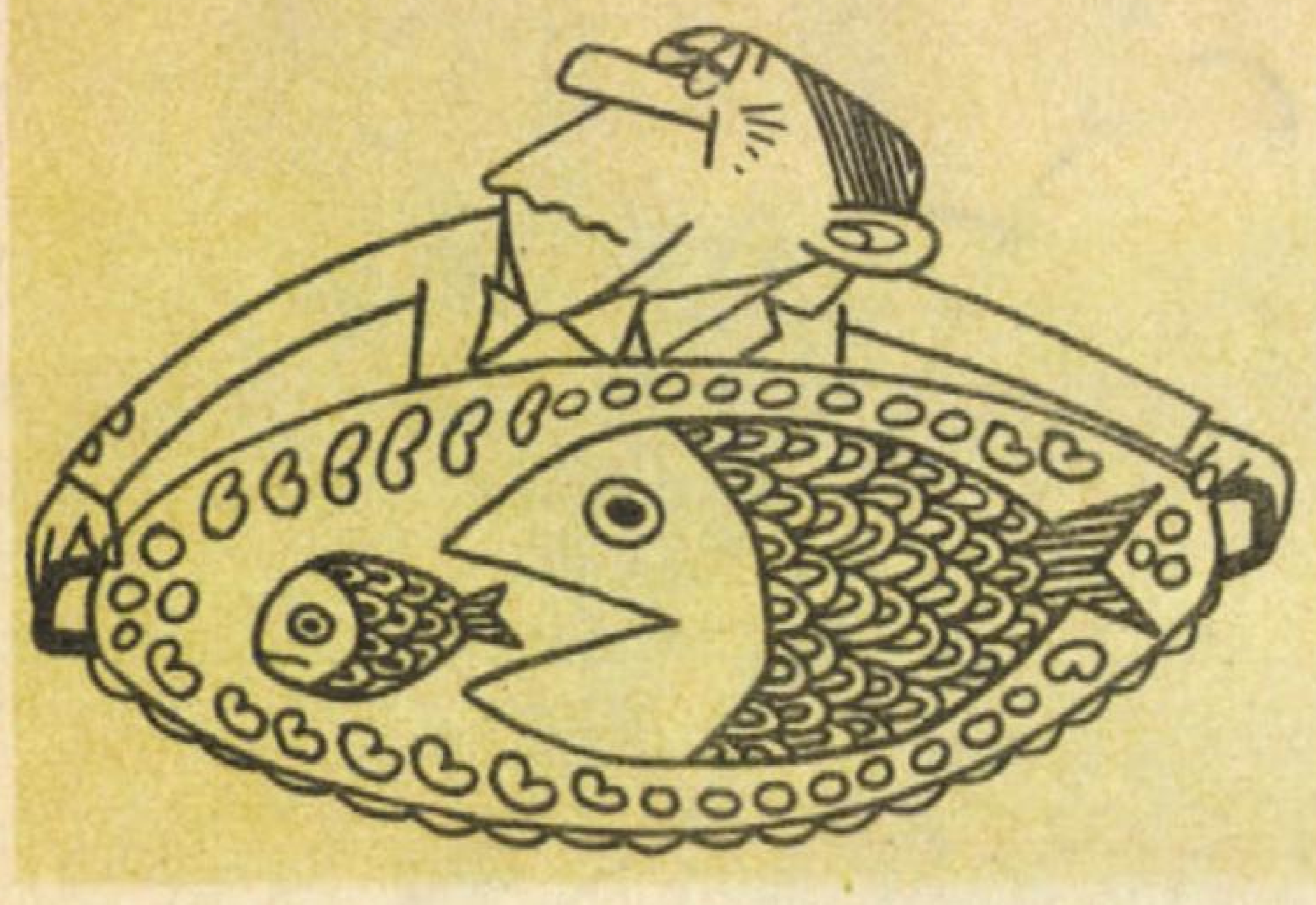

LASSÚ ELŐREHALADÁS

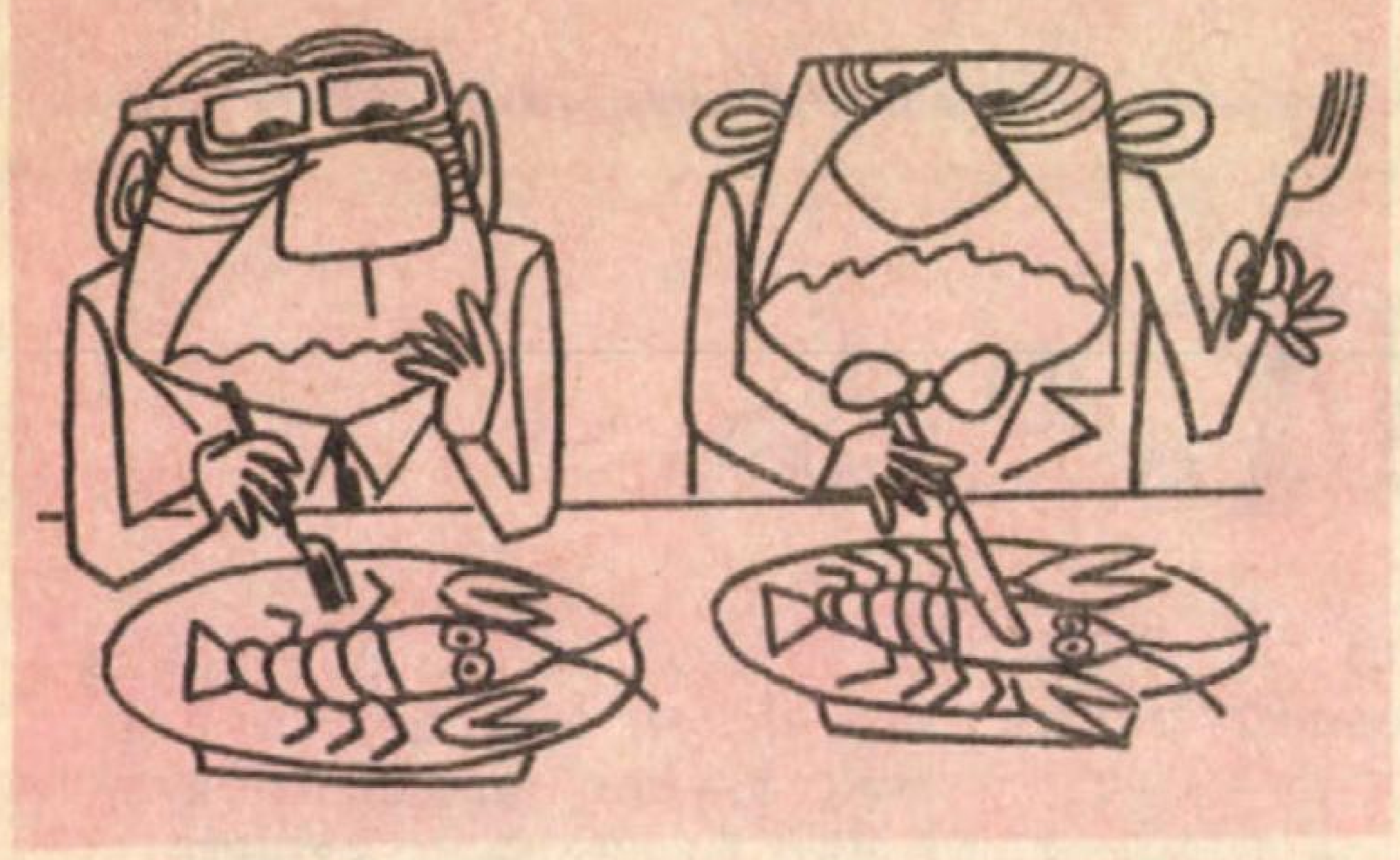

a BÉRLET dicsérete

Amikor még példányonkénti vásárló voltam a fővárosi autóbuszokon és villamosokon, azaz minden egyes alkalommal külön-külön megvásároltam vagy elblicceltem a jegyet, a higgadt, takarékos megfontoltság vezérelt útjaimon. Ám, amióta egy kombinált bérlet büszke birtokosának mondhatom magamat, úgy utazgatok ide-oda, mint egy vérbeli magyar úr!

Azelőtt két pont között a legrövidebb távolságot automatikusan kiszámította a pénztárcám. Most azonban kifejezett örömöm telik abban, ha minél bonyolultabban közelítem meg utam végcélját, tudniillik minden egyes átszállással egy forintot, illetve egy forint ötven fillért nyerek, attól függően, hogy villamossal vagy autóbusszal közlekedem.

Azelőtt csak akkor ültem járműre, ha ezt az út hosszúsága, esetleg a rendelkezésemre álló idő rövidsége feltétlenül indokolttá tette. Ugyanis utáltam a zötyögést és a tolongást, s legfőképpen pedig sajnáltam a pénzt rá. Most még akkor is közlekedési eszközt veszek igénybe, ha ez számomra tetemes időveszteséget jelent.

A hónap elejétől kezdve gondosan feljegyzem, hogy utazásaim mibe kerülnének akkor, ha nem volna kombinált bérletem. Amíg be nem hoztam a száztíz forintot, addig eszeveszetten autóbuszozom és villamosozom összevissza a fővárosban, mint aki fut a pénze után. Amidőn azonban összejött az összeg, akkor valamelyest megnyugszom, és attól kezdve már csak passzióból ruccanok át Óbudára vagy Kelenföldre, ahol egyébként semmi dolgom sincs.

Gyermekkoromban imádtam a különféle járműveket. Később az ilyen irányú lelkesedésem jócskán megcsappant, s örültem, ha nagyokat sétálhattam. Most, a bérlet hatására, érdeklődésem ismét a villamos, az autóbusz, a trolibusz és a földalatti felé fordult, szóval a bérlet visszaadta az ifjúságomat.

Elhatároztam, hogy az ily módon összespórolt pénzből (tudniillik, amennyivel többe kerülne száztíz froncsinál, ha minden egyes alkalommal jegyet váltanék) rövidesen autót veszek, és akkor így még a bérlet árát is megspórolom!

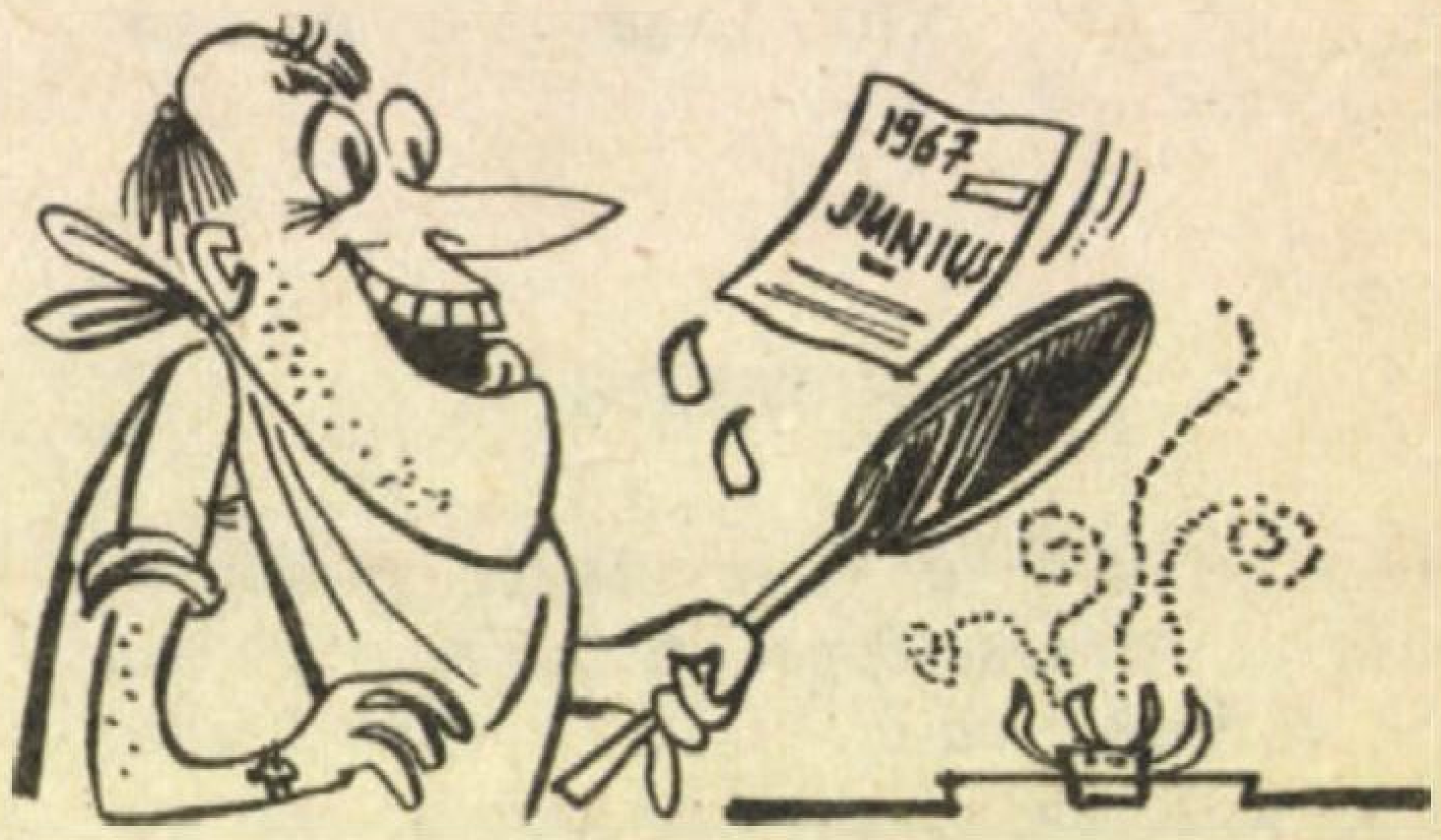

Mellesleg a bérletet még más módszerekkel is pompásan ki lehet használni: Keményfedelű notesz helyett jó alátétnek, ha az utcán fel akarunk jegyezni valamit egy cetlire. Pléhtokban szív fölötti szivarzsebben viselve príma golyófogó. S azonkívül a lejárt szelvényt se dobjuk el, mert olajban kisütve, uborkasalátával, remek vacsora!

Dalmáth Ferenc

Pusztai Pál rajza

Jucika és a hajóavatás

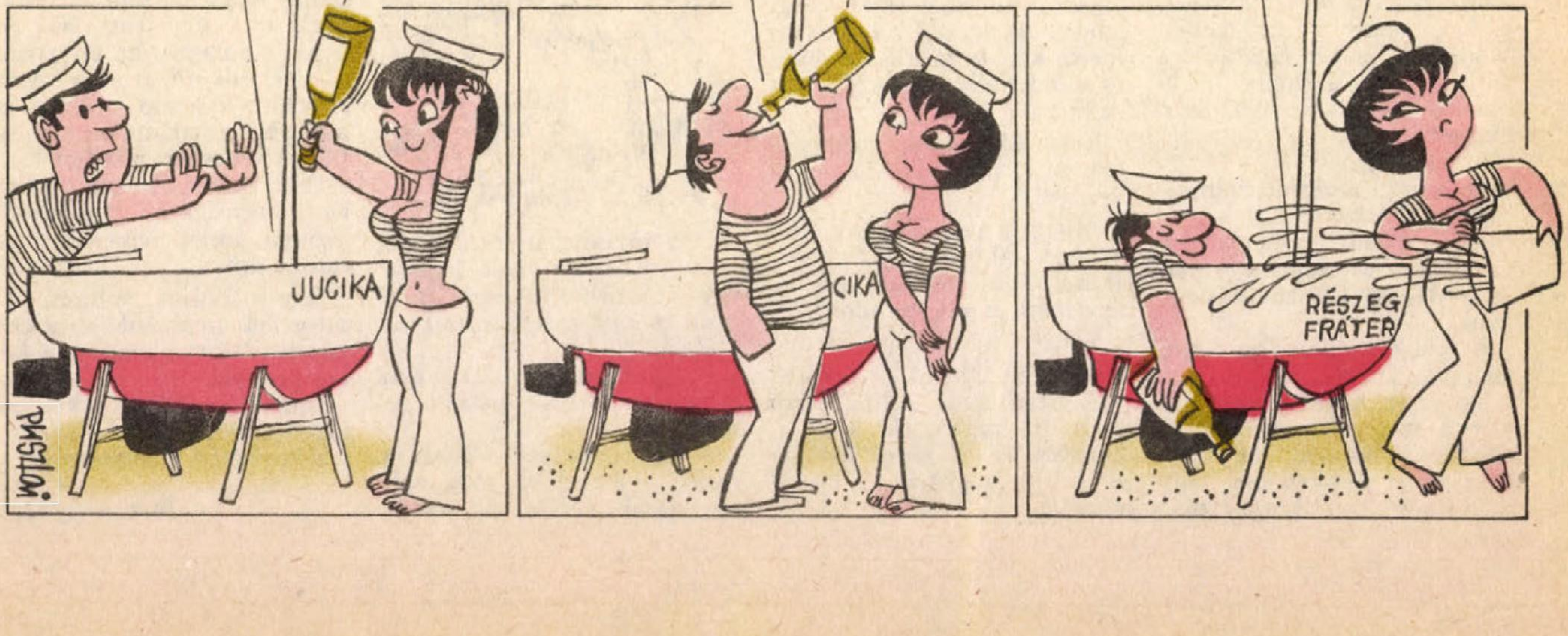

Nyugati zsoldos vállalkozás

Erdei Sándor rajza

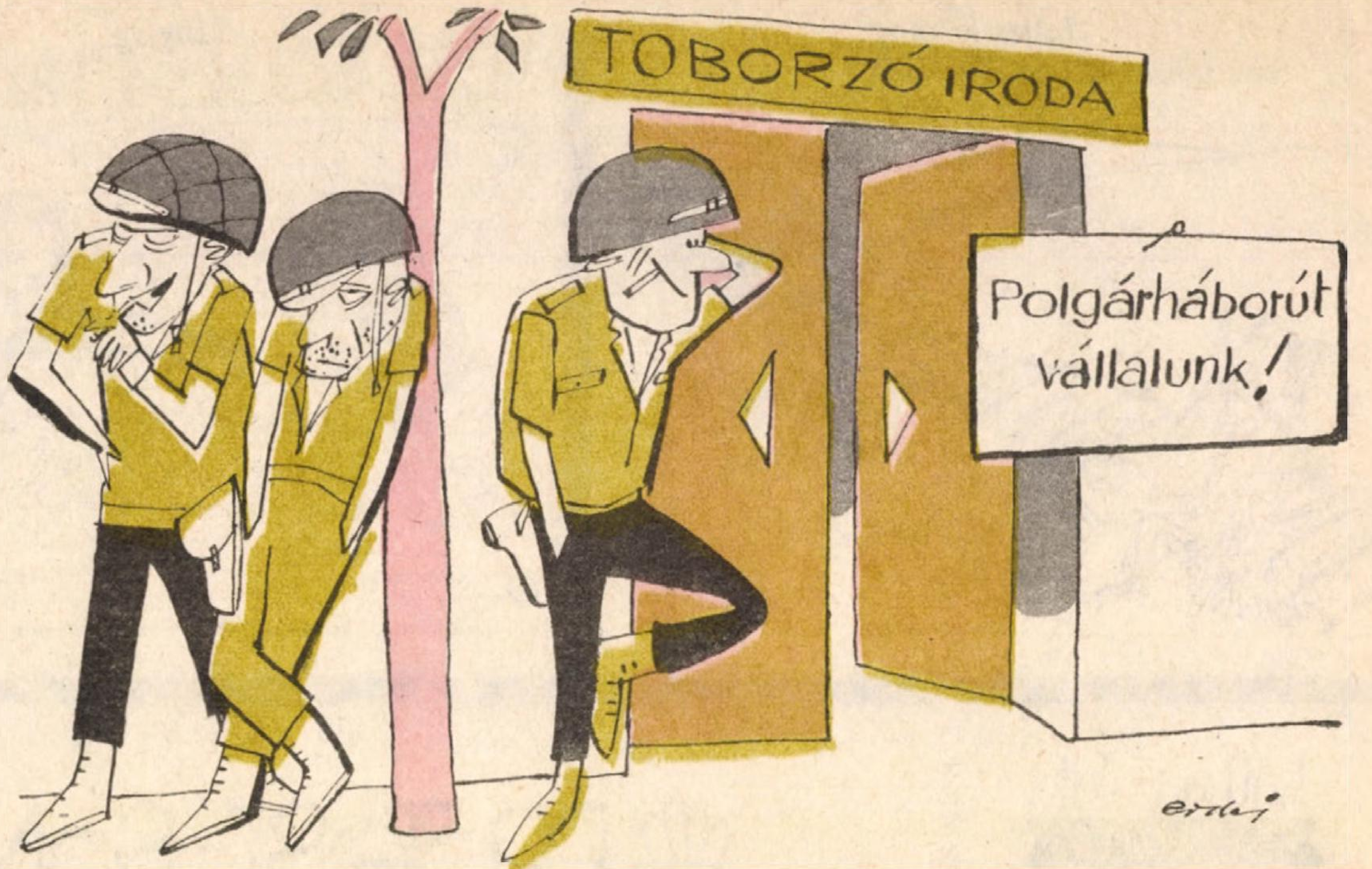

NYÁRI HIBA

Nyáron is sok a hiánycikk,
Mondhatnám, hogy töméntelen,
Hiánycikk a zsebrádió
És a bele való elem.

Csúcsforgalmi vasárnapon
Hiánycikk a strand kabinja,
Hiánycikk a szódavíz is,
Mit az ember mohón inna.

Hiánycikk a sör is nyáron,
S néhány nyári eleség is,
És bizonyos esetekben
Hiánycikk a feleség is:

Egy szalmaférj, aki nyári
Randevúján nőtlent játszott,
Mikor betoppan a neje,
Így szólt: Még csak ez hiányzott!

h. f.

Élelmes verklis

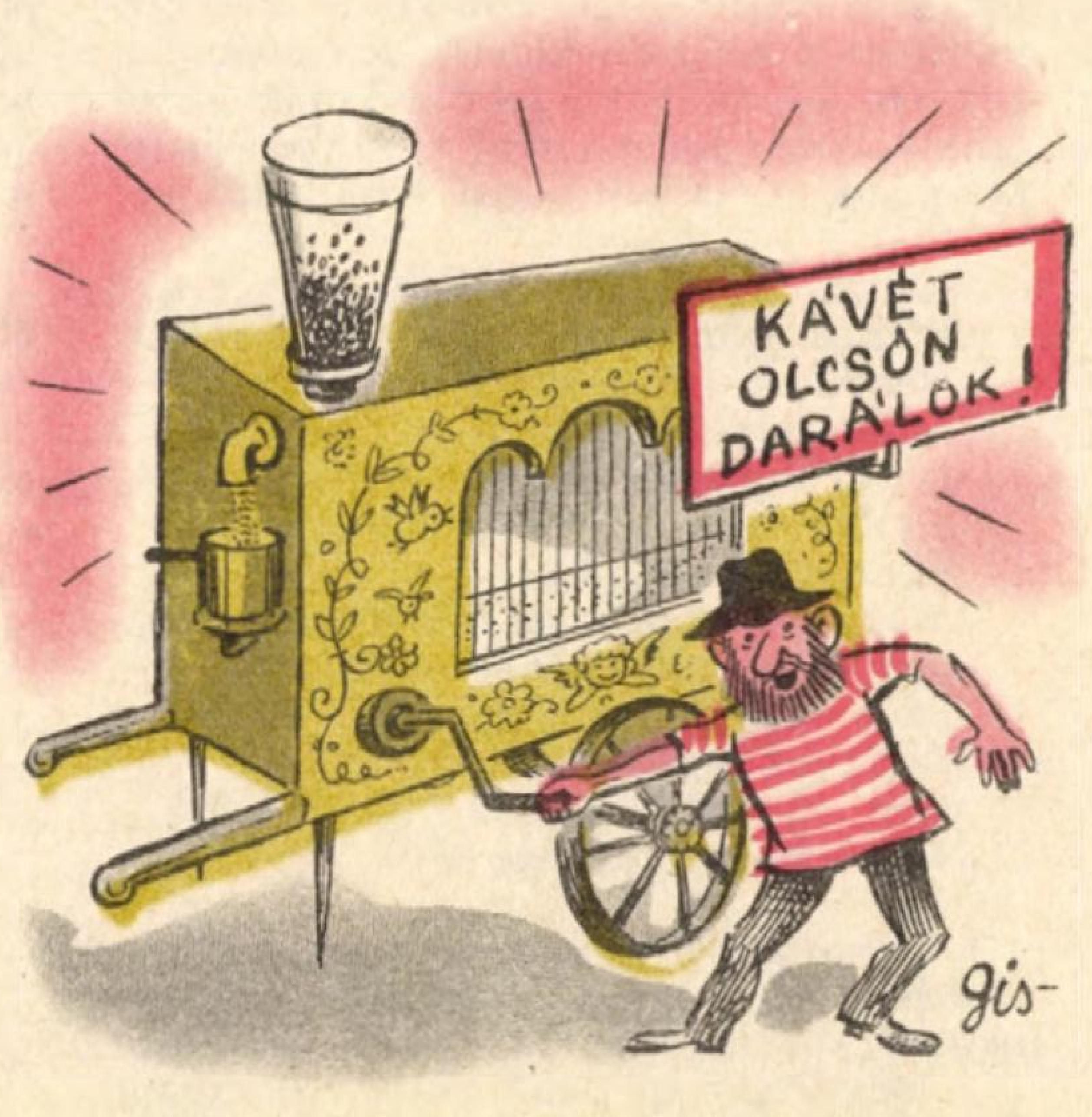

Nem lehet vitás

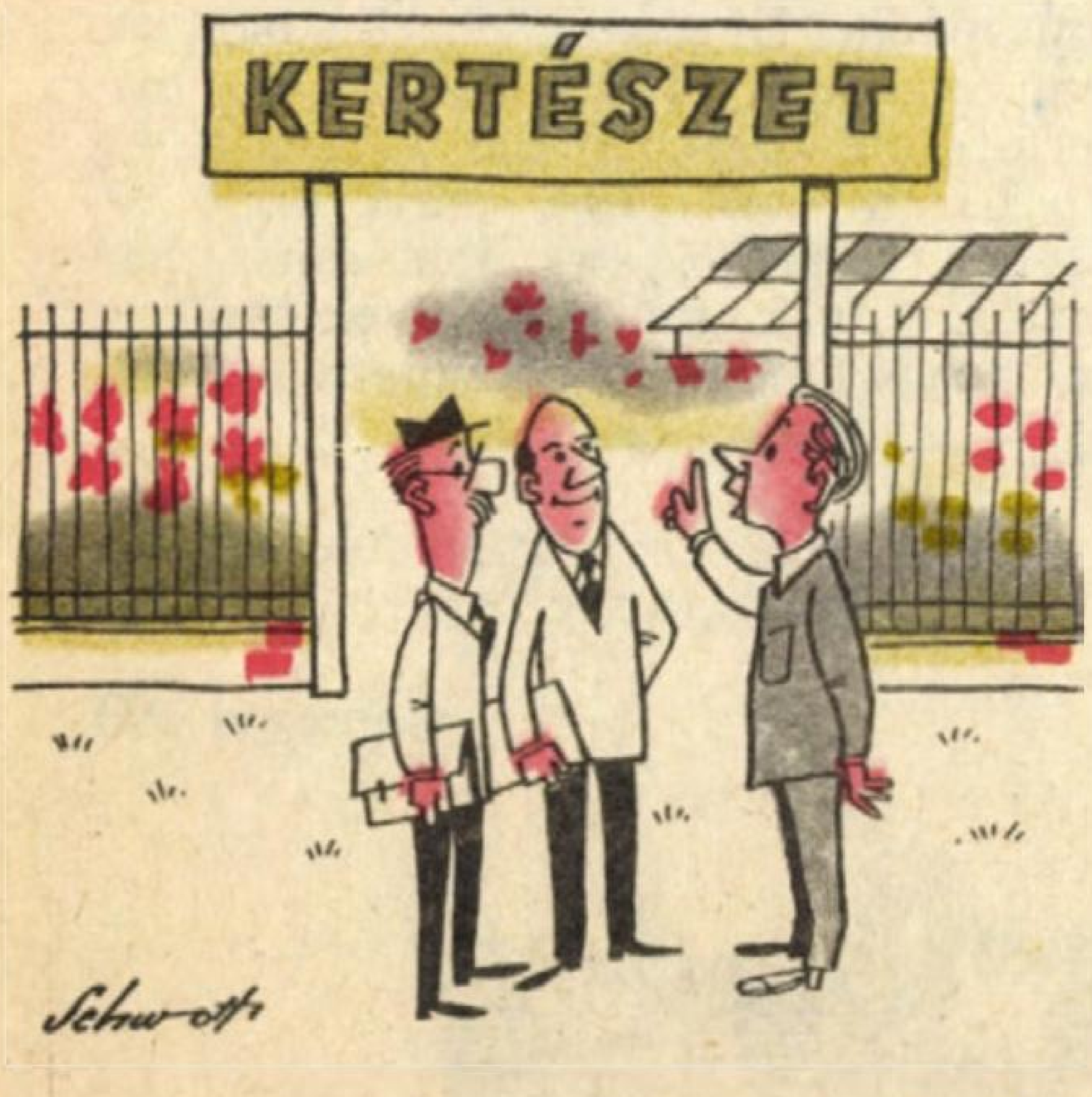

– Ez a kerületünk legvirágzóbb vállalata!

Felháborodás

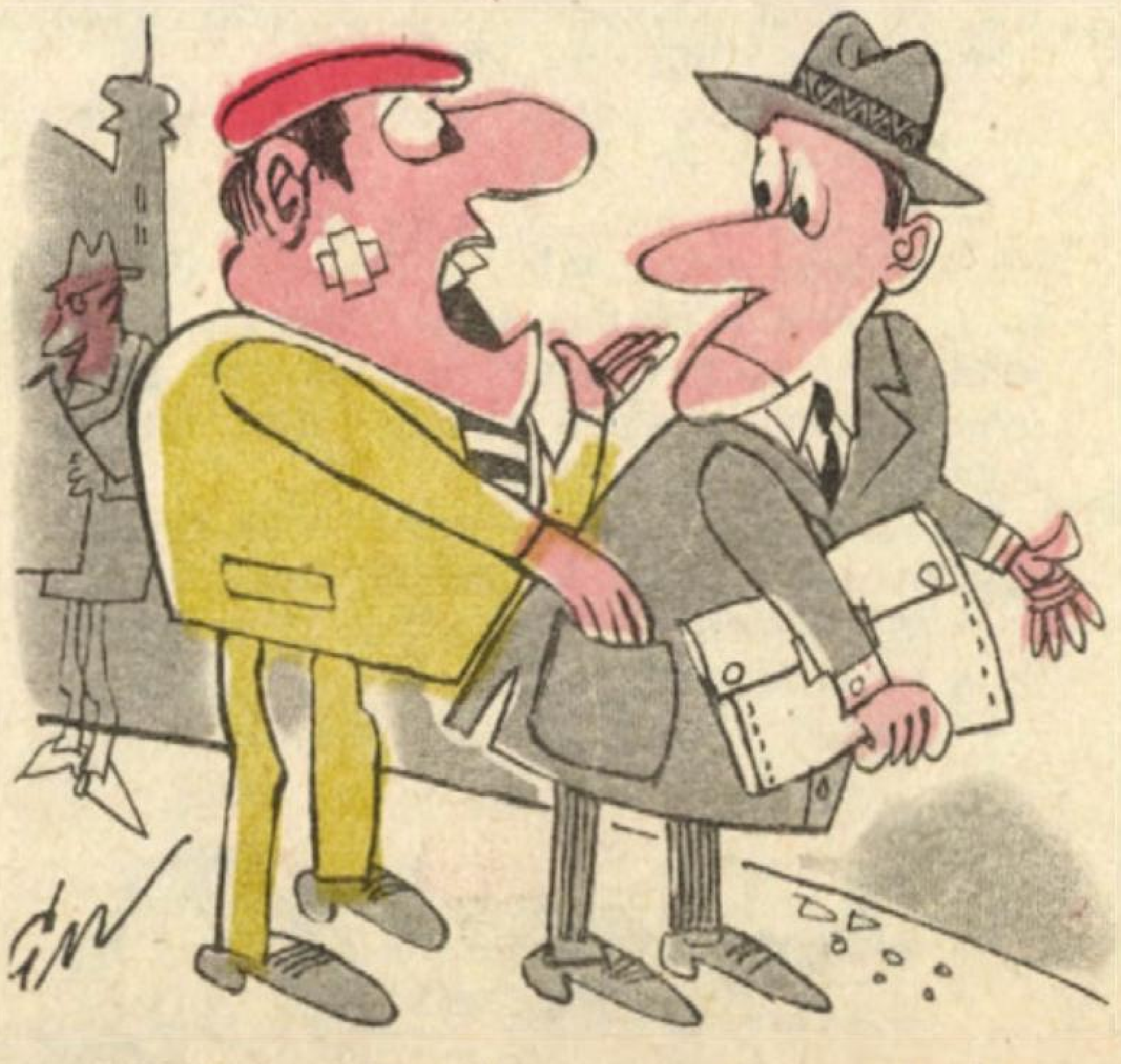

– Hallatlan! Fizetésnap van, és magának egy vas sincs a zsebében!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NYITVA VAGY ZÁRVA?

Nyaralásra készültem. Útitáskát szerettem volna vásárolni, afféle átmenetet az aktatáska és a neszesszer közt, amely egész napos kiránduláshoz kell. Sehol sem találtam kedvemre valót, gondoltam csináltatok magamnak. Reggel kilenc órakor találomra benyitottam a Kígyó utcai bőröndösüzletbe. Örültem, hogy nyitva találtam. Egy nő és egy férfi ült egymással szemben a boltban, fesztelen beszélgetésben. Köszönés és visszaköszönés után elmondtam jövetelem célját, és részletesen ecseteltem, milyen táskát óhajtok csináltatni. Türelmesen, sőt udvariasan végighallgattak, majd a férfi így szólt:

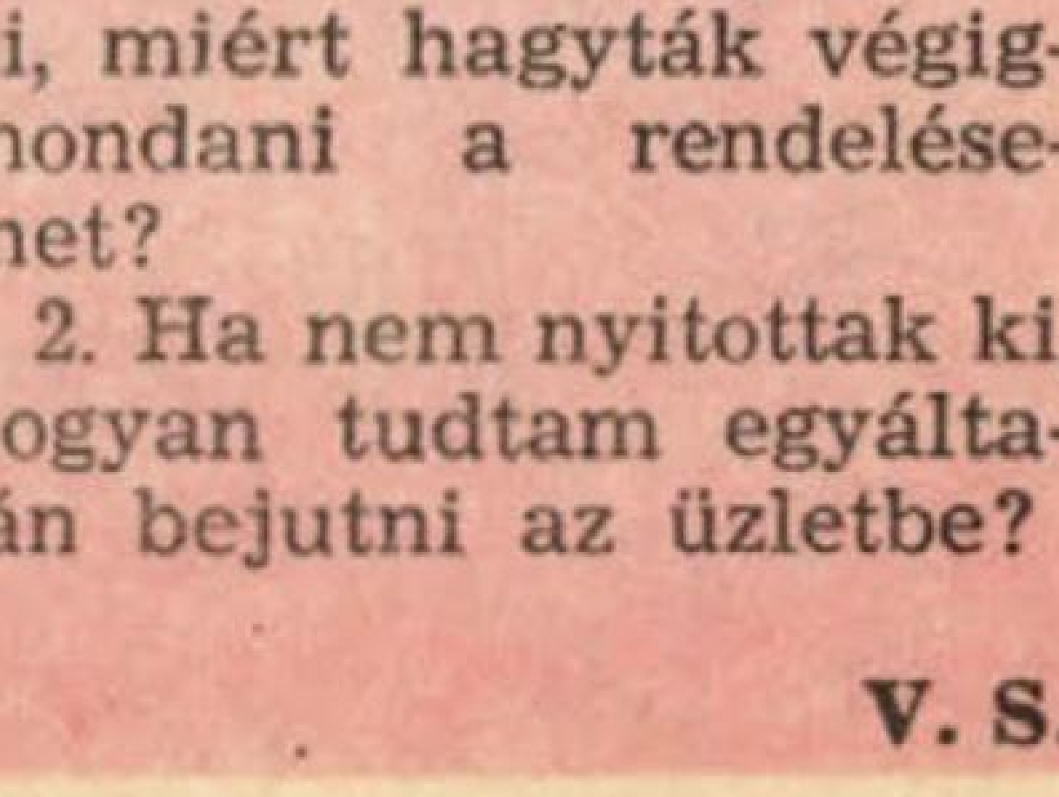

— Még nem nyitottunk ki.

Álmélkodva fordultam ki az ajtón. Két kérdésre nem tudok felelni:

1. Ha nem nyitottak ki, miért hagyták végigmondani a rendelésemet?

2. Ha nem nyitottak ki, hogyan tudtam egyáltalán bejutni az üzletbe?

V. S.

Teljes közöny

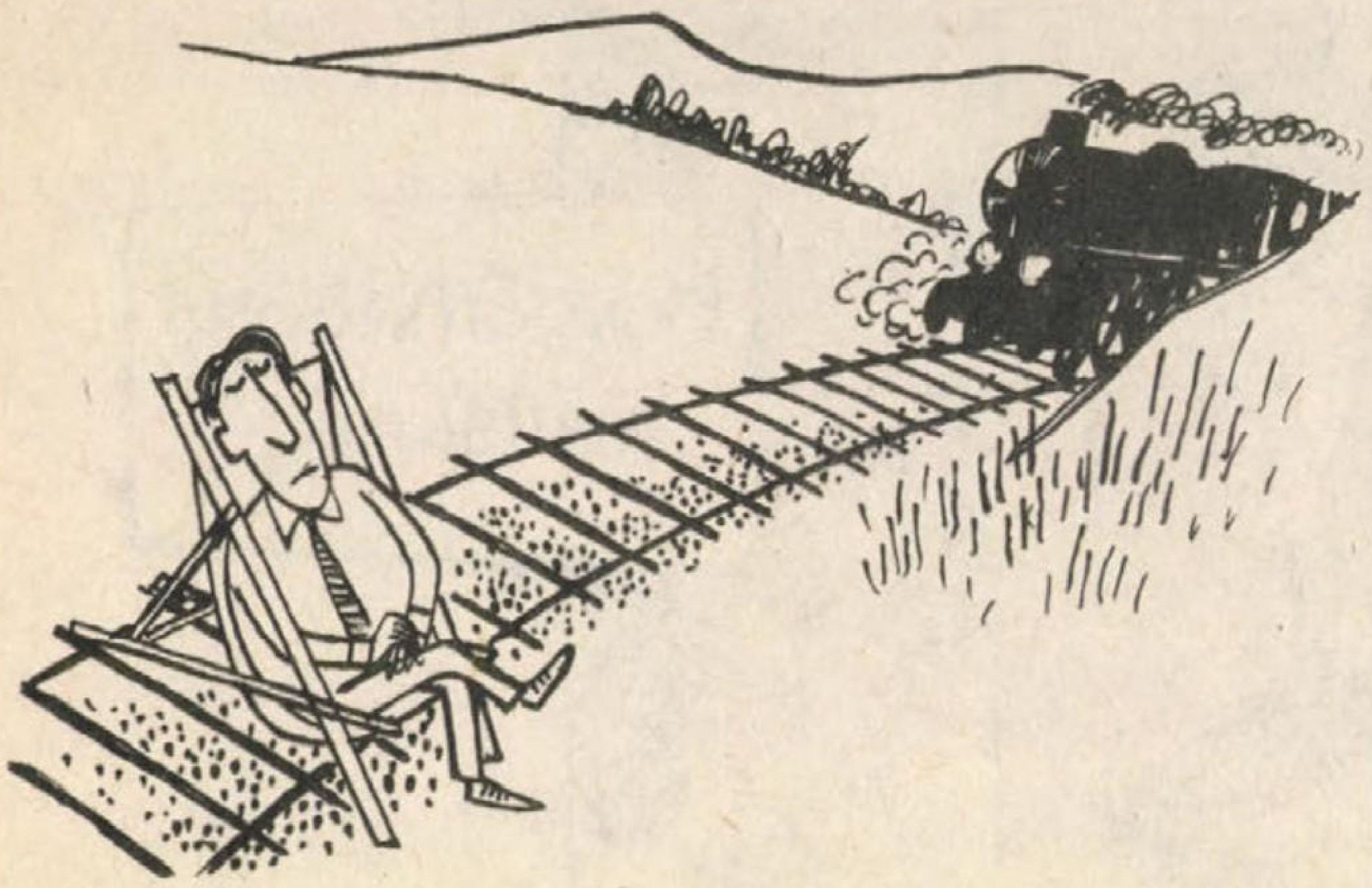

Tényleg

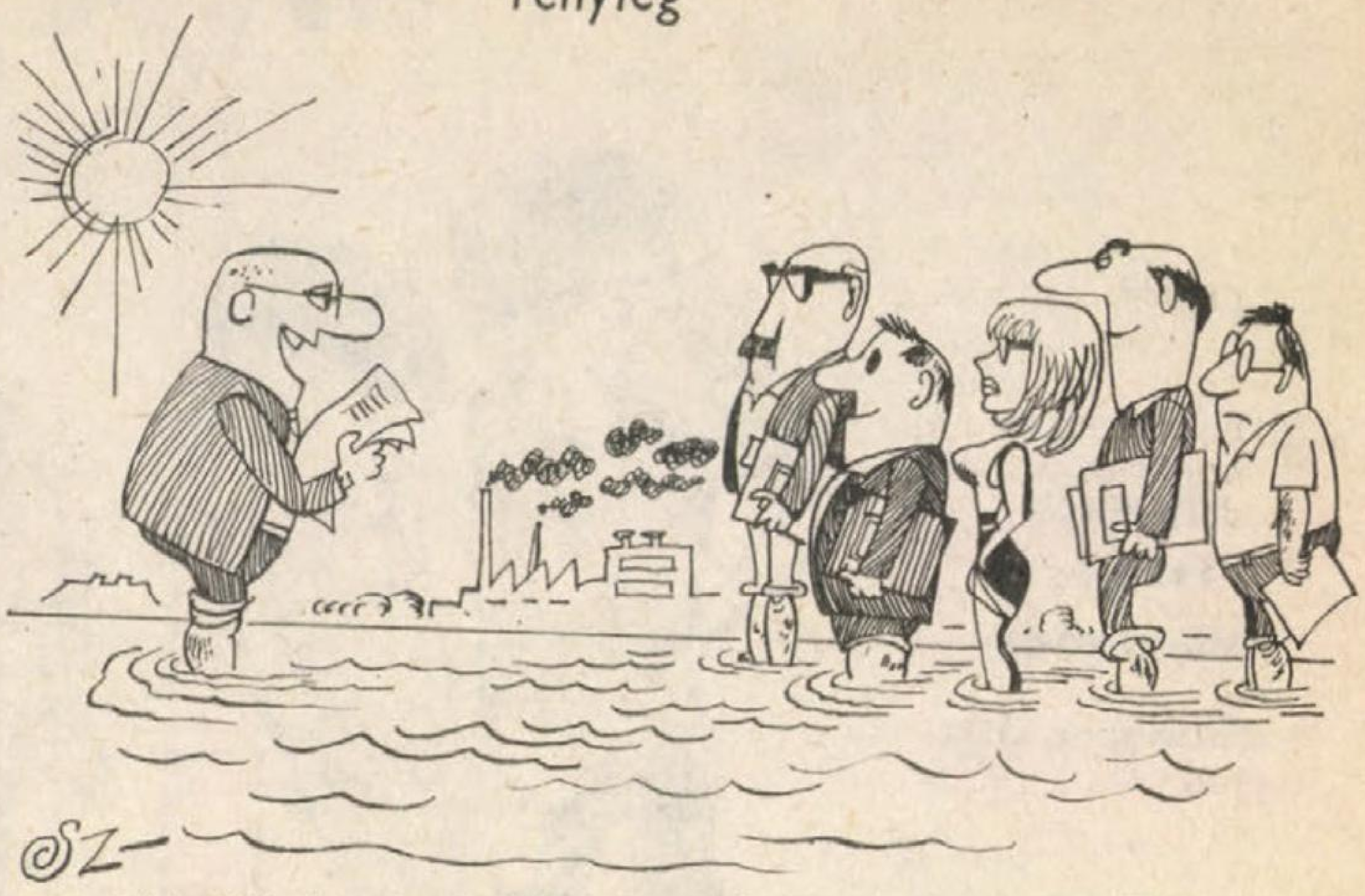

– Láthatják, kartársak, hogy jó mederben folynak a dolgok!

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy női divatáruüzlet új eladót vesz fel. A főnök, mielőtt a pult mögé engedné, néhány elméleti kérdést ad fel neki:

– Nálunk kétféle pikéanyag van, egy jó és egy rossz minőségű. Ha bejön egy hölgy és pikét kér, melyiket fogja eladni neki: a jót vagy a rosszat?

– Természetesen a rosszat – feleli az újonc.

– Téved, barátom. A jóra kell rábeszélni, mert másnap úgyis eljön, hogy kicserélje. És akkor aztán rásózhatja a rosszat.

Becsavarodás

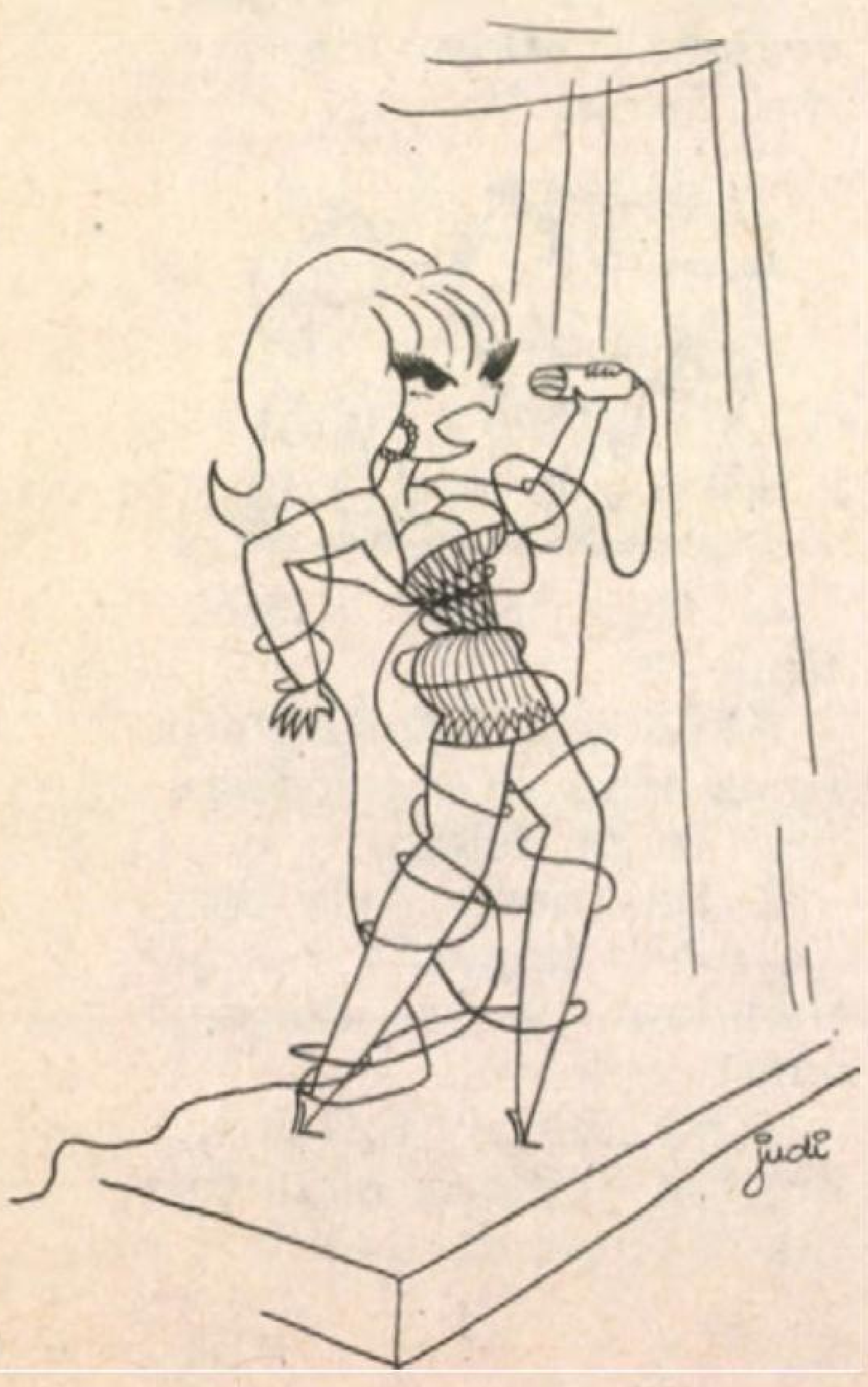

PROTEST-SONG

Még egy hónapja sincsen, hogy találkoztam kedvelt barátommal, Hudák Lajossal, mégis nehezen ismertem rá. A Nyugati pályaudvar érkezési oldalán fedeztem fel, egy kis csoport vette körül. Hudák vállra omló, göndör hajat viselt, a kezében gitárt pengetett, és énekelt hozzá, körülbelül így:

Falusi lánykák Pesten,
Kiknek földmíves az apja és a testvére,
Higgyétek, nincs filmszerep szabva
Mindegyikőtök testére,
Legfeljebb egy-egy estére.
S míg a filmgyár megigézett,
Elsorvad a tehenészet,
Meg aztán arra is fel kell figyelni,
Ki fog ezentúl répát egyelni?
Édes lánykák, kigyelmetek,
Felhívjuk a figyelmetek:
Nem mindenki őstehetség,
Biztosabb a munkaegység!

Éneke után szórványosan megtapsolták Hudákot, aki közben észrevett és otthagyta az őt körülállókat.

– Negyvenéves elmúltál – mondtam Hudáknak üdvözlés helyett –, nem gondolod, hogy nem való ez a te korodhoz?

– Fiú – mondta Hudák szemtelenül, és a vállamra csapott –, negyvenéves elmúltál, és nem szégyellsz cikket írni ilyen címen: „Le a bürokráciával!?"

– Hogy jön a kettő össze? – kérdeztem meghökkenve Hudáktól.

– Te nem restelled, hogy ilyen elavult eszközökkel protestálsz különböző ügyekben? – felelte Hudák szomorúan. – Ki figyel oda? Negyvenéves létedre egy ilyen gyermekded újságrovatba firkálsz? Engem legalább meghallgatnak!

Kezdtem megérteni, hogy Hudák megint fogékonyabb az idők szavára, mint én.

– Megkövetlek – mondtam alázatosan, és a kezemet nyújtottam, hogy fogadja el.

– Tudod – mesélte megenyhülten –, a sógorom téesz-elnök, és írt egy levelet a „Szabad Föld" olvasók rovatába a gondjaikról. És megkért, hogy vigyem be az újsághoz. Én azonban inkább megverseltem, megzenésítettem és előadtam. Tulajdonképpen a sógor levelét hallottad az imént tőlem. De most várj egy percig, meg kell szakítanom a diskurzust.

Egy autóbusz-megállóban álltunk meg, Hudák elővette a gitárját és hangolni kezdett.

– Ezt a tiltakozó dalt néhány héttel ezelőtt még együgyű módon újságba, az „Itt a budapestiek beszélnek" rovatba írtam volna meg.

Megpendítette hangszerét, és így dalolt:

Panaszunk árad, árad, árad, árada itt:
Ki csökkentette eme autóbusznak
A járata, járata, járatait?
Ez nem járja, nem járja, nem járja,
Valaki eztet még megjárja,
meg-meg-megjárja!
Sok szegény pária,
Az autóbuszt vária,
Ki az, aki minket meg-meg-megváratott?
Ki csökkentette ezt az autóbuszjáratot!?

Eltette a hangszert, majd így szólt:

– Nem akarlak tovább tartóztatni, de most egy magántermészetű protest-song vár, nem közügy, hát szervusz!

Elbúcsúztam Hudáktól, de titokban követtem, kíváncsi voltam, milyen egy magántermészetű tiltakozó dal. Hudák pedig betért három italboltba, majd kissé bizonytalan léptekkel egy földszintes ház ablaka alá állt. Szemébe könnyek gyűltek, mikor hangszere húrjába csapott, messzehangzón szállt a protest-song!

Nem én lettem hűtlen hozzád,
Te csaltál meg engem! . . .

Somogyi Pál

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÉS LŐN SÖTÉTSÉG!

Szeretném pár szóval ecsetelni, hogyan jön haza az ember egyik igen népszerű fürdőhelyünkről, a Velencei-tó mellől, kánikulai vasárnap este.

Velence-fürdő vasútállomáson néhány vonat áll meg, és a MÁV is igyekszik a járatokat sűríteni, minthogy az utasok száma megsokszorozódott. Az állomás vezetősége azonban úgy kezeli az állomást, mintha az egy eldugott kis fészekben lenne: egyetlen lámpa sem ég. A különböző irányból jövő utasok a sínek között a göröngyös talajon teljes sötétségben bukdácsolnak, amíg elérik az állomást. Még a neon felirat is sötét. Az átrobogó gyorsvonatok miatt igen nagy a baleseti veszély. Mikor azután befut egy szerelvény, amely meg is áll, a beállás pillanatában kigyúlnak a fények, jelezve, hogy az állomás vezetőségén és nem esetleges üzemzavaron múlt az elsötétítés.

Azt hiszem, hogy amikor a Balatonon levő állomások fényárban úsznak, talán ez a kis velencei fürdőhely is érdemelne annyi áramot, hogy a kellemes vasárnapot a fürdőzők ne bokaficammal, vagy jó esetben rándulással fejezzék be.

Dr. Törk István
XIII., Katona József u. 39.

* * *

Különös kérés

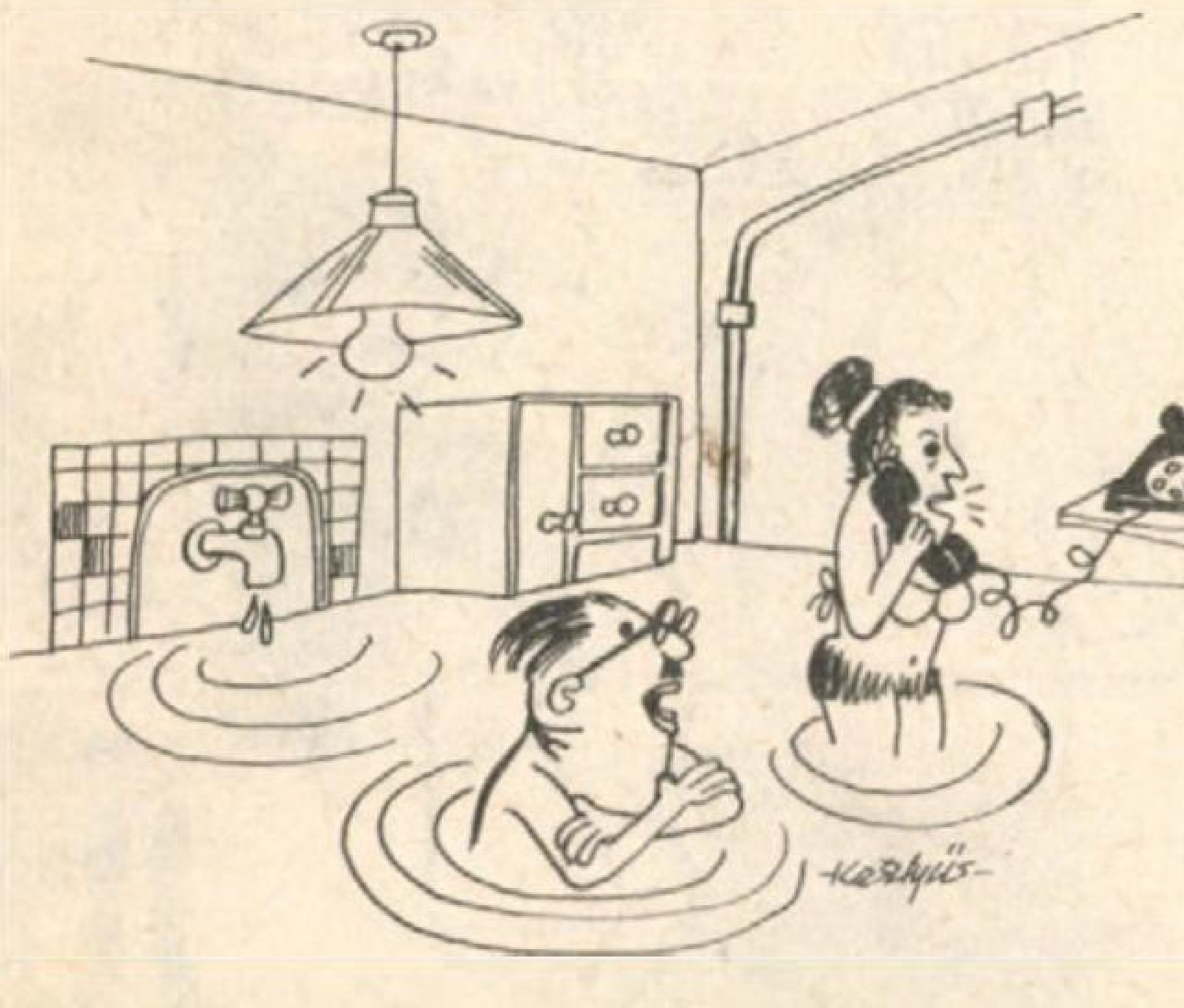

– Hogy mikor jöjjenek ki? Ha lehetne, két hét múlva, addig kilubickoljuk magunkat ebben a nagy kánikulában.

* * *

Badacsonyi idegenforgalom

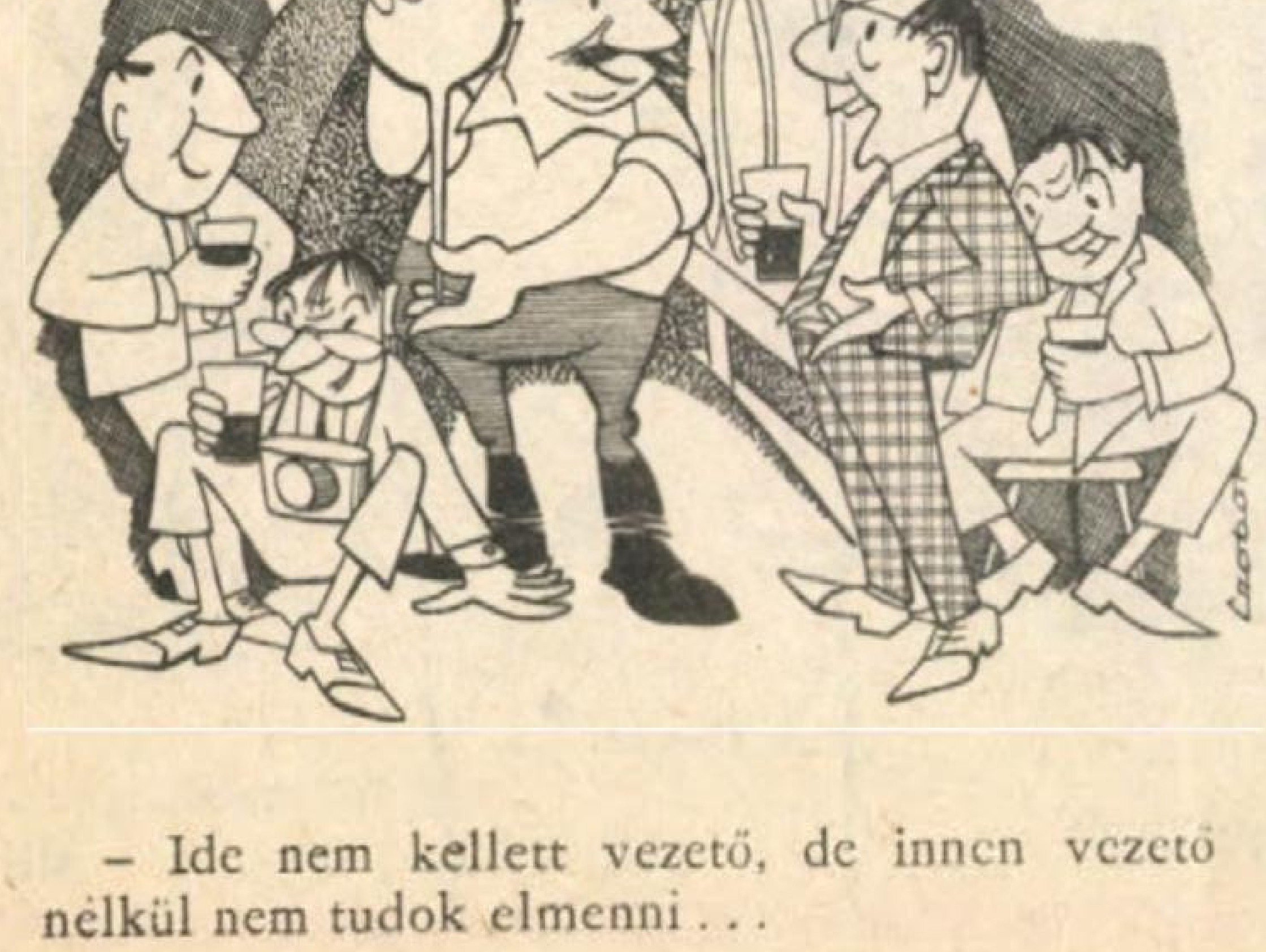

– Ide nem kellett vezető, de innen vezető nélkül nem tudok elmenni . . .

Titkos dosszié

Balázs-Piri Balázs rajza

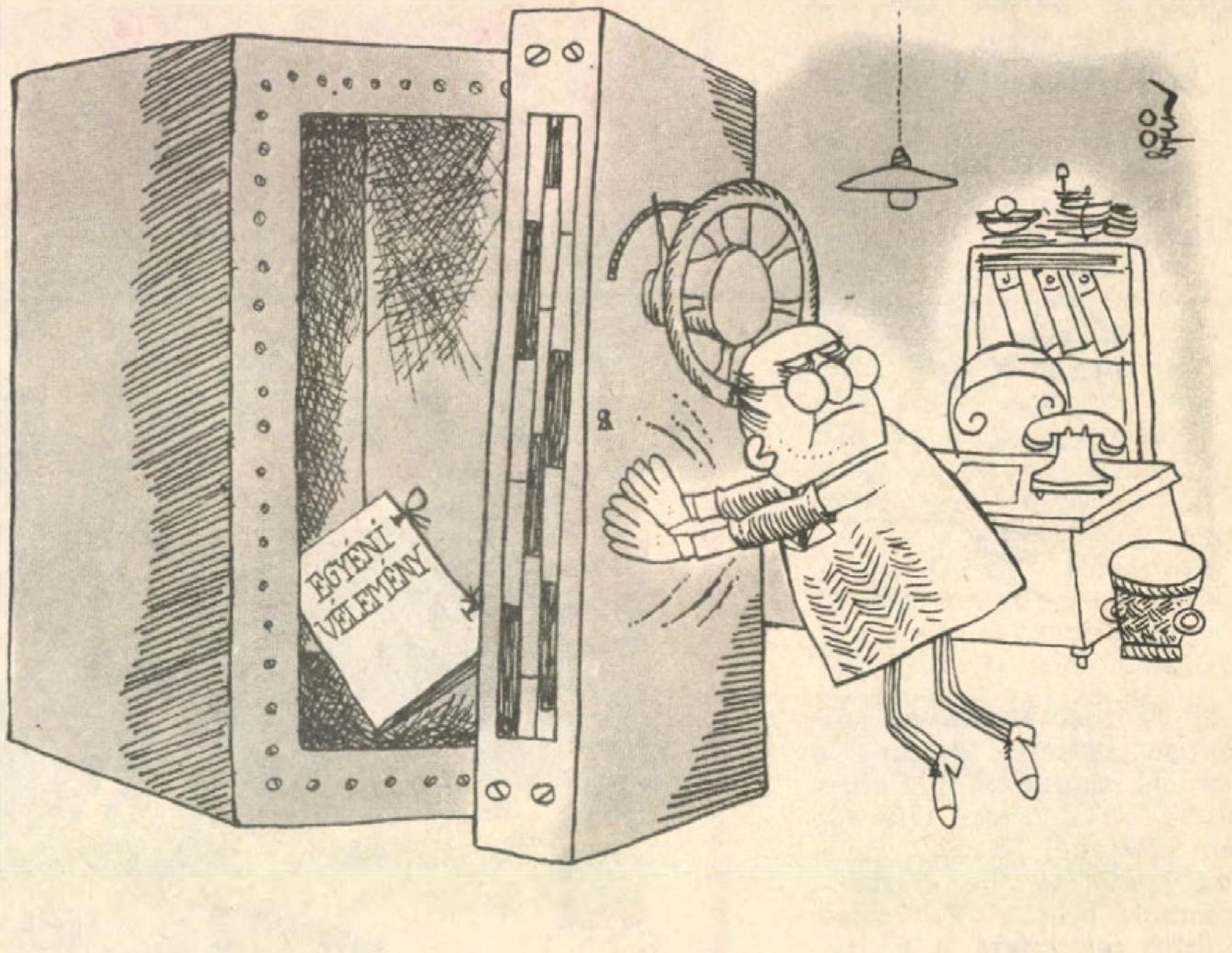

Mi a baj a világban?

Lehet, hogy merész megállapításom heves ellenvéleményeket vált ki, mégis kimondom, hogy sok baj van a világban. Elég csak újságot olvasni, rádiót hallgatni, tévét nézni ahhoz, hogy az emberben halvány sejtés támadjon fel: talán nincs minden jól ezen a világon. Nem akarok túlozni, de ez a világ nyugodtabb, békésebb is lehetne, s talán a szeretet is jobban áthathatná az emberiséget, mint teszem azt, most. Nem mondhatjuk el, hogy minden rendben van Távol-Keleten, Közel-Északon és Vad-Nyugaton, hogy csak néhány égtájat említsek. Piff-puff, csihi-puhi, bimm-bumm! – ezt fogják fel távoli csillagokon mint a Föld-lakók hangját. Miért van ez? Mi a baj a világban? Üljünk le, embertársak, beszéljük meg a dolgokat, kutassuk fel az okokat! Én máris megkérdeztem egy sereg felebarátomat, élőket és holtakat egyaránt, s mondhatom, nagyon figyelemreméltó véleményeket kaptam. Alább közlöm a legfontosabbakat.

Hasfelmetsző Jack: Az a baj, hogy nincs közbiztonság. Manapság egy szegény gyanútlan nő alig mer az utcára menni, mert nem tudja, hol szúrnak bele.

Nero: Rengeteg a tűzkár. Amúgy is kevés a lakás, s akkor őrült gyújtogatók egész városrészeket pusztítanak el.

Heródes: Felháboritóan alacsony fokon áll a csecsemőgondozás. Sírva fakadok, ha erre gondolok!

Caraffa: Hóhérfajzat az ember! Pedig nem igaz, hogy az alaptermészete kegyetlen. A nevelési rendszerben és a helytelen igazságszolgáltatásban van a baj!

Al Capone: A bűnhullám ellen kellene tenni valamit. Aggasztóan szaporodnak a bűncselekmények. A banditák maholnap mindent a kezükbe kaparintanak.

Borgia Cesare: Mikor lesz már vége a méregkeverő politikának?

Messalina: Az erkölcstelenséget kellene megszüntetni, akkor nem lenne annyi baj a világon!

Torquemada: A legnagyobb baj az, hogy embereket a meggyőződésükért üldöznek. Amíg nem lesz vallásszabadság, ne is álmodjunk békéről!

Himmler: A szeretet hiányzik az emberekből, ez a legnagyobb baj! Amíg ember embernek fájdalmat okoz, nem is álmodhatunk békességről!

Káin: Testvéri szeretet nélkül mi lesz a világból?

Fouché: Nem bírom az emberi kétszínűséget! A politikai köpönyegforgatók viszik romlásba az emberiséget!

Caligula: Az oktalan vérengzés ellen kell küzdeni!

Matuska Szilveszter: A vasúti közlekedés bizonytalansága teszi ingerültté az embereket!

Rockefeller: A társadalmi igazságtalanság az emberiség rákfenéje. Amíg az egyik ember dúskál, a másik pedig éhezik, nem lesz nyugalom!

Ezek a vélemények már csak azért is nagyértékűek, mert valamennyit átfűti az őszinte meggyőződés tüze. A világ sorsa fölött érzett mélységes aggodalmukban sóhajtott fel mindegyikük:

– Borzasztó, hogy milyenek az emberek!

Feleki László

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

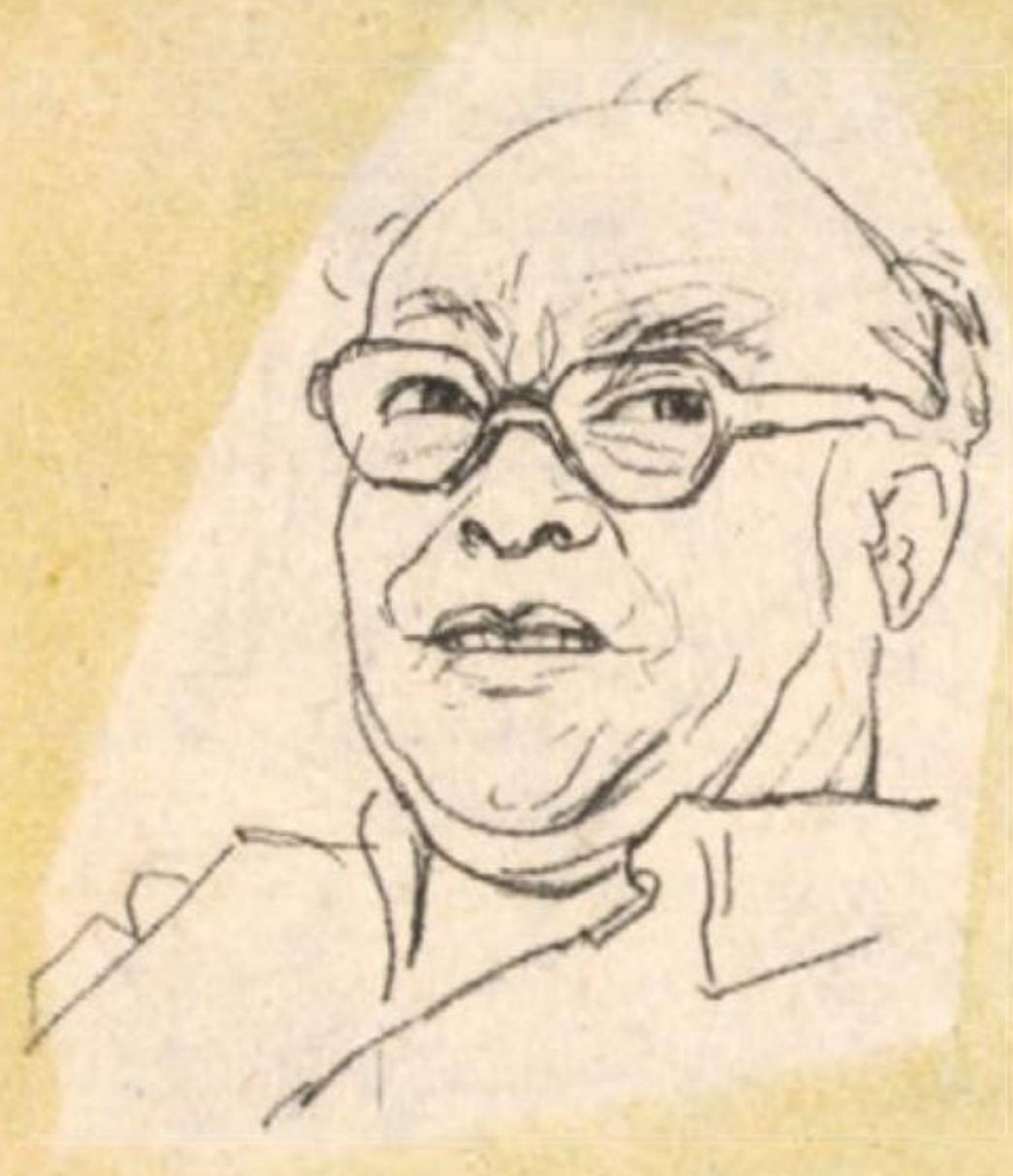

A Szovjet Hadsereg százados voltam, amikor a harcoló csapatokkal Debrecenbe érkeztünk. Ott egy sebesüléséből felépült katonát osztottak be hozzám. Ivánnak hívták. Futárszolgálatot teljesitett, a gépkocsimat vezette és irodai munkát is végzett. Róla szól az alábbi történet.

Amikor az ideiglenes kormány Debrecenben megalakult, Dálnoki Miklós Béla miniszterelnök elhatározta, hogy fogadást ad a „Bika Szálló" dísztermében. Én azt a megbízást kaptam, hogy dekoráljam a „Bika" környékét és a dísztermet. Debreceni művészeket kaptam segítségül, és velük együtt hatalmas méretű vásznakra Kossuth, Petőfi és Táncsics képmását festettük. Kossuth képe a „Bika" elé került. Tekintettel arra, hogy Iván a magas rangú orosz tiszteket jól ismerte, őt bízták meg fogadásukkal, pontosabban nála kellett felmutatni a belépőjegyeket, a „bilet"-eket.

Én éppen pár lépésnyire álltam Ivántól, amikor a házigazda, Dálnoki Miklós Béla miniszterelnök megérkezett. Iván tőle is kérdezte a „bilet"-et. Dálnoki Miklós Béla mosolyogva mutatott magára: „Prezident!" Iván tréfásan megfenyegette ujjával a miniszterelnököt: „Lódítasz, testvér! Nem vagy te prezident!" Azután a szálló előtt felállított Kossuth-képre mutatott, és így oktatta ki Dálnokit: „Az ott az elnök, látod-e?"

Én nyomban ott termettem, és betessékeltem az ünnepség rendezőjét, közben halkan odaszóltam Ivánnak: „Ő is elnök!"

Ék Sándor

FORRÓ PILLANATOK

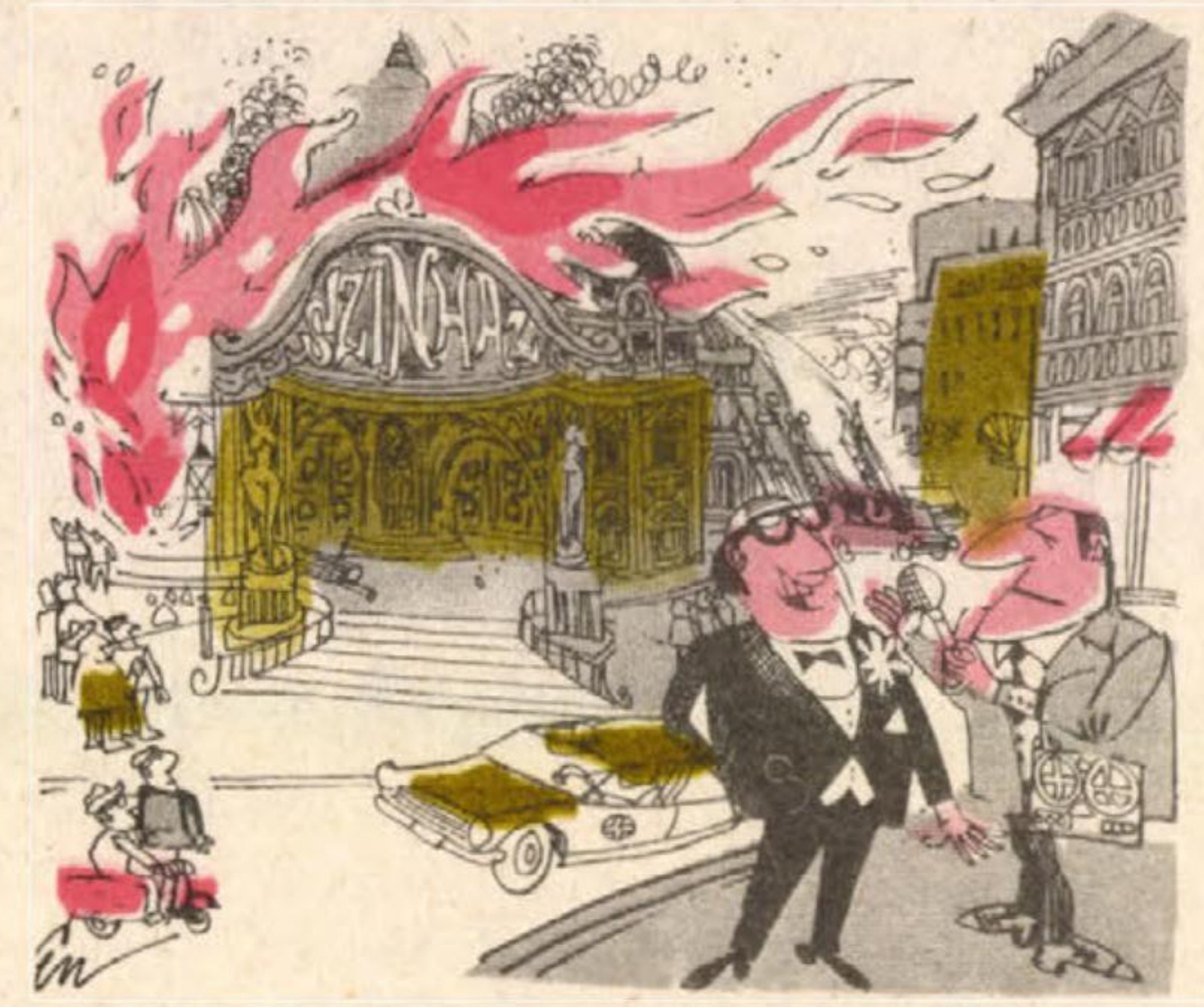

– Az új darabom ilyen forró sikerére magam sem számítottam! . . .

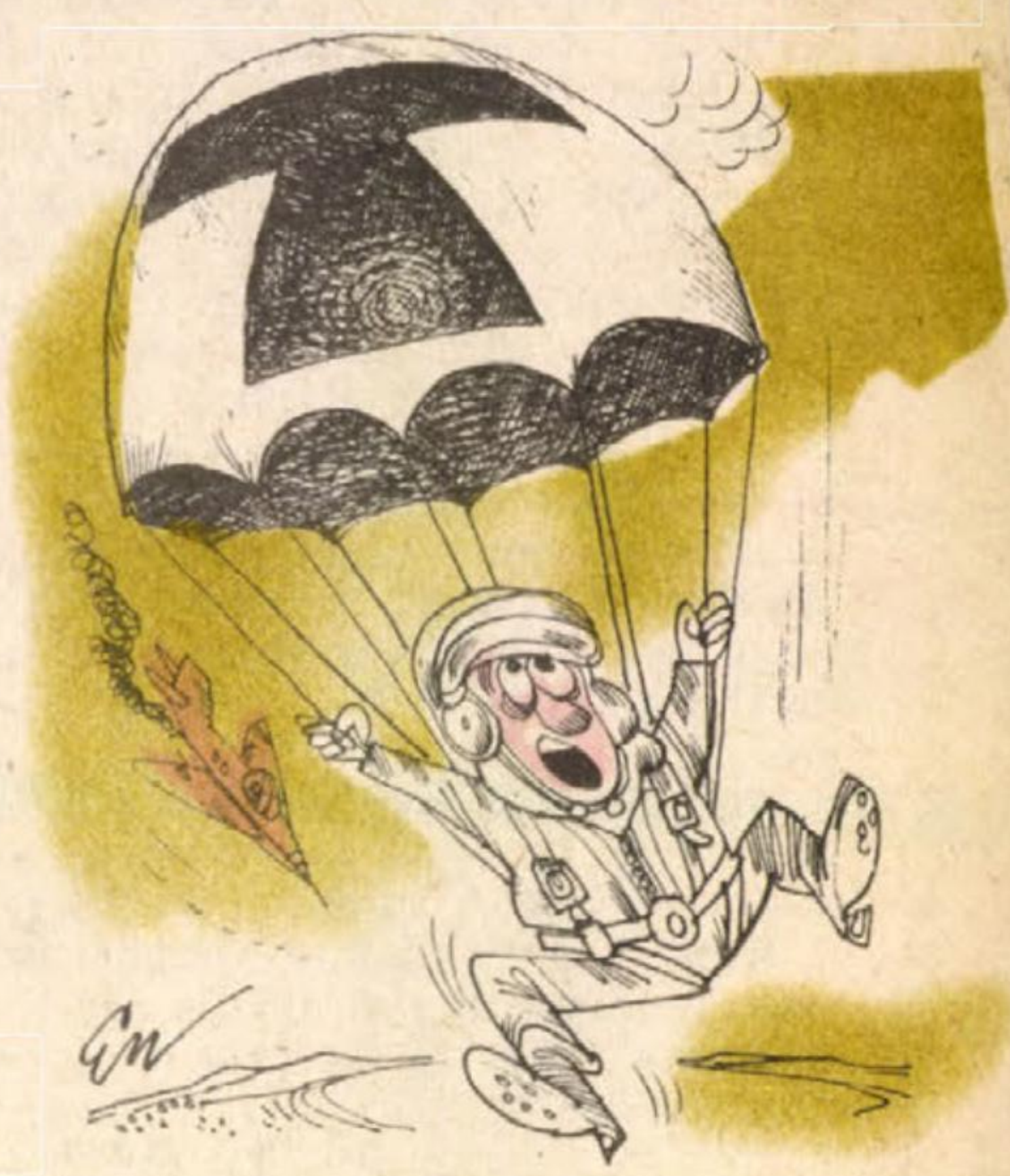

– A nejem már megint kivágott egy blúzravalót! . . .

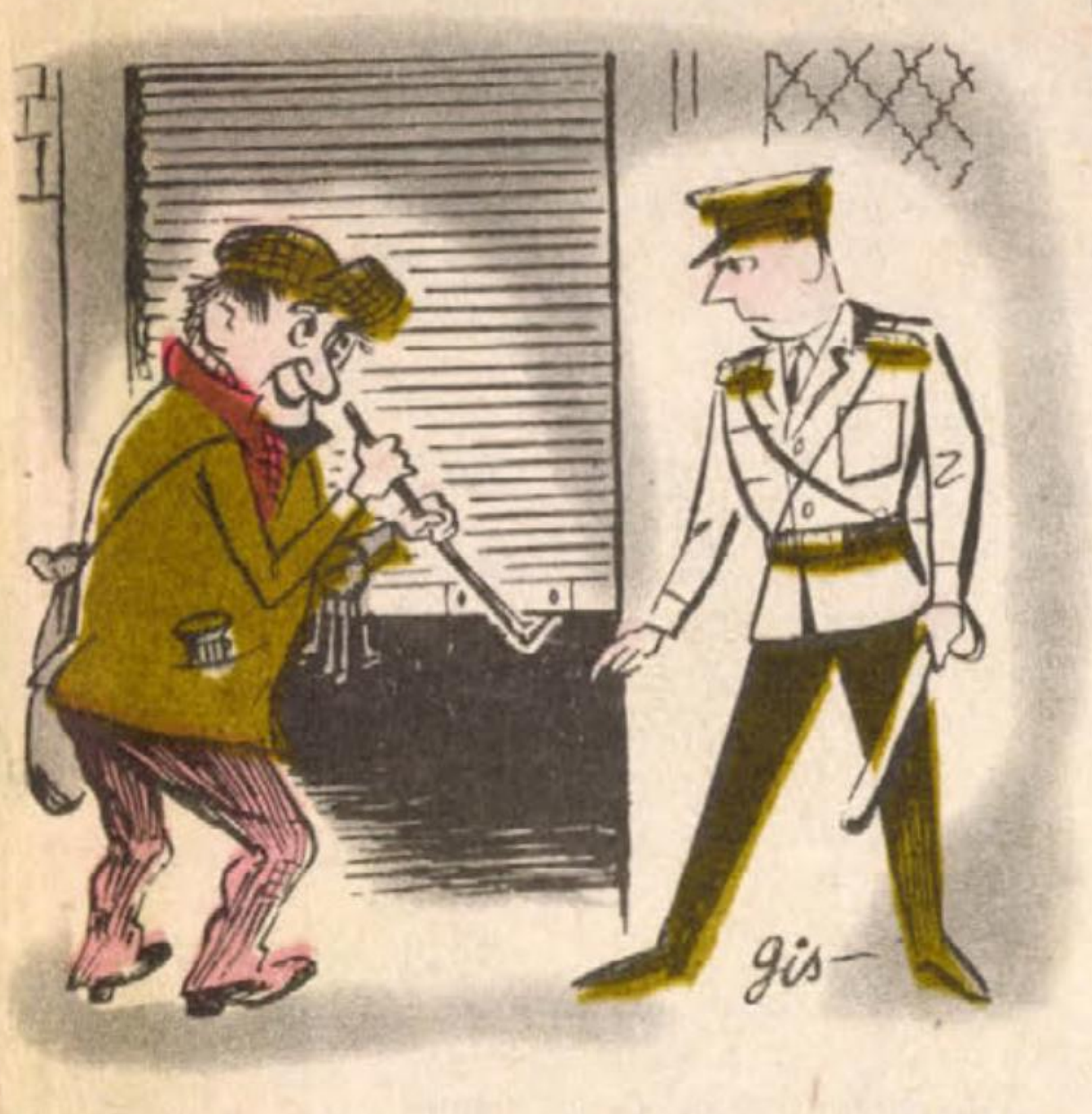

– Bocsánat, biztos úr, jól megyek a Petneházi utca felé? . . .

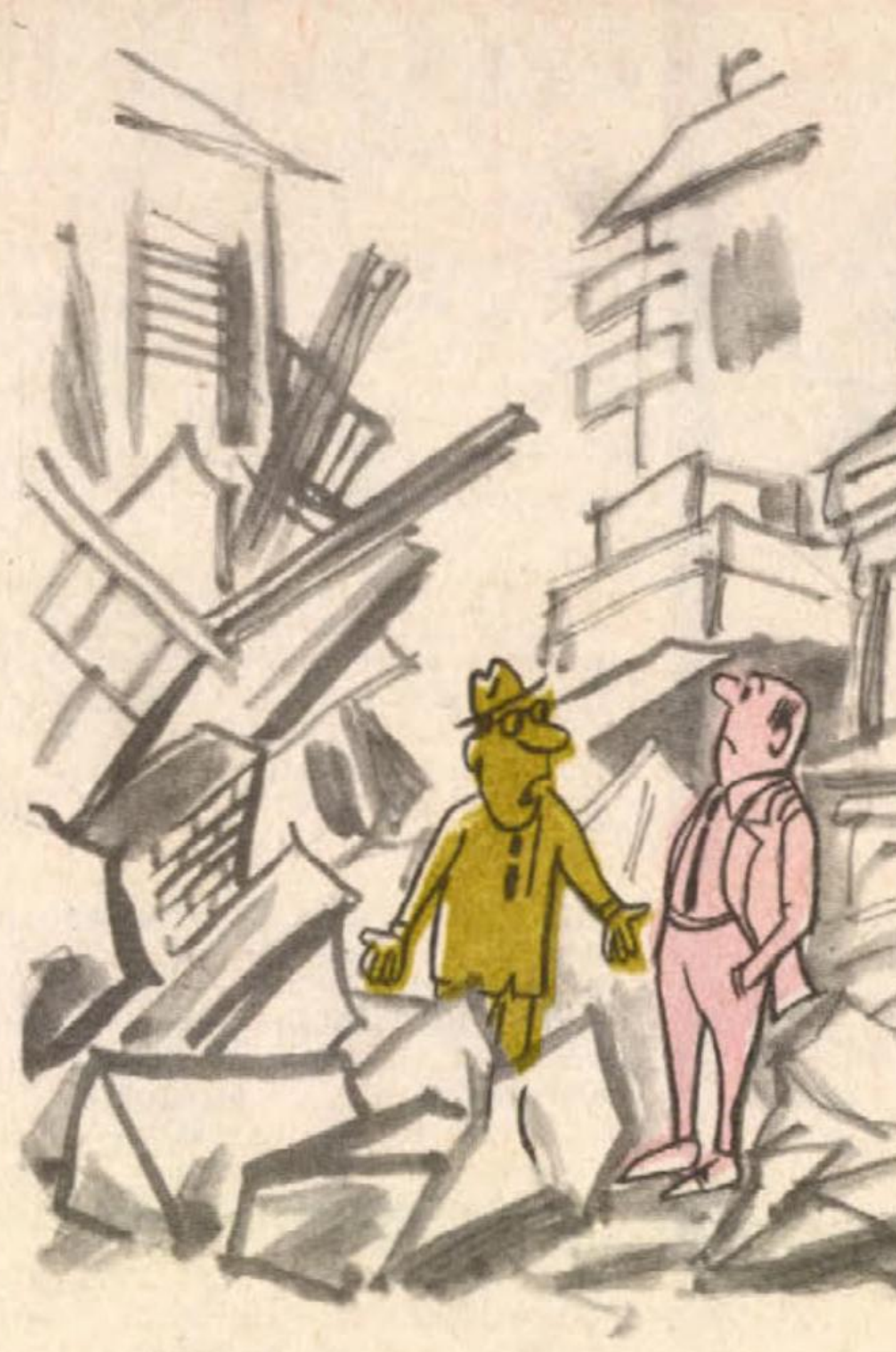

– Pedig határidőre elkészült! . . .

A REVIZOR

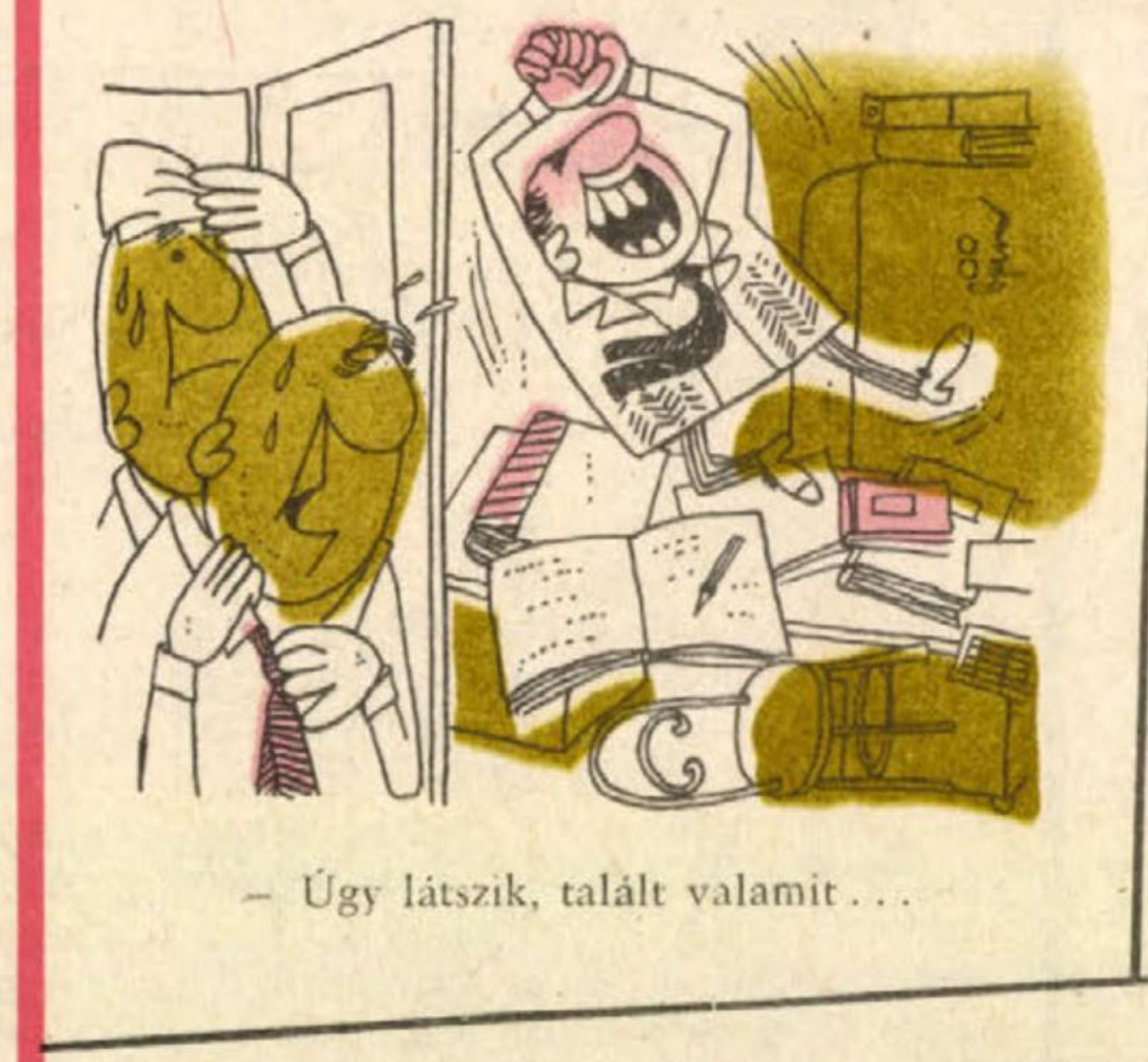

– Úgy látszik, talált valamit . . .

TETTENÉRÉS

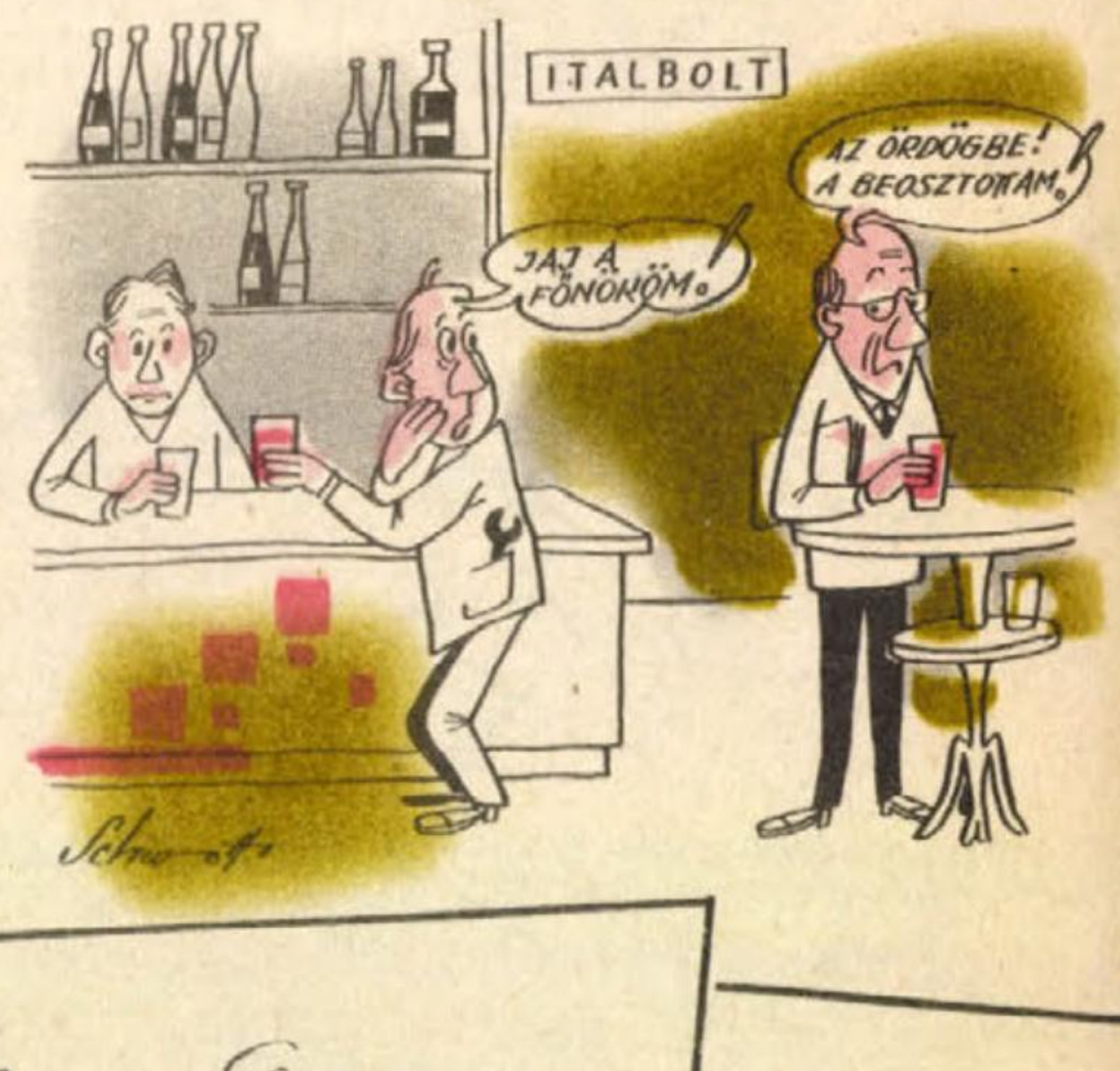
ITALBOLT
JAJ A FŐNÖKÖM!
AZ ÖRDÖGBE! A BEOSZTOTTAM!

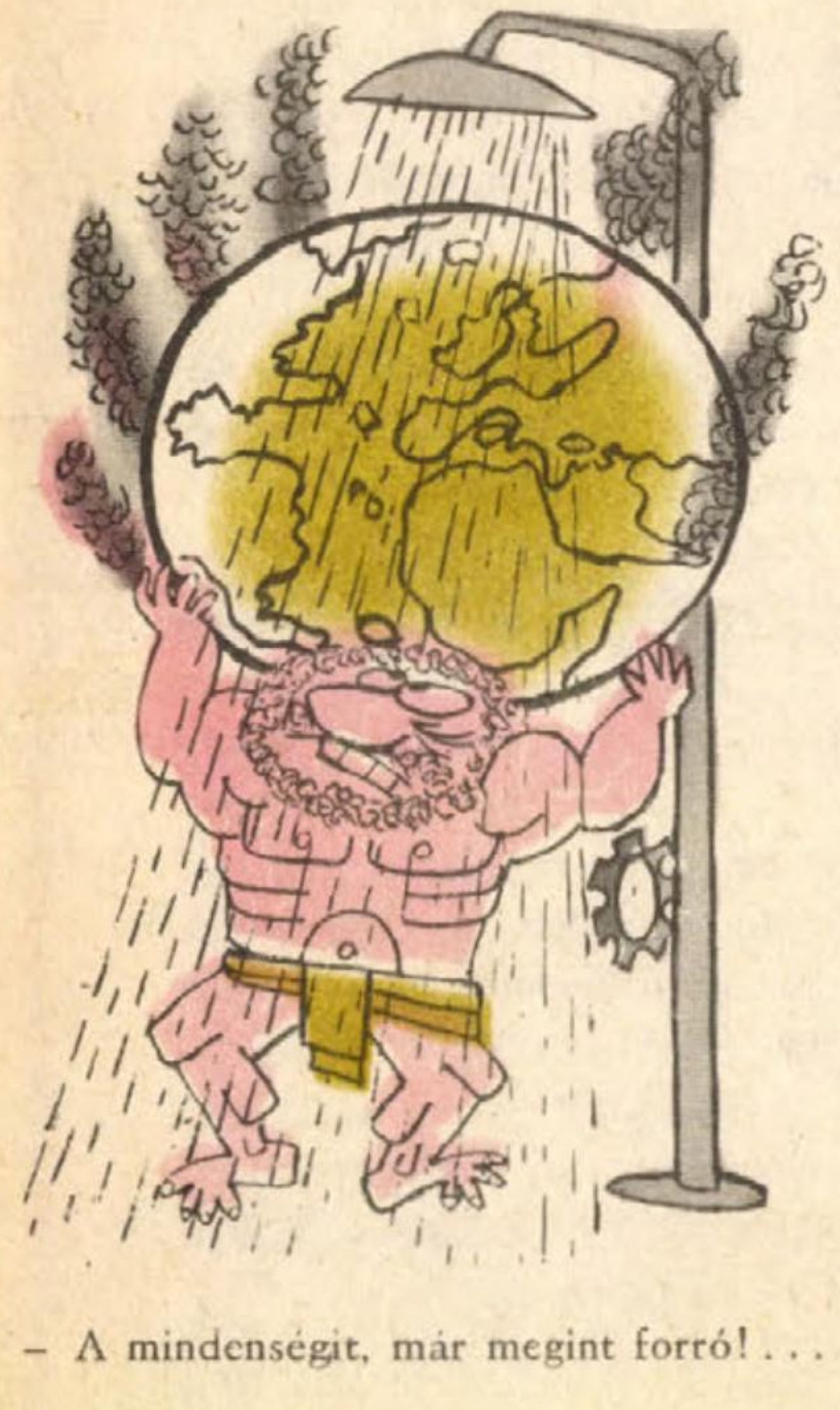

– A mindenségit, már megint forró! . . .

TV-RIPORT AZ ÜDÜLŐBŐL

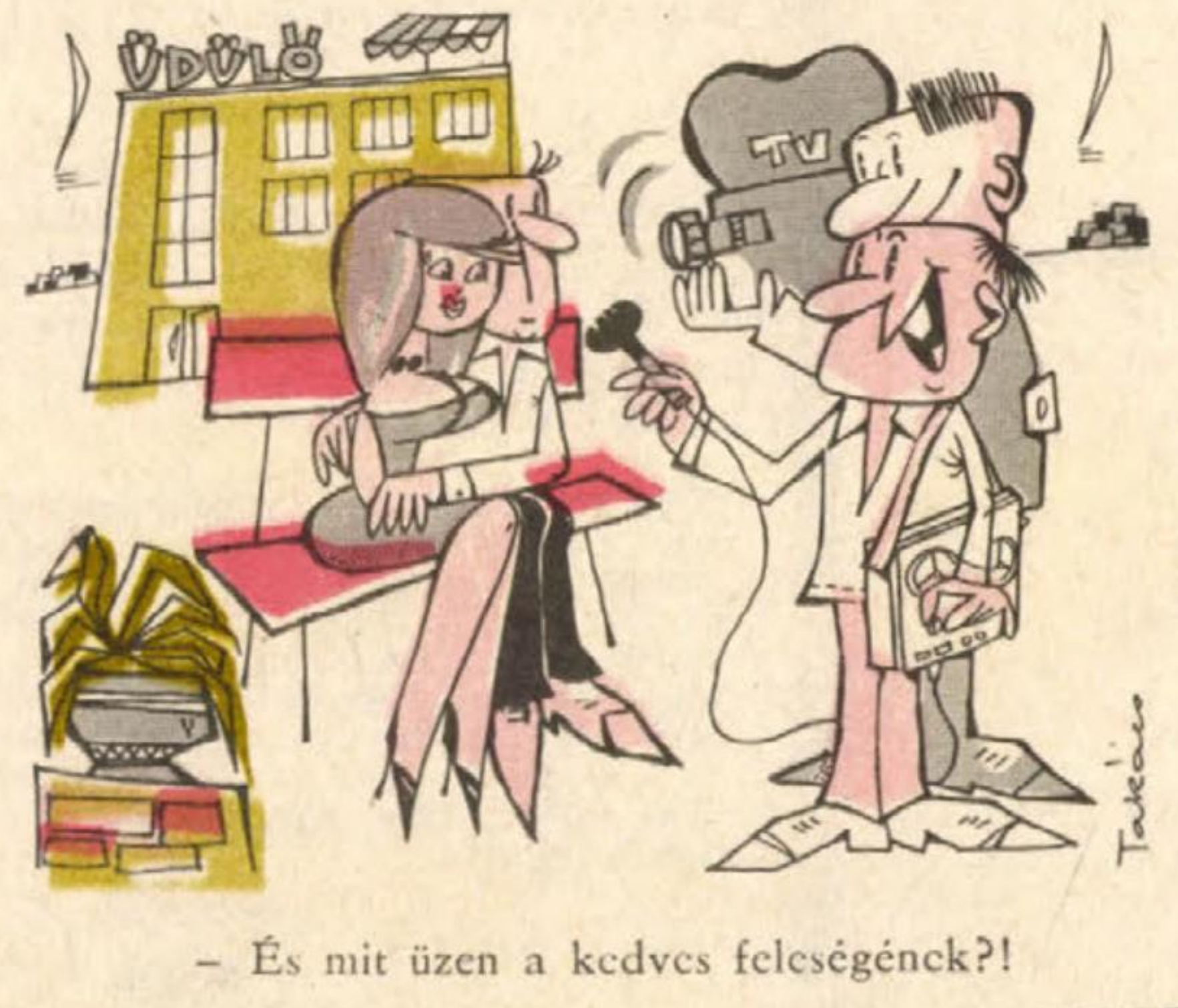

– És mit üzen a kedves feleségének?!

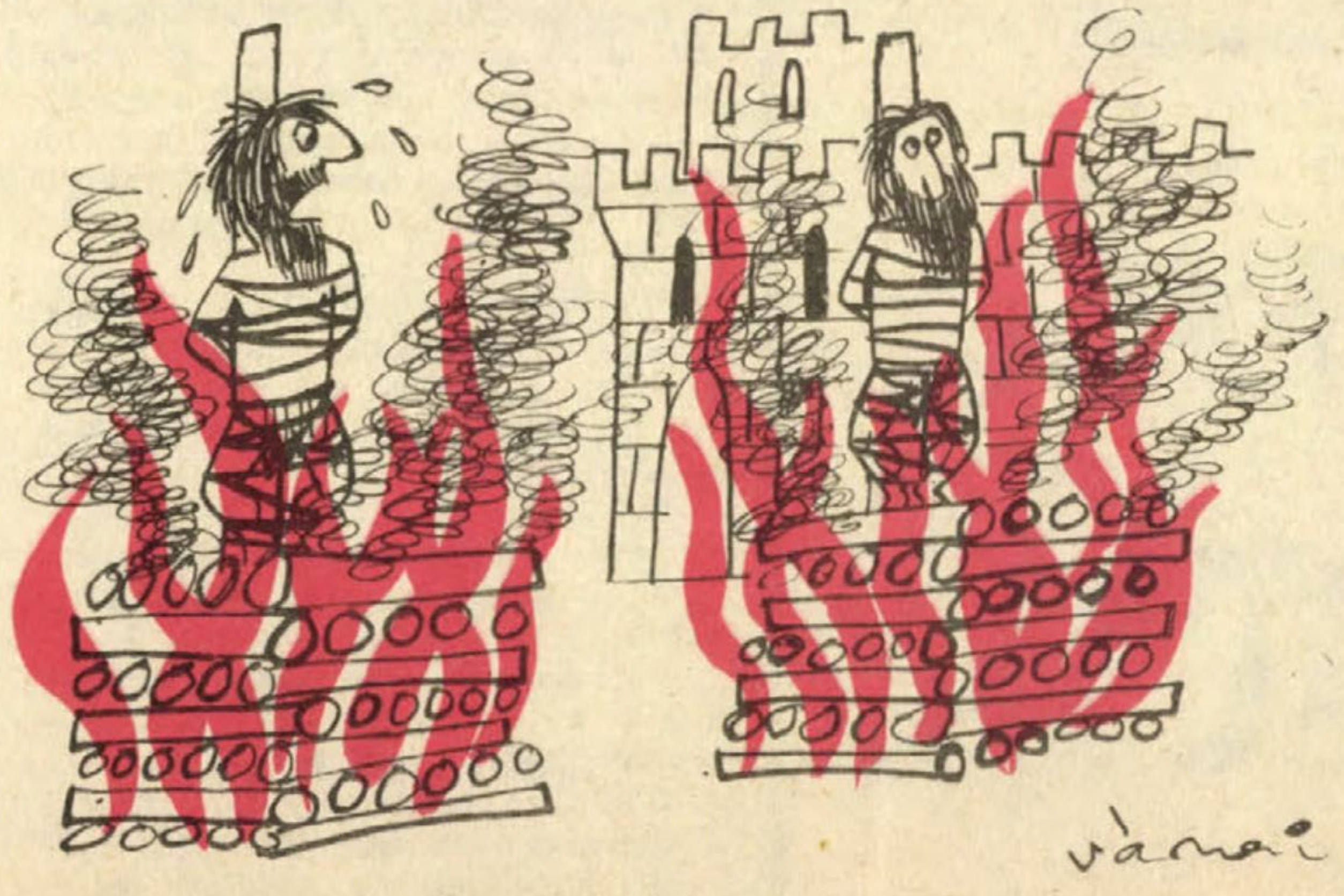

– Neked is olyan meleged van?

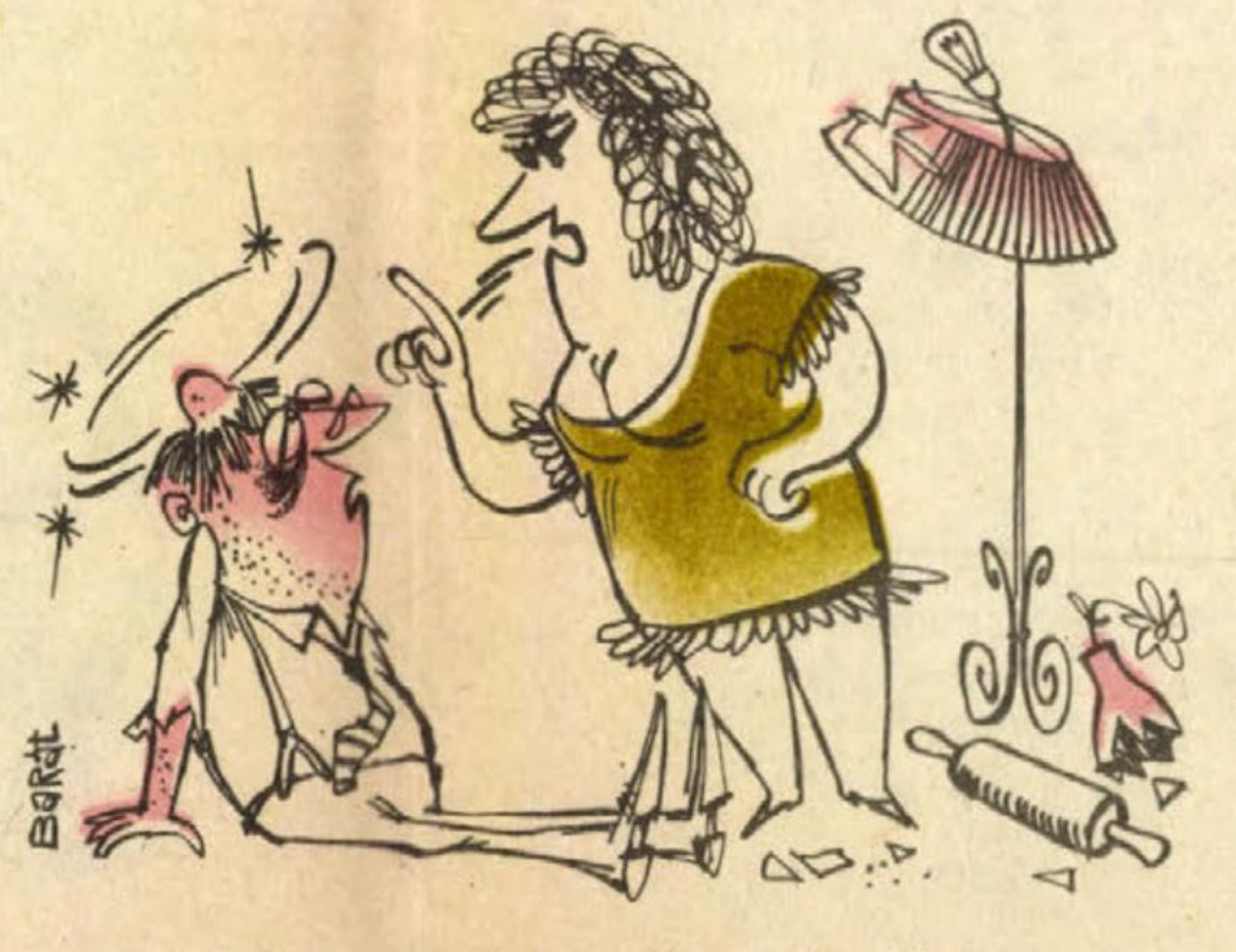

– Nem megmondtam, hogy okosabbal ne állj le vitatkozni? . . .

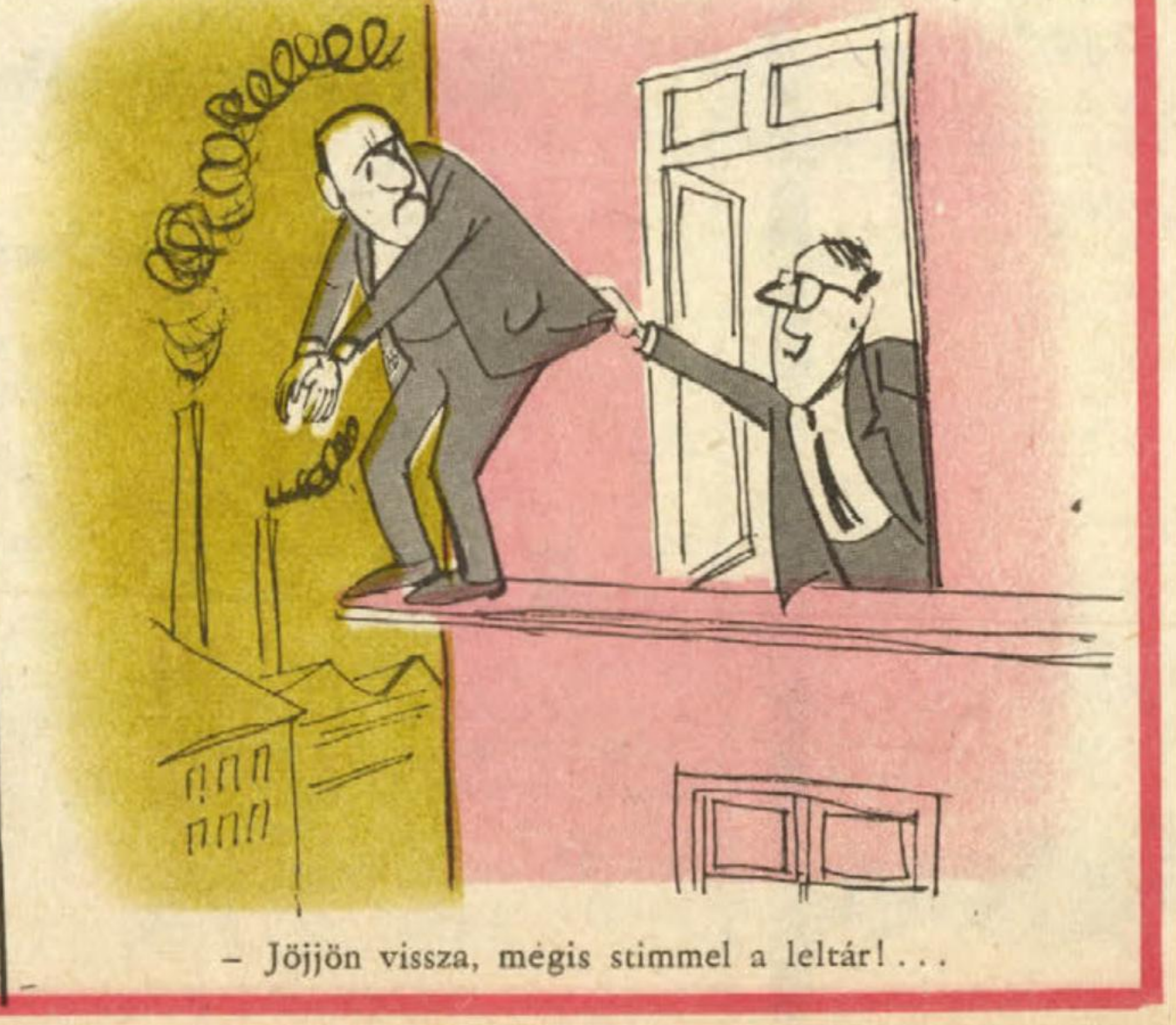

– Jöjjön vissza, mégis stimmel a leltár! . . .

pesti tudósítónktól...

Egy ismerős hölgy amiatt panaszkodott, hogy a tartóshullám (dauer, egyes nyelvjárásokban: dajjer) egyre kevésbé tart. Valaha fél évig is eltartott, ma már örül, ha két hónapot kihúz vele. Az a gyanúja, hogy a tartósító folyadékból az anyagtakarékosság elvének félremagyarázásával lényeges alkatrészeket takarítottak meg, s hazai nyersanyagból is előállítható szódavízzel helyettesítették.

Azzal nyugtattam meg az illető hölgyet, hogy legjobb tudásom szerint a szódavízből még nem vonták ki a szénsavat.

*

Az „asszonynév — leánynév"-vitában új szempontot vetett fel egy férfi olvasóm. Leveléből idézek néhány figyelemre méltó mondatot:

„Sok szó esett már ebben a vitában az egyenjogúságról, de arról senki sem beszélt, hogy ennek az egyenjogúságnak két oldala van. Hat éve nős vagyok már, de még mindig a fiúnevemen szerepelek. Ez azért is kellemetlen, mert már nem egy bántó megjegyzés jutott a fülemhez. Azt hiszik ugyanis, hogy még mindig legény vagyok, s találgatják, mi ennek az oka, hiszen nem vagyok csúnya, buta sem vagyok. Hogy lehet az, hogy legény maradtam? Vajon miért nem viselhetem a feleségem nevét? A törvényben van a hiba!"

*

Érdeklődéssel olvastam, hogy angol mérnökök felfújható repülőgépet készítettek. A delta alakú gép felfújatlan állapotban egy nagyobb bőröndbe is belefér. Nem rossz éppenséggel, de én megvárom a felfújható óceánjárót.

f. l.

Rokon műfajok

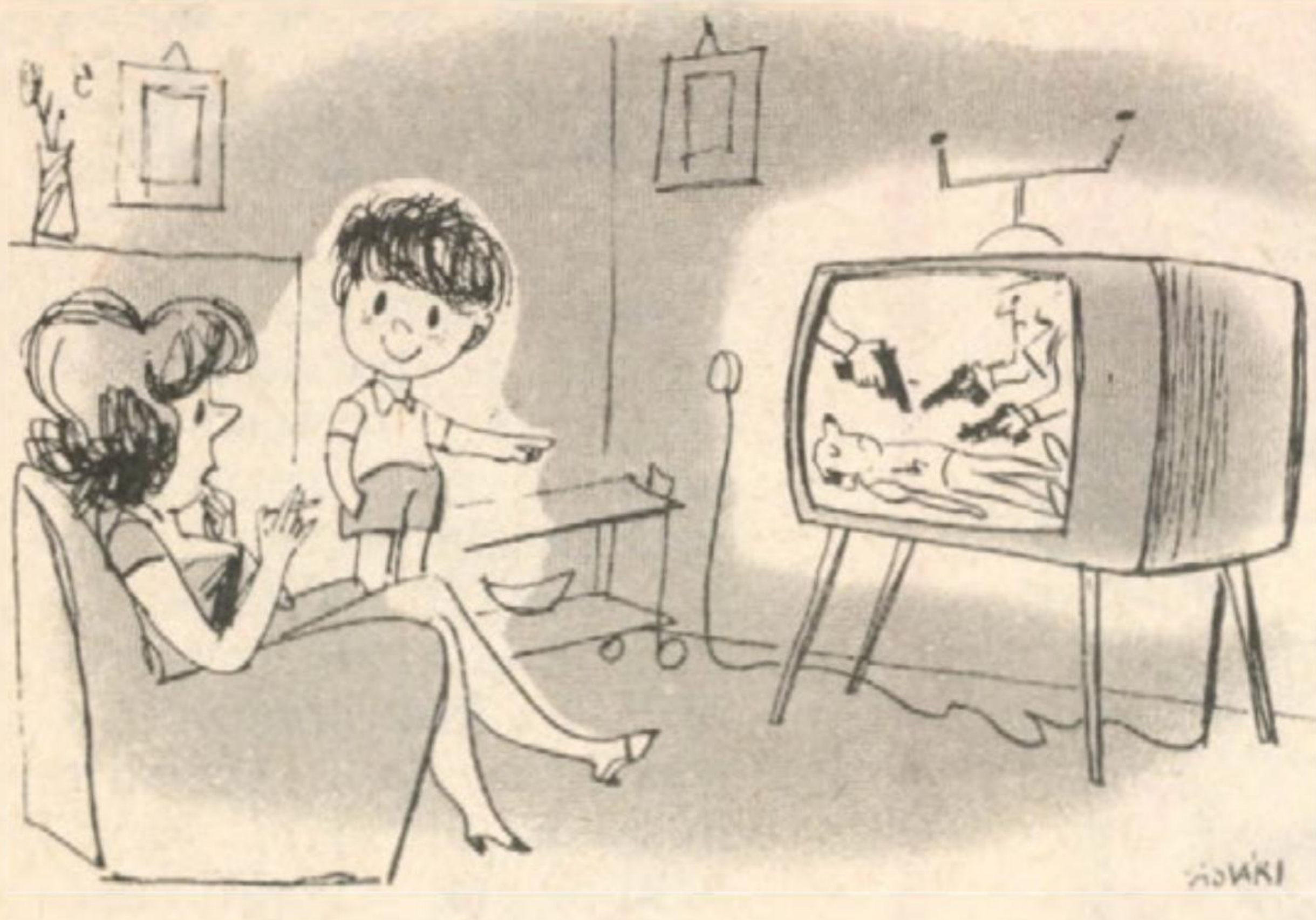

– Anyu, ez krimi vagy híradó?

ÚJHOLD

Nini: újhold, igaz, hogy másnapos,
de még mindig „újság”, első negyed;
két szarva közt látszik már a leendő
telehold: már teherben van veled,
teljes négy hét, huszonnyolc napos holdév;
elöveszem lapos erszényemet,
s megtapogatom alumíniumból,
„magyar ezüstből” vert forintomat,
négy tízfilléresemet, egy lyukas
kétfillérest meg egy telefonérmét,
pillanatnyi készpénz vagyonomat.
Varázslat ez az ócska szokás, ám én —
mi tagadás? — még babonás vagyok,
s azt remélem titkon e tett nyomán, hogy
holdtöltével szerencsém felragyog:
versem jön, és lottójegyet veszek,
eltalálom mind az öt nyerőszámot;
el vagyok szánva arra is hogy gazdag,
tőkepénzes, milliomos leszek;
ha ez a versem lejön a Ludasban,
rongyos öt számot kell csak eltalálnom,
s megvalósul ez a dédelgetett
prózai és kispolgári vágyálmom.
Nézem a holdat, a másnapos újat,
ahogy egy nagy fényes csillaggal mulat,
az égen csak ők ketten látszanak;
és két sötét vadgesztenyefa-sor közt,
mint szabadtéri színpadon, az égen,
bár én vagyok csak lenn a nézőtéren,
most egy másnapos filmújholdat és egy
tündöklő filmcsillagot játszanak . . .

Erdélyi József

Mire jó a magas épület?

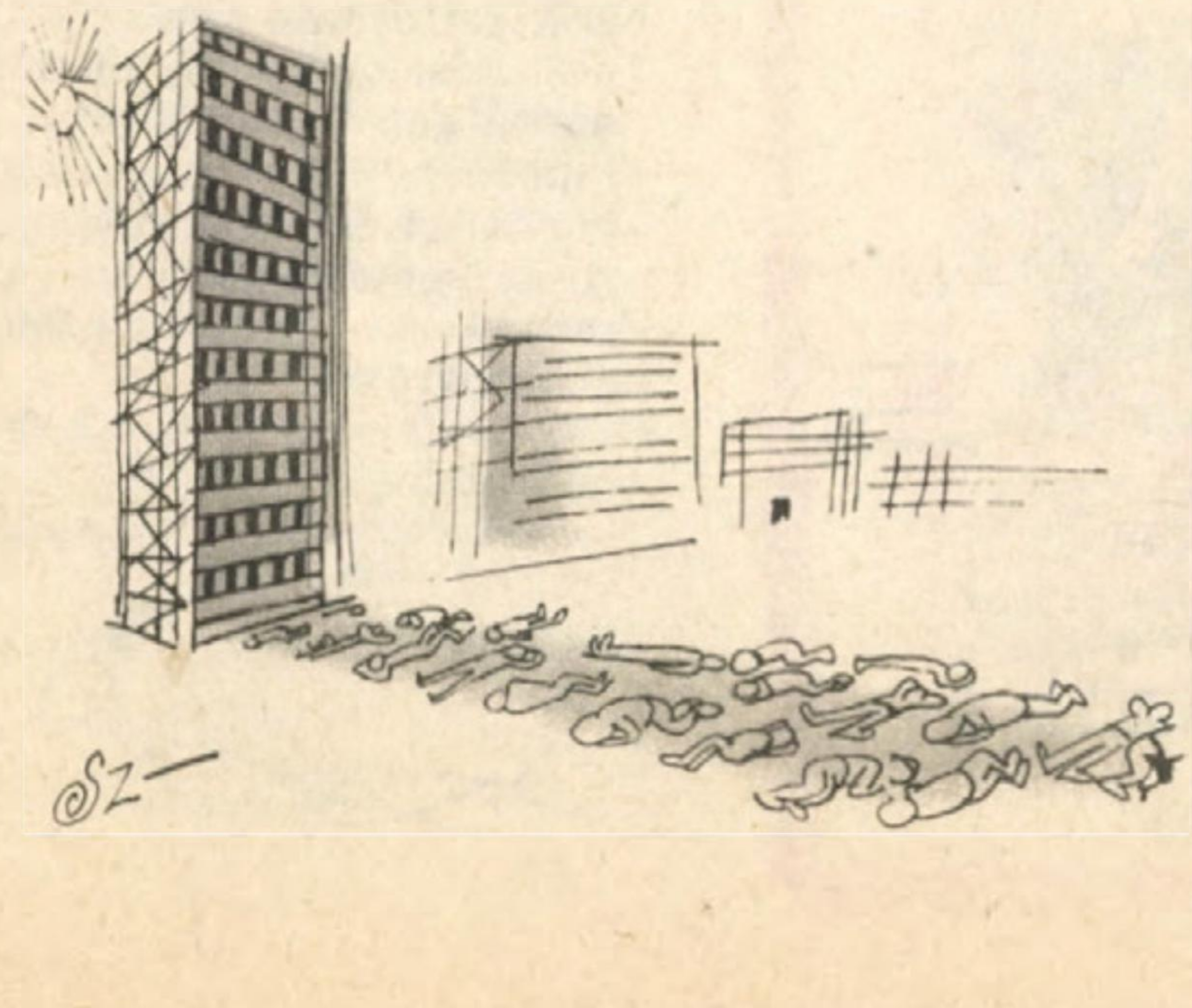

Kedves Ludas!

Egyik budapesti, délutáni napilapunknál megpályáztam egy újságíró-gyakornoki státuszt. Kérem, hogy felvételemet támogatni szíveskedjenek. Rátermettségemet az alábbi saját gyűjtésű, kitűnő híranyaggal kívánom bizonyítani:

VÁMTARIFA. Az olasz pénzügyi hatóságok emelni kívánják a cigaretta vámtételét. Az embertelen intézkedés elleni tiltakozásul a határmenti lakosság újabb másfélmillió csomag cigarettát csempészett át a szomszédos országokból.

AZ ANGOL BANKHÁZAK a pénzügyi műveletek gépesítése következtében több ezer tisztviselőt készülnek elbocsátani. A várható munkanélküliség ellensúlyozására a banktisztviselők szakszervezete a sikkasztási tevékenység növelésére szólította fel az érdekelt tagságot.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK Demográfiai Hivatalának becslése szerint a 2100-as évekre komoly túlnépesedési nehézségek várhatók. A három legnagyobb amerikai gengszter-szindikátus ezért elhatározta, hogy az eddig 12 percenként elkövetett gyilkosságok számát — részben társadalmi munkaként — óránként hat gyilkosságra kell növelni.

Amennyiben fent közölt híreim hitelét és logikáját valaki kétségbe vonná, hadd hivatkozzam egy, nyilván rutinos leendő kollégám itt idézett közleményére, mely az Esti Hírlapban jelent meg:

KÖNYVÉHSÉG. Franciaországban a könyvkereskedőknek nagy gondot okoznak a könyvtolvajok. Statisztikai adatok szerint csak Párizsban a könyvek 5—8 százaléka fizetetlenül tűnik el az üzletekből. A francia ifjúság így védekezik az igen magas könyvárak ellen. (Esti Hírlap, 1967. július 3., hétfő.)

Tisztelettel:

A. István
Bp. VI., Hegedű u. 9.

A Károlyi-kerti hangversenyek élvezetét a rendezőség tarkamintás párnák osztogatásával teszi évek óta kellemesebbé. Ez évben a jól bevált párnákat különféle fegyelmező felhívást tartalmazó „slejfnivel” látták el. A legutóbbi hangversenyen egyik miniszterünk például a „Tartsd be a közlekedési szabályokat” párnán ült. Volt aki „Óvatosság, türelem, biztonság” párnán foglalt helyet.

Örömteljes dolog, hogy a nagy világban bevezetés alatt levő alva-tanítás mellett mi kezdeményeztük a „ráülve” nevelést és fegyelmezést.

B. Györgyné
Bp. XI., Avar u. 13—15.

A Nők Lapja július elsejei számában jelent meg egy képes cikk *A két szomszédvár* címmel. Bevezető mondata így hangzott:

„Ismeretlenül is elnézést kérek Jókai Mórtól, hogy a regénycímet kölcsönvenni merészeltem.”

Felesleges ebben a kérdésben Jókai Mórhoz fordulni, mert nagy regényírónk írt ugyan egy Bálványosvár meg egy Névtelen vár című regényt, ami két vár, de nem két szomszédvár. A cikkíró helyesebben tette volna, ha kérésével Vörösmarty Mihályhoz fordul. A két szomszédvár címmel ugyanis ő írt 1831-ben elbeszélő költeményt négy énekben . . .

Bála Bori

ÉLETKÉP

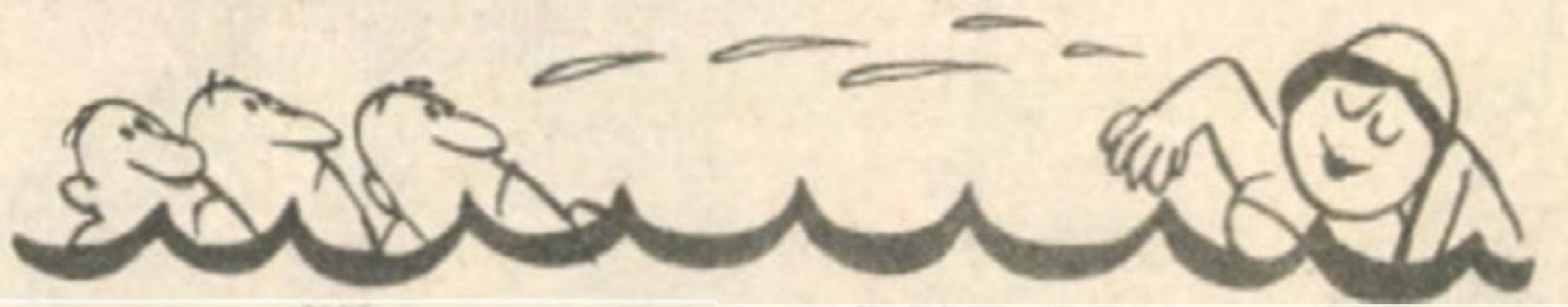

Úszom az uszodában.

A medence egyik szélétől a másikig.

Oda és vissza.

Illetve csak úsznék!

Tudniillik a kőrösi lány miatt nem lehet.

A kőrösi lány ötven év körüli molett hölgy, és attól kőrösi, hogy ő körben úszik a medencében.

Folyamatosan keresztezi mindenkinek az útját, hol jobbról, hol balról tűnik fel. Aki idejében észreveszi, leáll, és addig taposa a vizet, amíg a kőrösi lány elúszik előtte. Aki nem veszi észre, az összeütközik vele, nyel egy kis vizet, leáll, és addig tapossa a vizet, amíg a kőrösi lány elúszik előtte.

Egy teljes kör alatt cirka tíz úszótárs közlekedésében okoz zavart. Őt azonban mindez nem érdekli, lankadatlanul köröz tovább.

„Hallod-e, te kőrösi
lány . . . !”

(ti)

Látogatóban a DEBRECENI divatdiktátoroknál

A Debreceni Ruhagyár vezetői joggal állíthatják magukról, hogy ők a hazai női divat diktátorai, hiszen a fél ország lánya-asszonya *náluk varrat.* Naponta nyolc és fél ezer ruhát öltenek össze, s így is alig győzik az igényeket kielégíteni. Igaz, ezt a töméntelen sok ruhát nem mind a mi asszonyaink „fogyasztják" el, jut belőle külföldre is, 15 országba. Moszkva, London, Stockholm, Kairó, Bombay, Havanna korzóin egyaránt lehet találni debreceni illetőségű ruhában pompázó hölgyeket.

Ám nemcsak nagy tömegben készítenek női ruhát a debreceniek, hanem nagy választékban is. Tegyük fel, hogy egy konferencián vagy egy kongresszuson összejönne 800 nő, és mindegyiken debreceni ruha lenne, akkor se volna két egyformán öltözött nő közöttük. Évente 7—800 új modellt „kitalálni" bizony nem könnyű dolog, fő is eleget a fejük a tervezőknek. És a nők nemcsak a formában, de az anyagban is mindig újat, változatosat szeretnének. A rengeteg újfajta műszálas kelmén kívül ezért vonnak be a divatba a tervezők egyre nagyobb mértékben olyan textíliákat is, amelyeket régebben más célokra használtak, ezért „léptették elő" ruhakelmévé a frottírt, az inganyagot, legújabban pedig az ágyneműféléket. Így hát ha azt halljuk, hogy egyik barátnő azt mondja a másiknak: *„Édes ez a kis ciha rajtad, angyalom"* — ne lepődjünk meg, ez nem sértés, hanem korszerű divatbók.

Hogy a tervezők gondjain enyhítsünk, javasoljuk, ismét vonják be a divat bűvkörébe az öltözködés-történelem során korábban gyakorta használt, később azonban méltatlanul elhanyagolt „kelméket". Ma is tetszetős alkalmi ruha lenne például a tigrisbőr, kellemes, könnyű nyári viselet a háncsszoknya vagy a fügefalevél. Ez utóbbi alapanyag beszerzése import és valuta problémákkal járna esetleg, de kitűnően lehetne pótolni akáclevéllel. Egyrészt abból a hazai termés is bőséges, másrészt úgyis mini a divat.

Apropó, mini! A város területén 32 raktára van a gyárnak, elszórva a legkülönbözőbb helyeken, s mind csak olyan alig-raktár, amelyekben még az alig-szoknyák is alig férnek el. A gyár vezetői szerint azonban a „mini" csak a szoknyában szép, a raktár akkor „elegáns", ha „maxi", azaz elég bő és tágas. Sajnos, ebben nem ők diktálják a divatot, hanem az anyagi lehetőségek. Azok pedig, szakmai nyelven szólva — eléggé *szűkre szabottak.*

(Barát—Radványi)

ÜZEMI DIVATBEMUTATÓN

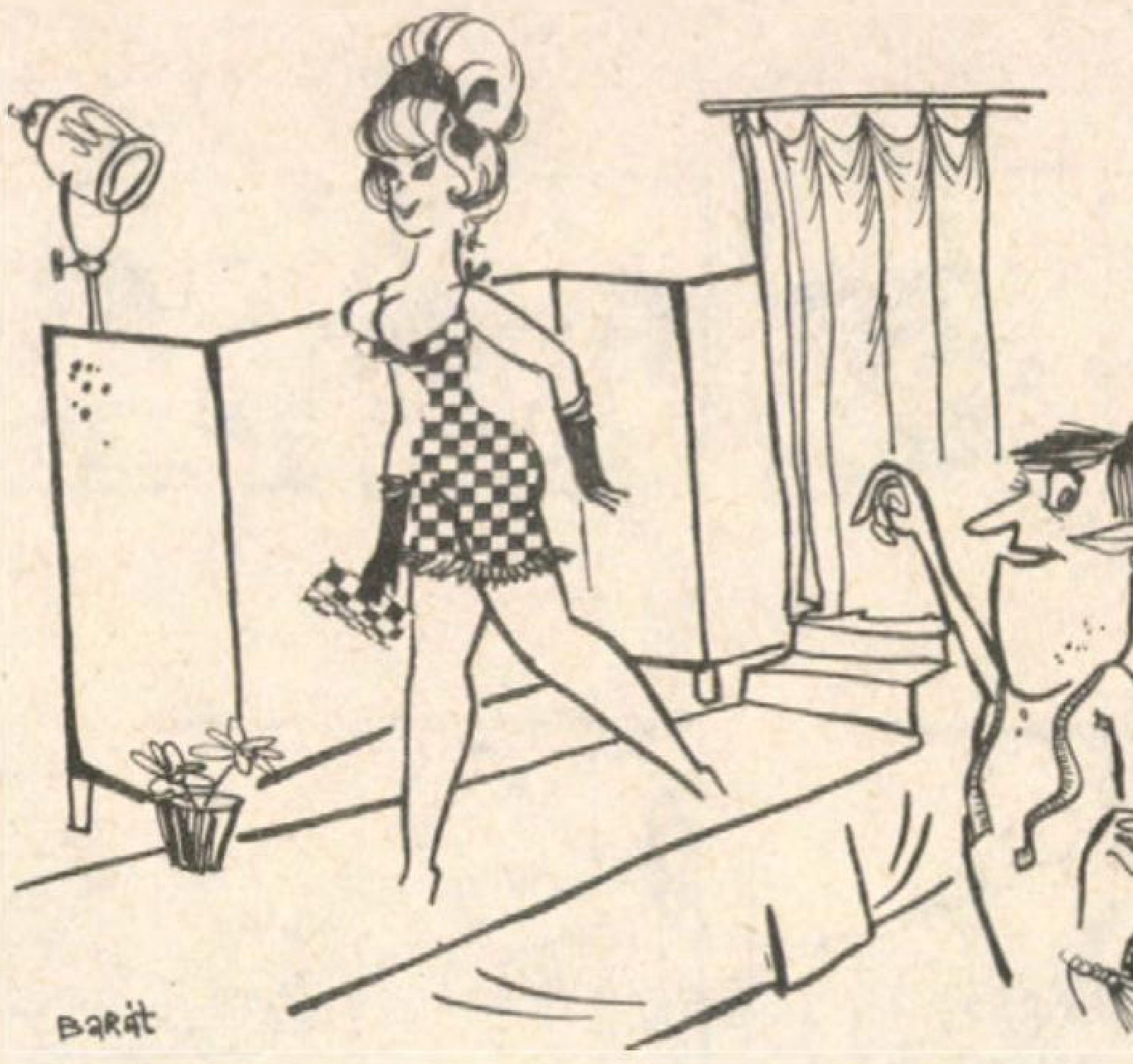

– Egyedi darab . . .'
– Nem kell azt mondani, kérem – látszik!

SOKAT FEJLŐDÖTT A KONFEKCIÓ IPARUNK

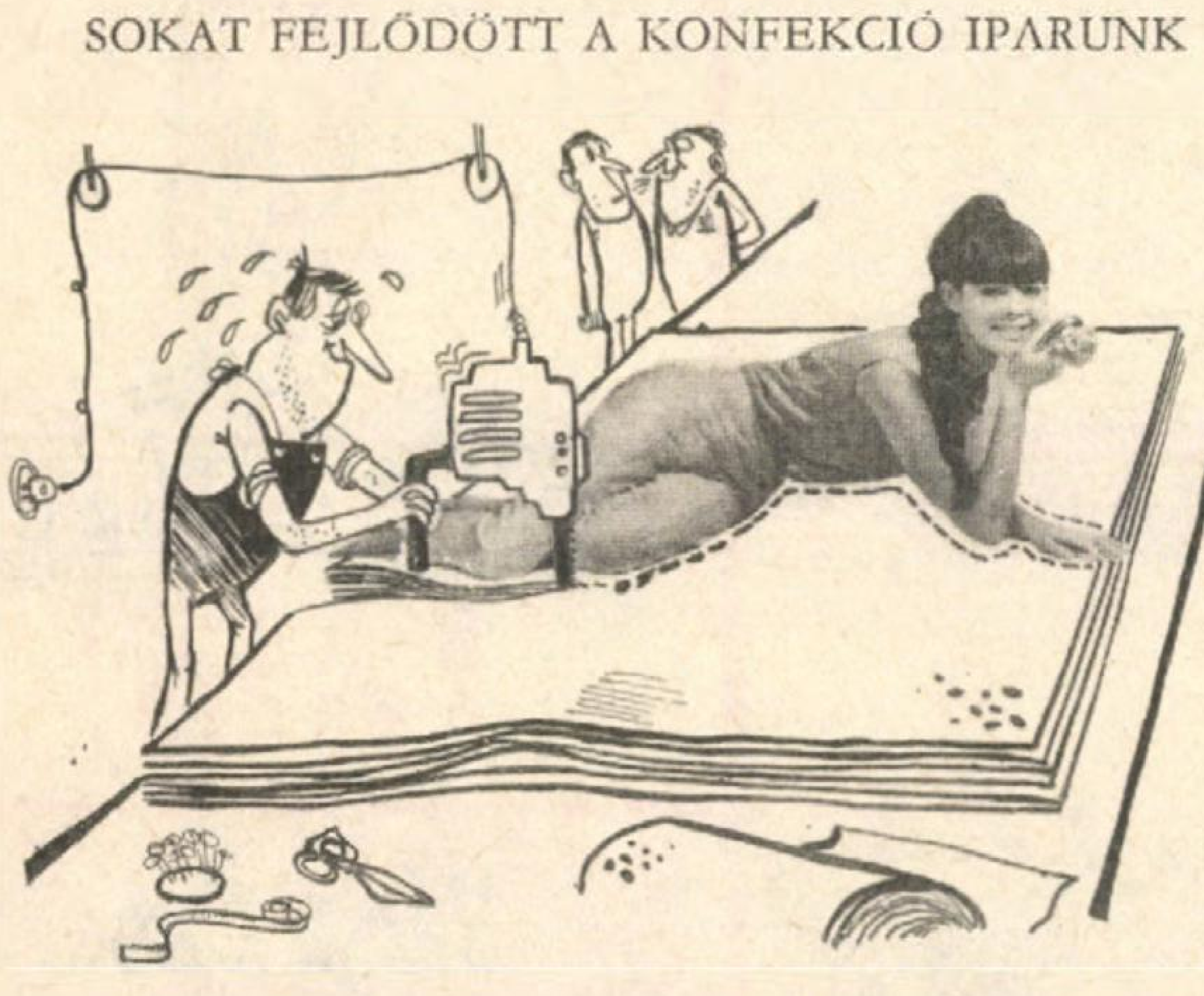

– A szabásmintán múlik minden . . .

ÉJSZAKAI TELEFON

Orvosbarátom mesélte:

– Húsz éve vagyok orvos, és húsz éve örülök annak, hogy erre a pályára mentem. Szeretem a foglalkozásomat, és egészen kisgyerek korom óta orvos akartam lenni. Szeretem a pácienseimet is, nem zavar, ha idegesek, ha türelmetlenek, ha fel vannak háborodva vélt vagy jogos sérelmeik miatt, hiszen betegek, és a mi dolgunk, hogy meggyógyítsuk őket, ha csak egy mód van rá. De akármilyen türelmes vagyok is a betegeimmel, mégis bosszant, ha kész diagnózissal érkeznek, és utasításokat adnak nekem, hogy mit csináljak velük.

Előfordult például, hogy egyik páciensem, ahelyett hogy elmondta volna panaszait, ezzel állított be a rendelőmbe:

– Doktor úr, legyen szíves, vágja fel a hasamat!

– Kést hozott magával? – érdeklődtem. – Mert ha van kése is, akkor a legegyszerűbb, ha saját maga vágja fel a hasát.

A páciens elszégyellte magát, aztán elpanaszolta, mi bántja, és rám bízta, mit fogok határozni.

Az orvosnak nincs joga panaszkodni akkor sem, ha alkalmatlan időben keresik, hiszen a betegség sem törődik azzal, mikor támadja meg az embert. Persze azért bosszantott, amikor a napokban hajnali háromkor telefoncsörgés keltett fel legjobb álmomból. Régi páciensem beszélt:

– Drága doktor úr, ha istent ismer, jöjjön azonnal, kocsival, repülővel, amilyen gyorsan csak tud, mert a feleségemnek vakbélgyulladása van, iszonyúan szenved, és szerintem azonnal meg kell operálni.

Nagyon dühös voltam. Hajnali három óra, és a beteg megint kész diagnózissal ver fel álmomból, de igyekeztem nyugodtan beszélni vele:

– Mindjárt jövök – nyugtattam meg a nyugtalan férjet –, és megállapítom, mi baja van a feleségének. Tudja jól, nem szeretem, ha laikusok csinálnak diagnózist helyettem, bár be kell vallanom, volt rá példa, hogy maga a beteg is tudta, mi baja van. A jelen esetben ez nem valószínű.

– De drága doktor úr, higgyen nekem, tudom, mit beszélek. A feleségemnek vakbélgyulladása van és szenved.

– Elhiszem, hogy szenved, de nem tartom valószínűnek, hogy vakbélgyulladása lenne, mert három évvel ezelőtt én magam operáltam, és kivettem a vakbelét.

A nyugtalan férj még mindig nem nyugodott meg:

– Tudom, doktor úr. De ez a második feleségem.

Királyhegyi Pál

Átszervezés előtt

Pusztai Pál rajza

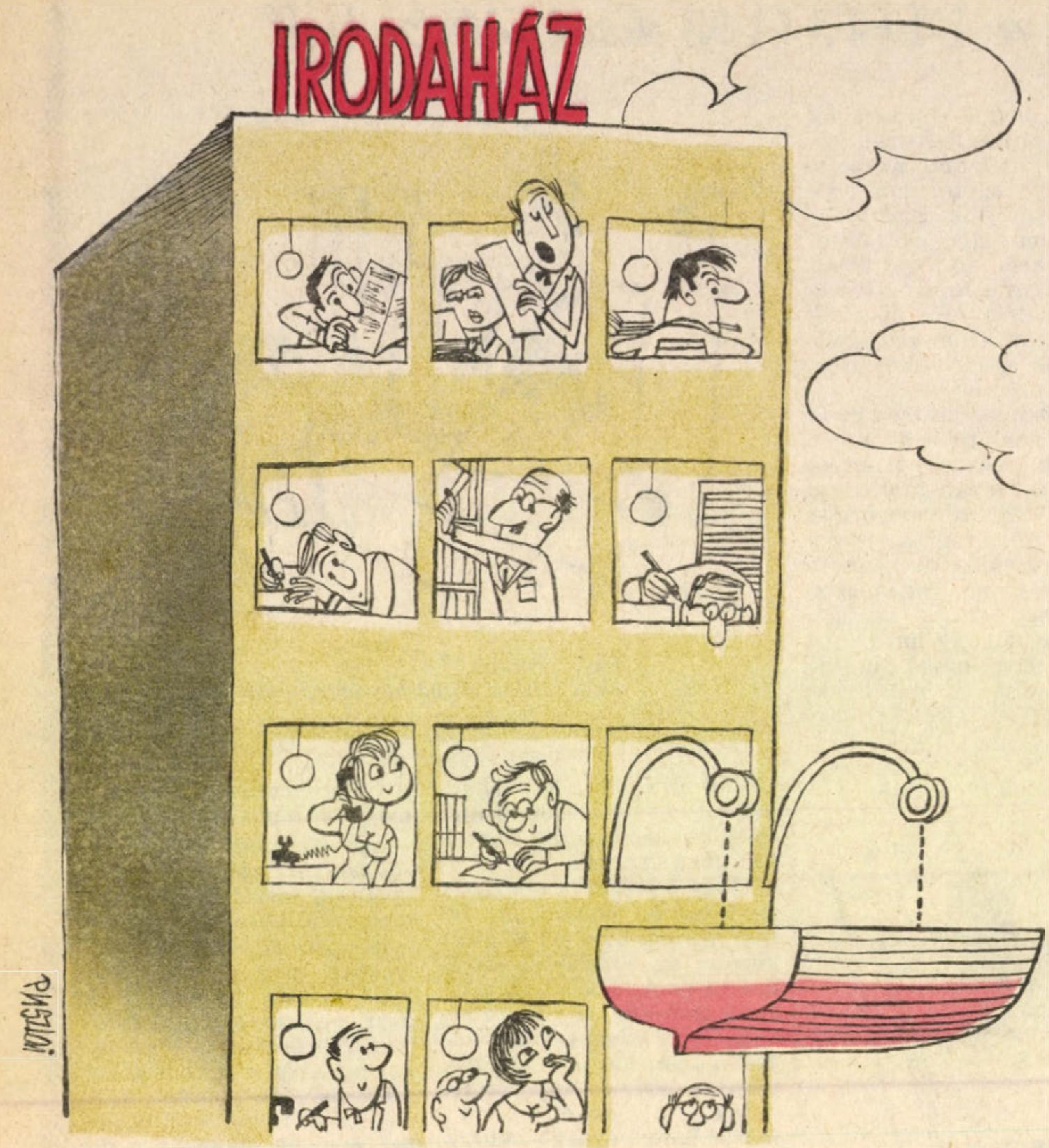
IRODAHÁZ
PUSZTAI

E HETI HIRDETÉSEINK

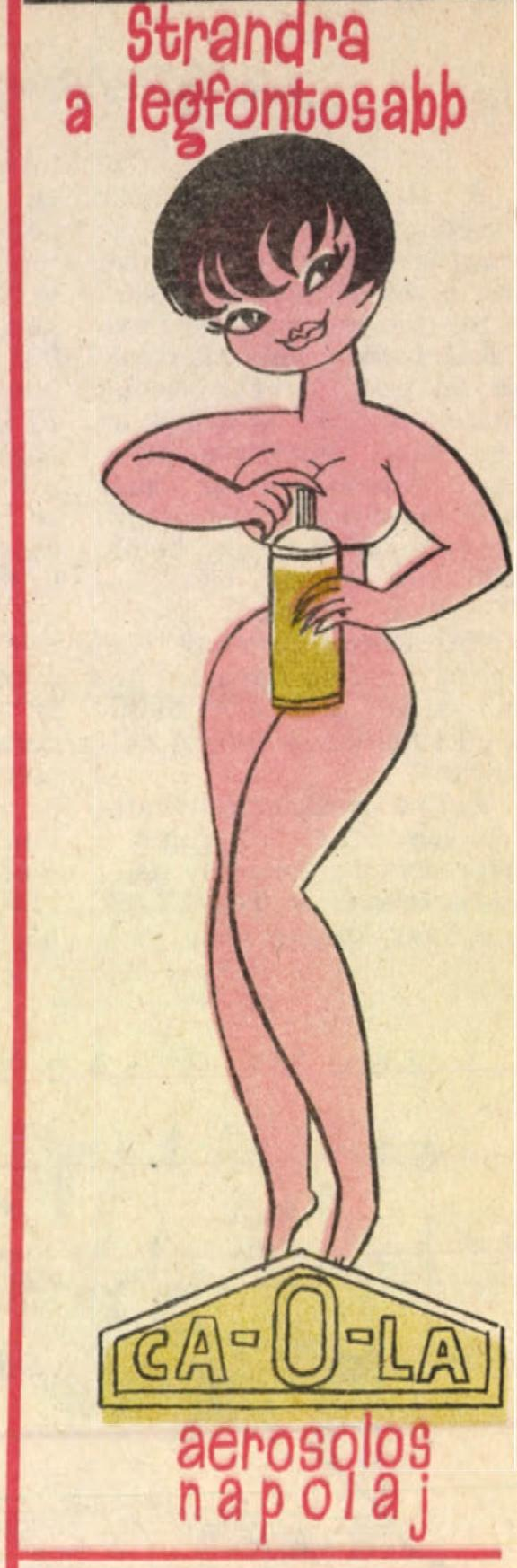
Strandra a legfontosabb
CA-O-LA
aerosolos napolaj

Csoda a szorítóban

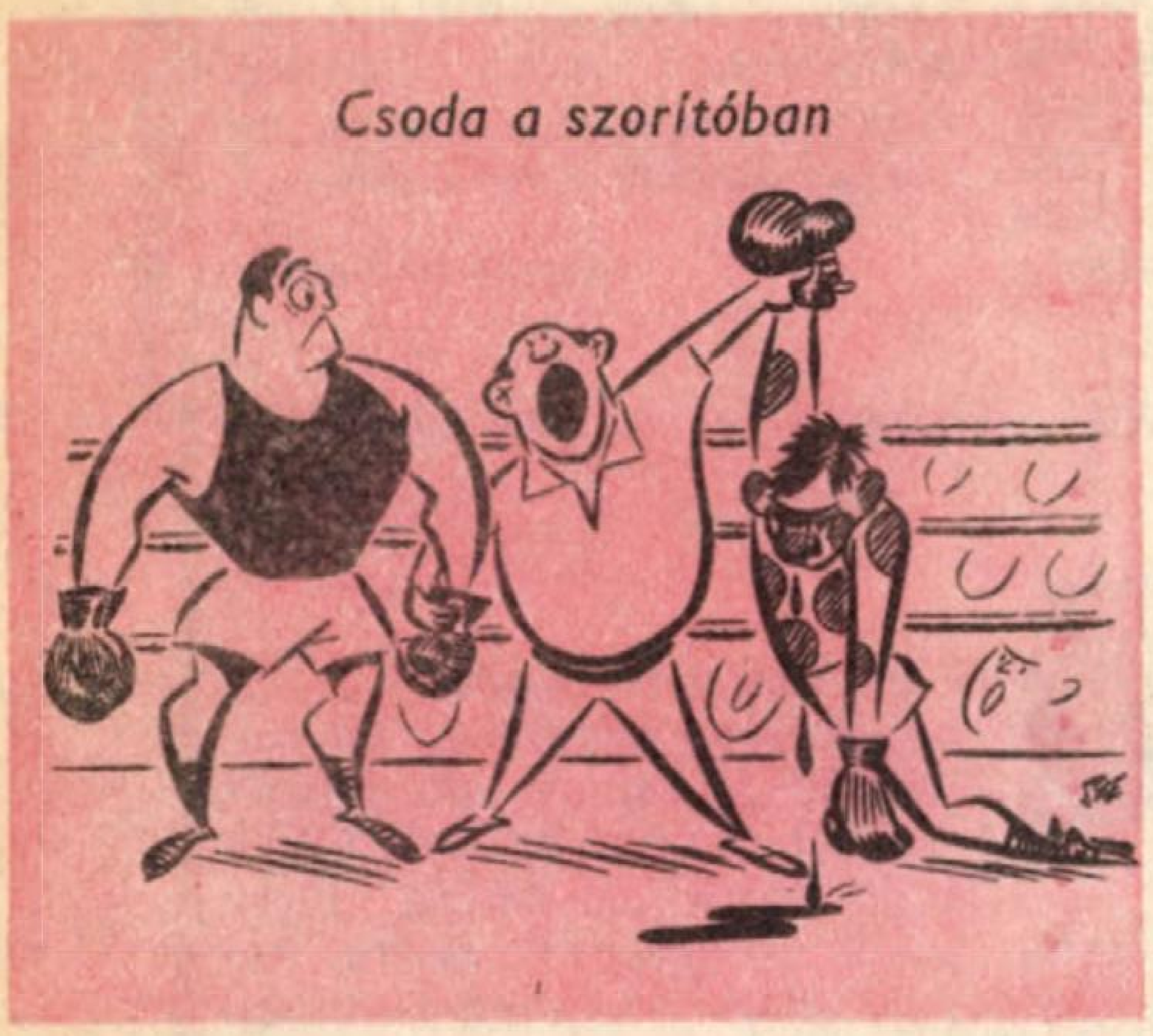

Hűséges belső hármas

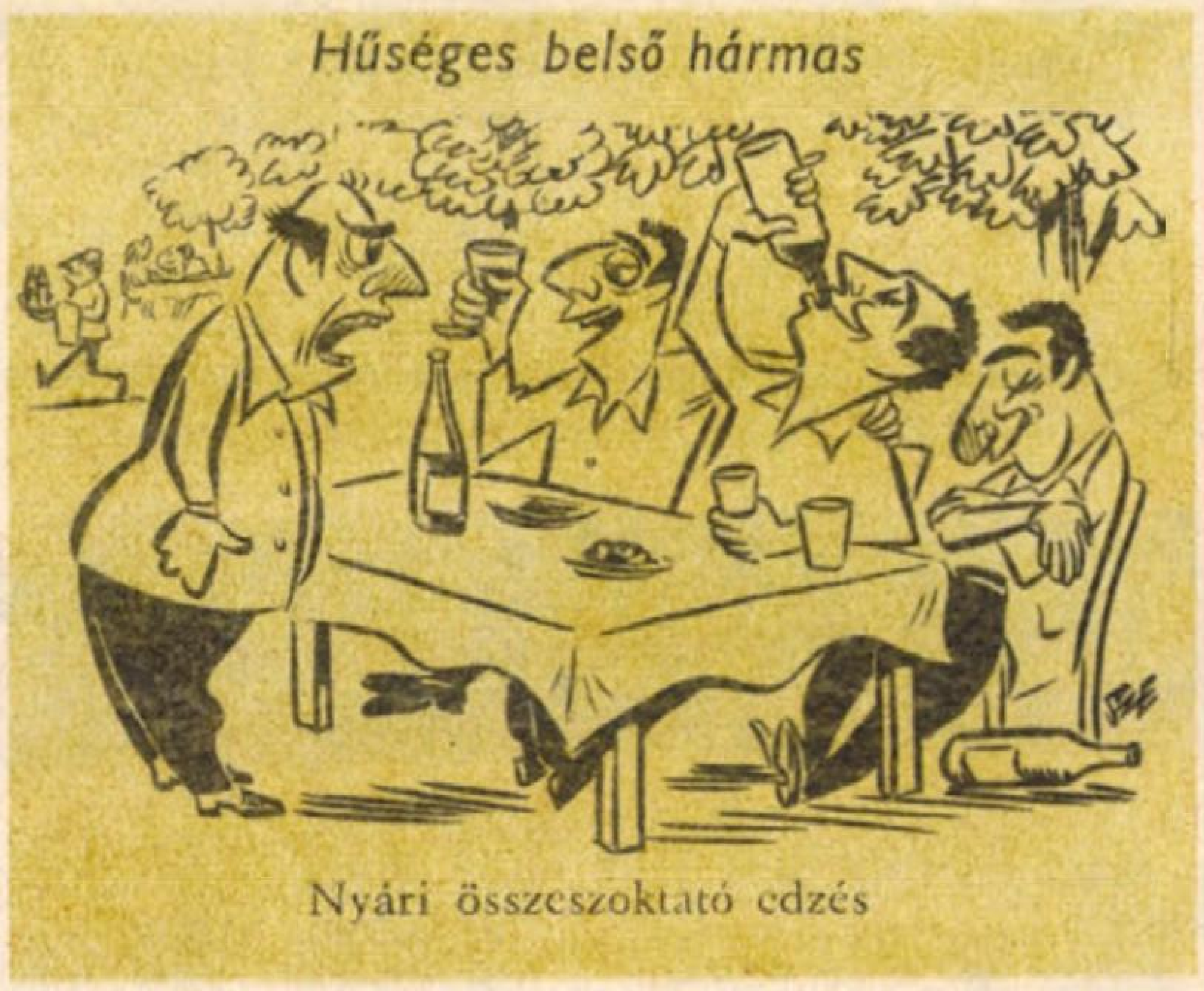

Nyári összeszoktató edzés

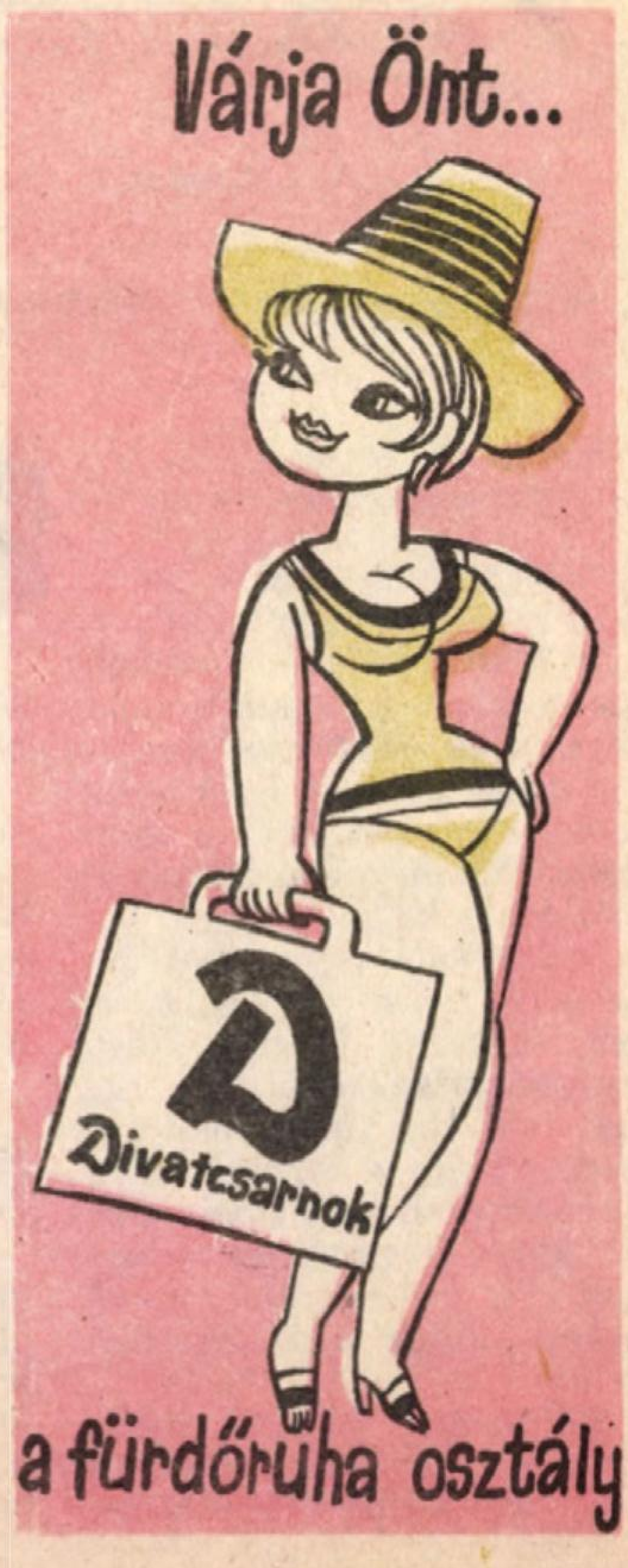
Várja Önt...
Divatcsarnok
a fürdőruha osztály

Akik bírják a meleget

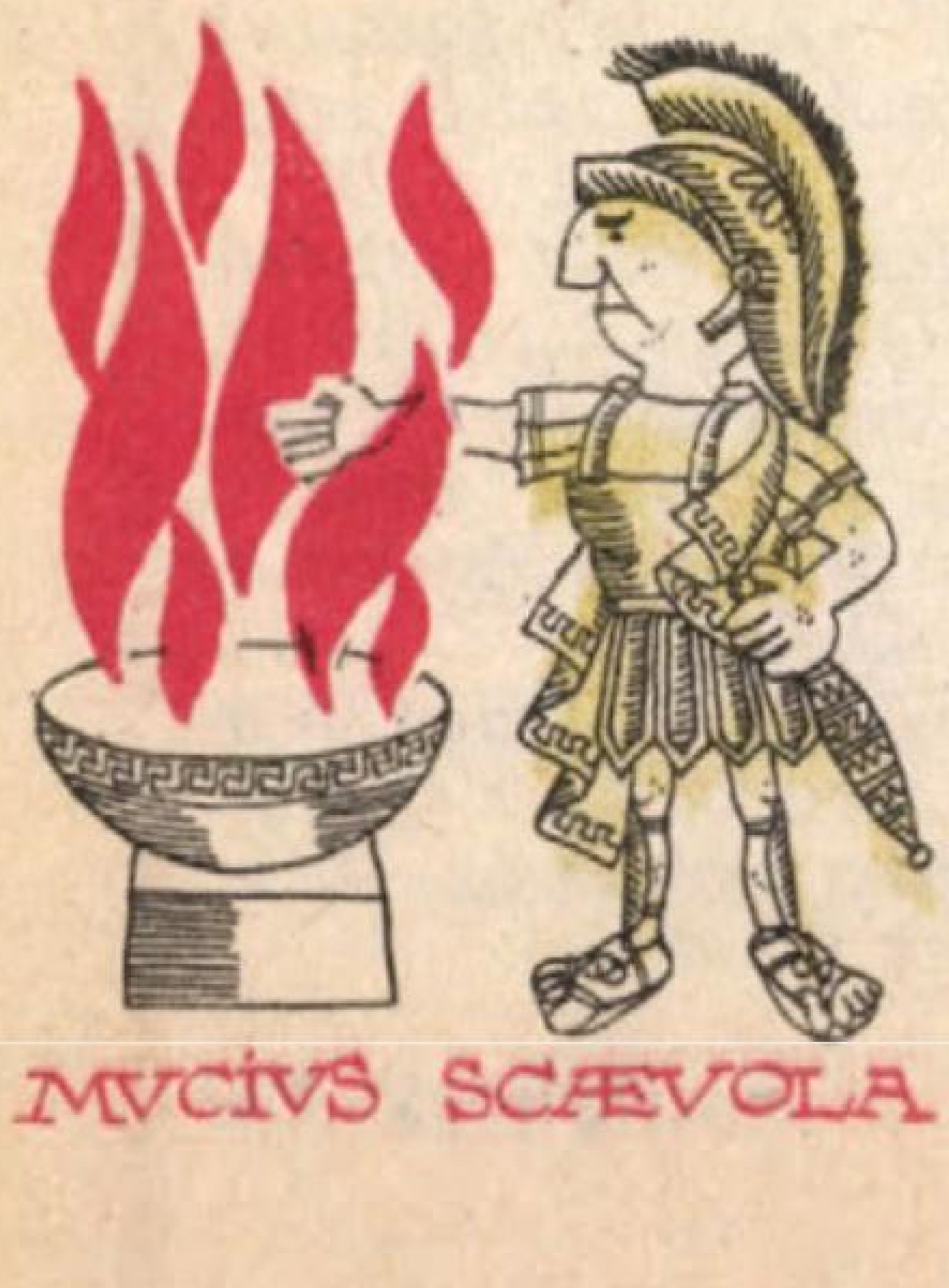

MVCIVS SCÆVOLA

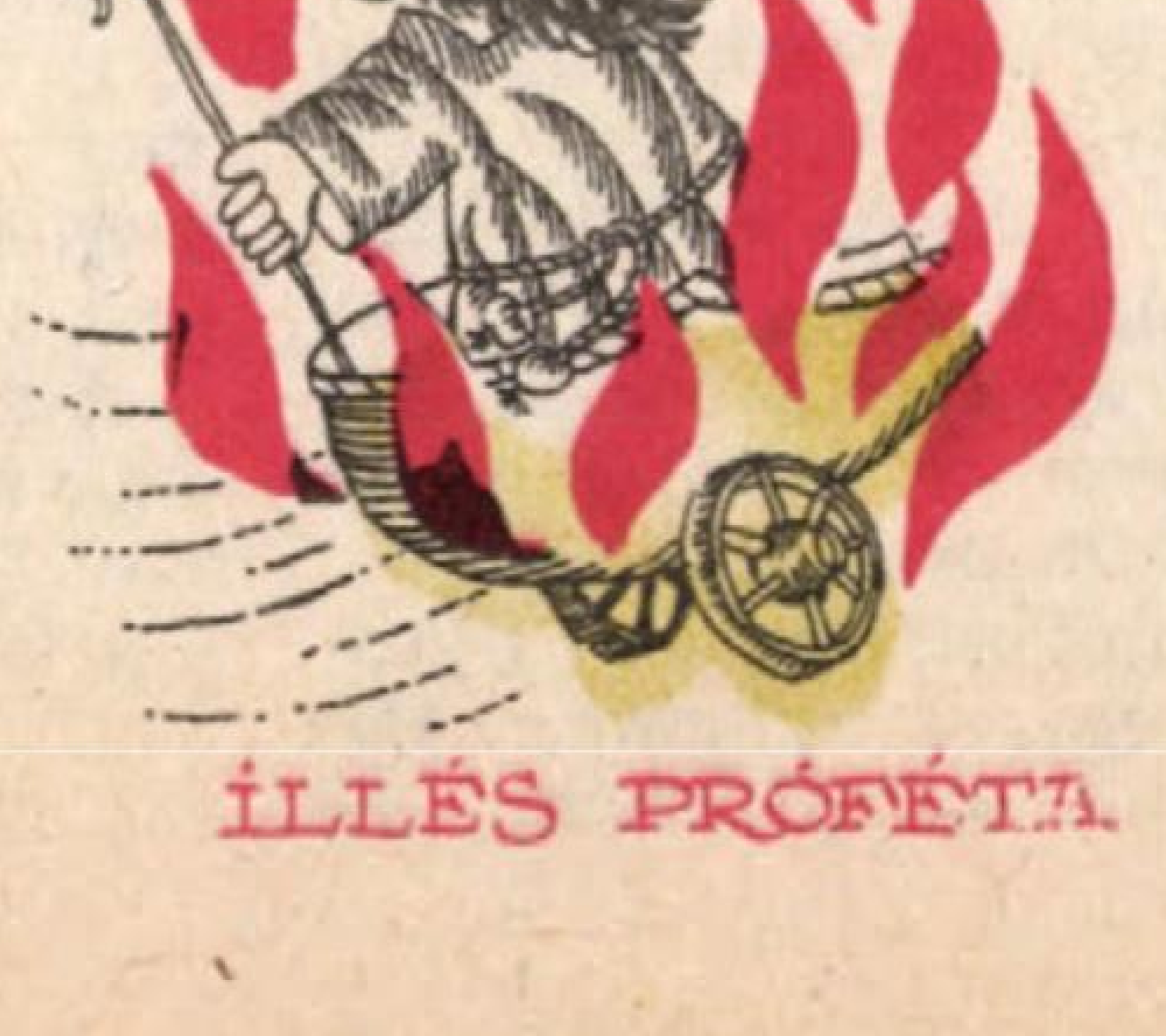

ÍLLÉS PRÓFÉTA

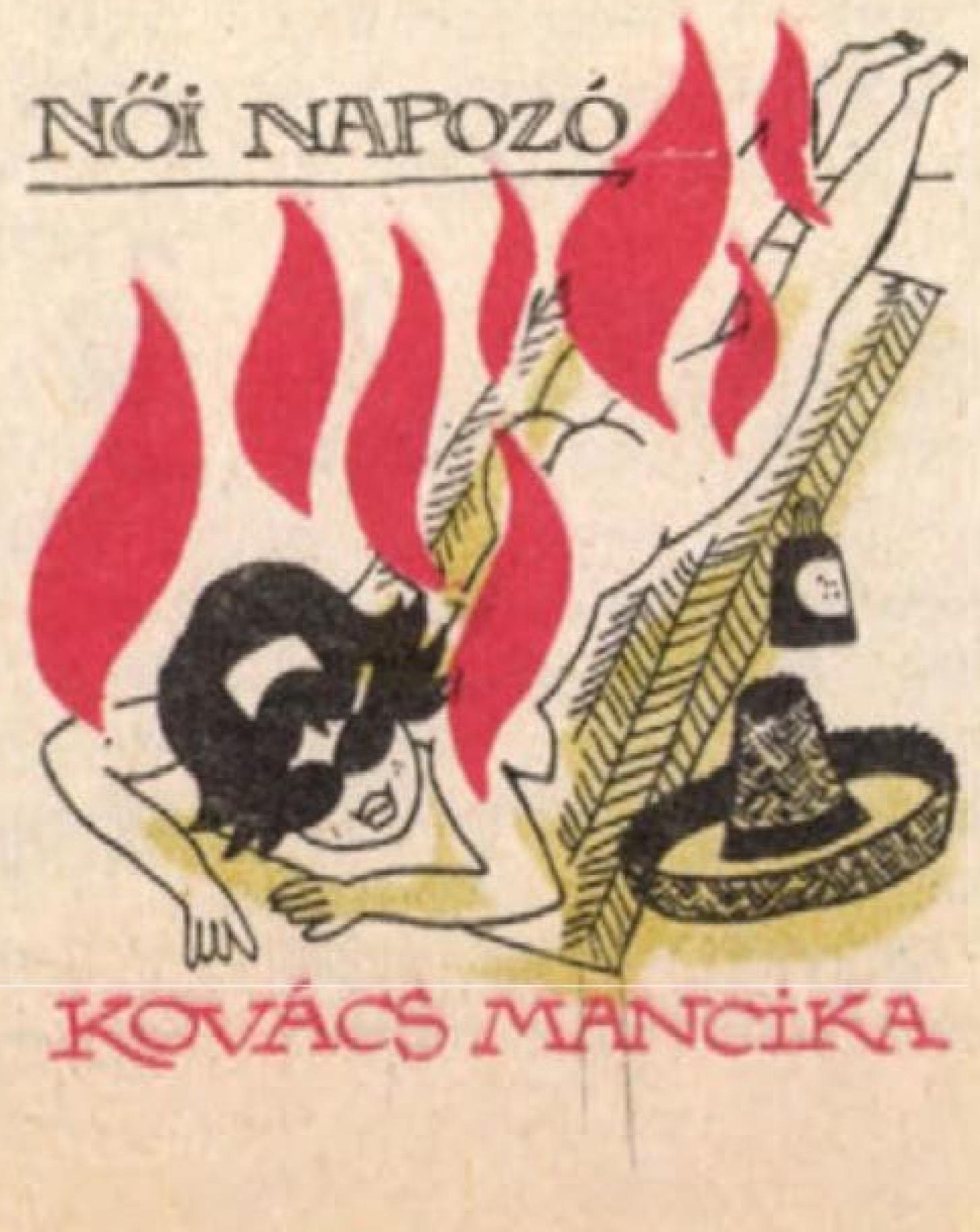

KOVÁCS MANCIKA

Makacs ügyfél

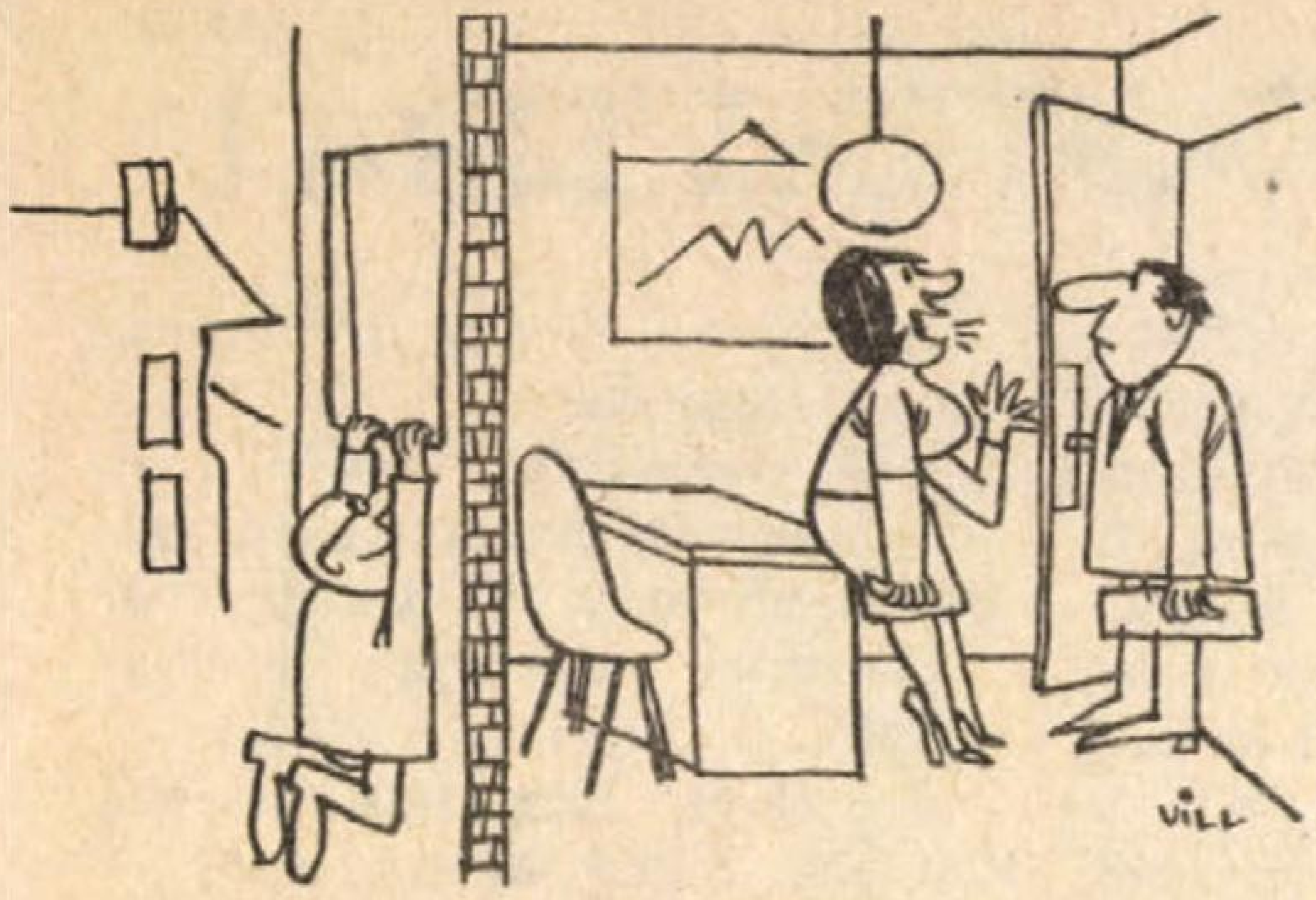

– A főnök házon kívül van . . .

Mai gyerek

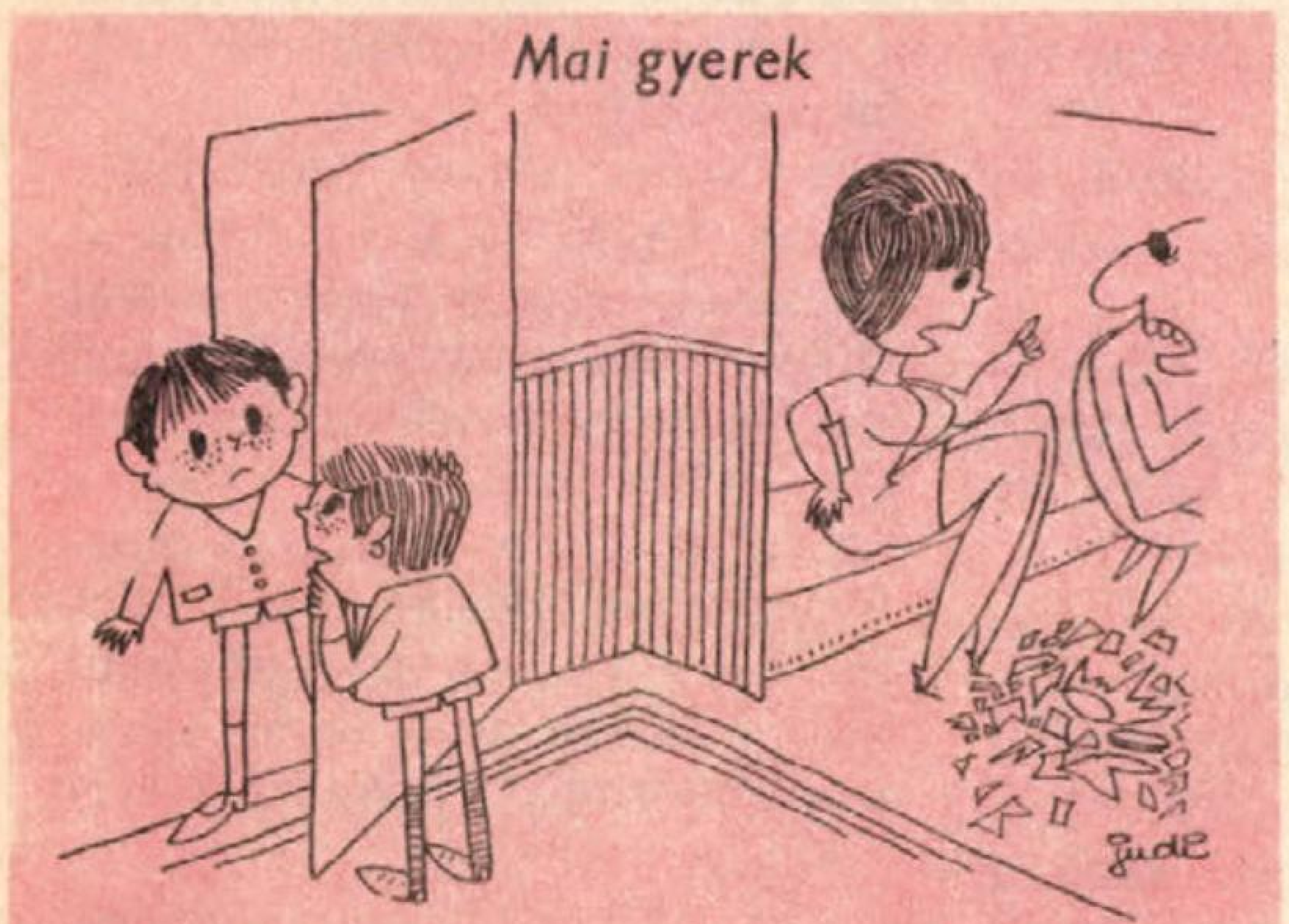

– Menjünk hozzátok játszani. Nálunk frontátvonulás van.

Lelkes külföldi turista

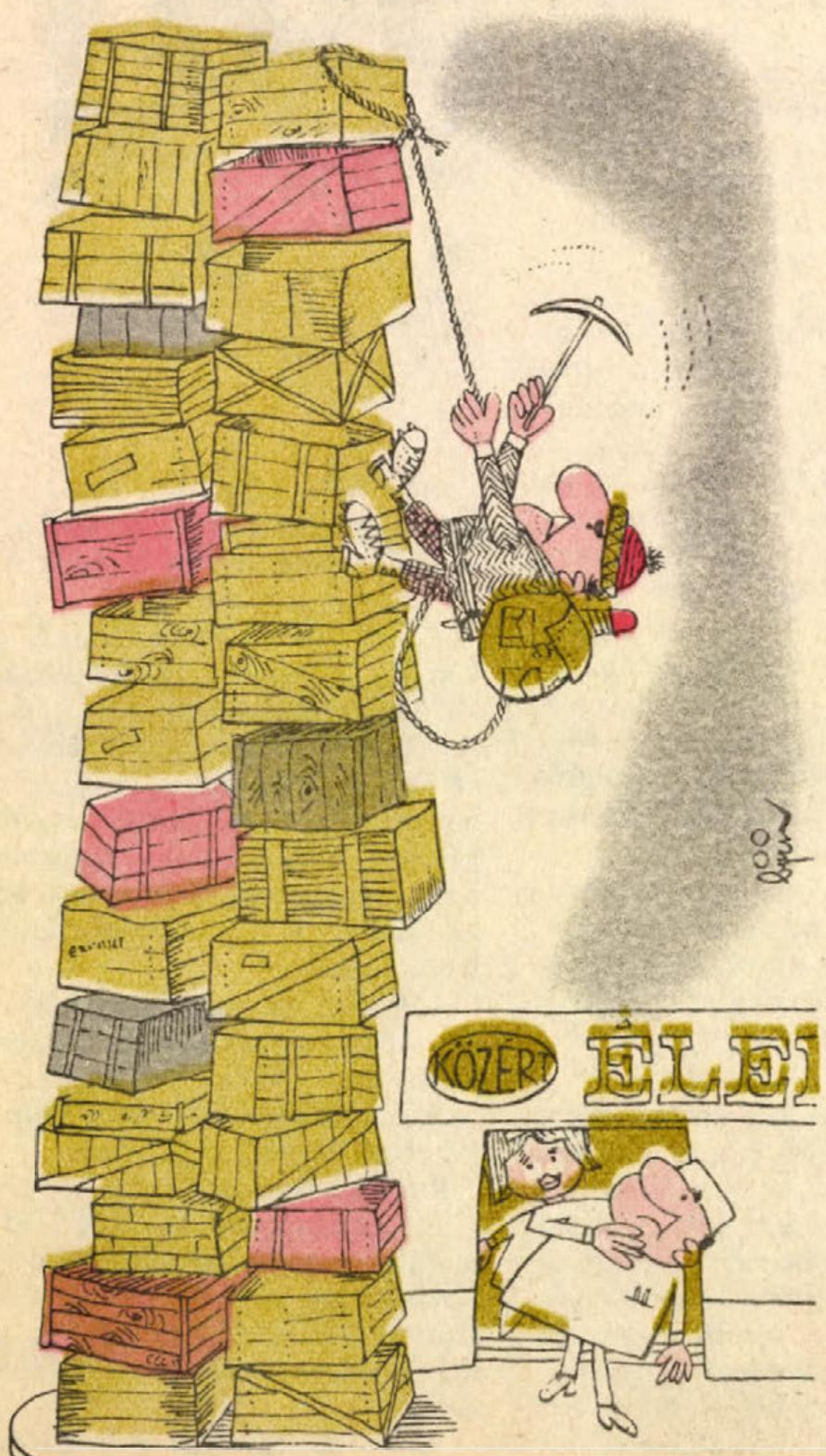

Villámlátogatás Vietnamban

Várnai György rajza

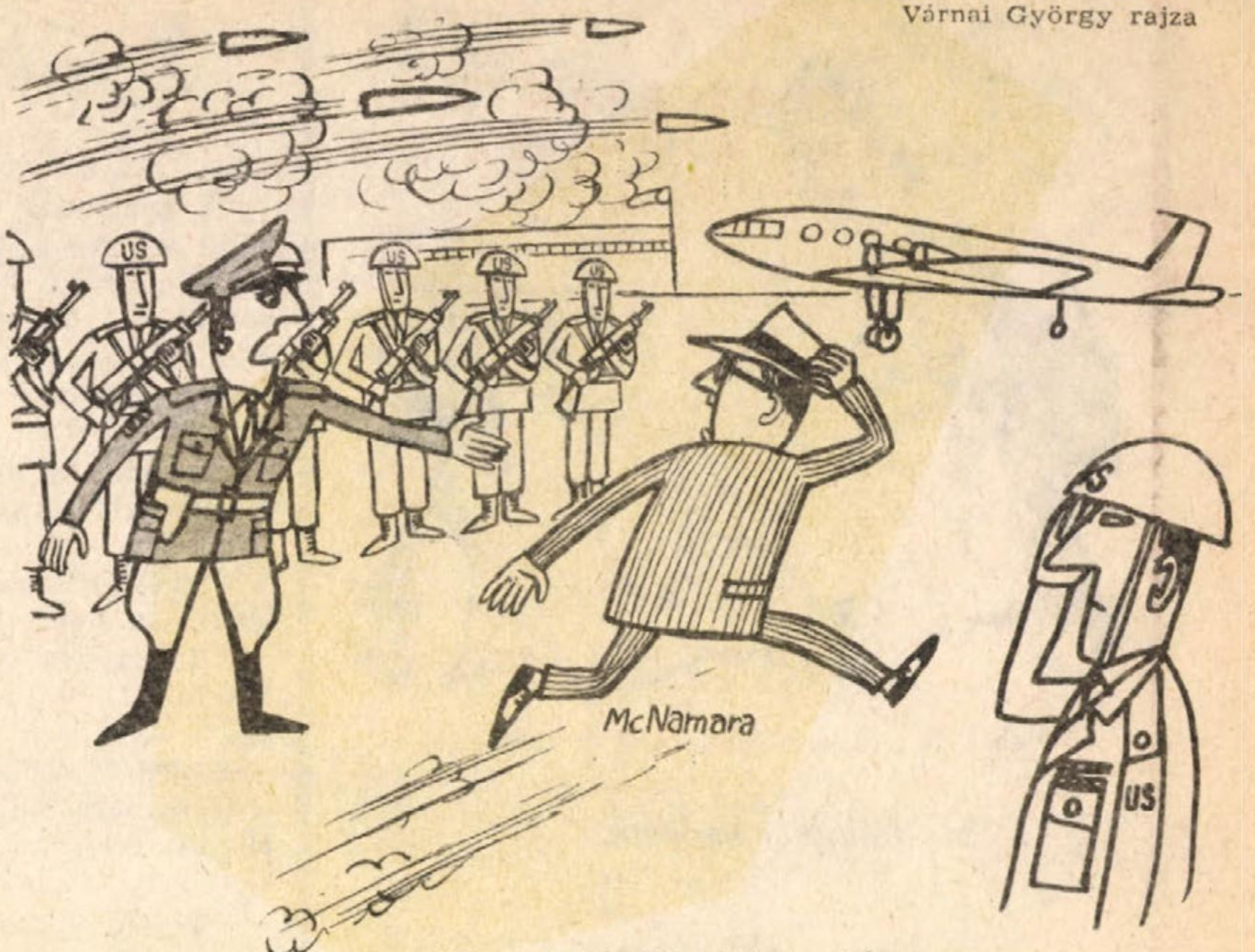
US
US
US
US
McNamara
US

– Hova siet, hadügyminiszter úr?
– Haza. Itt folyton lövöldöznek . . .

A jövő diplomatája

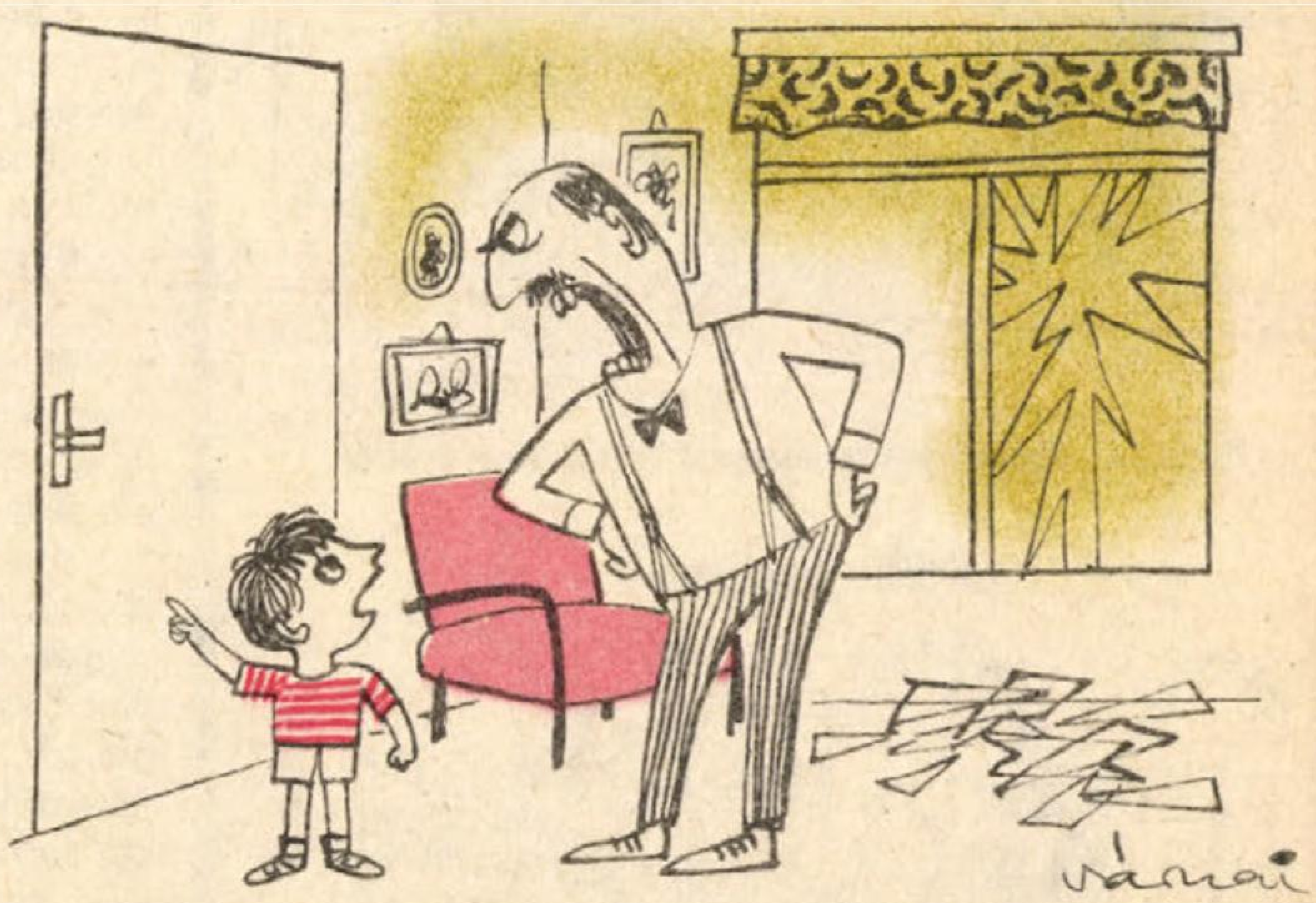

– Apu, ha ilyen hangnemben beszélsz velem, kénytelen leszek elhagyni a termet! . . .

A filmgyári dramaturg

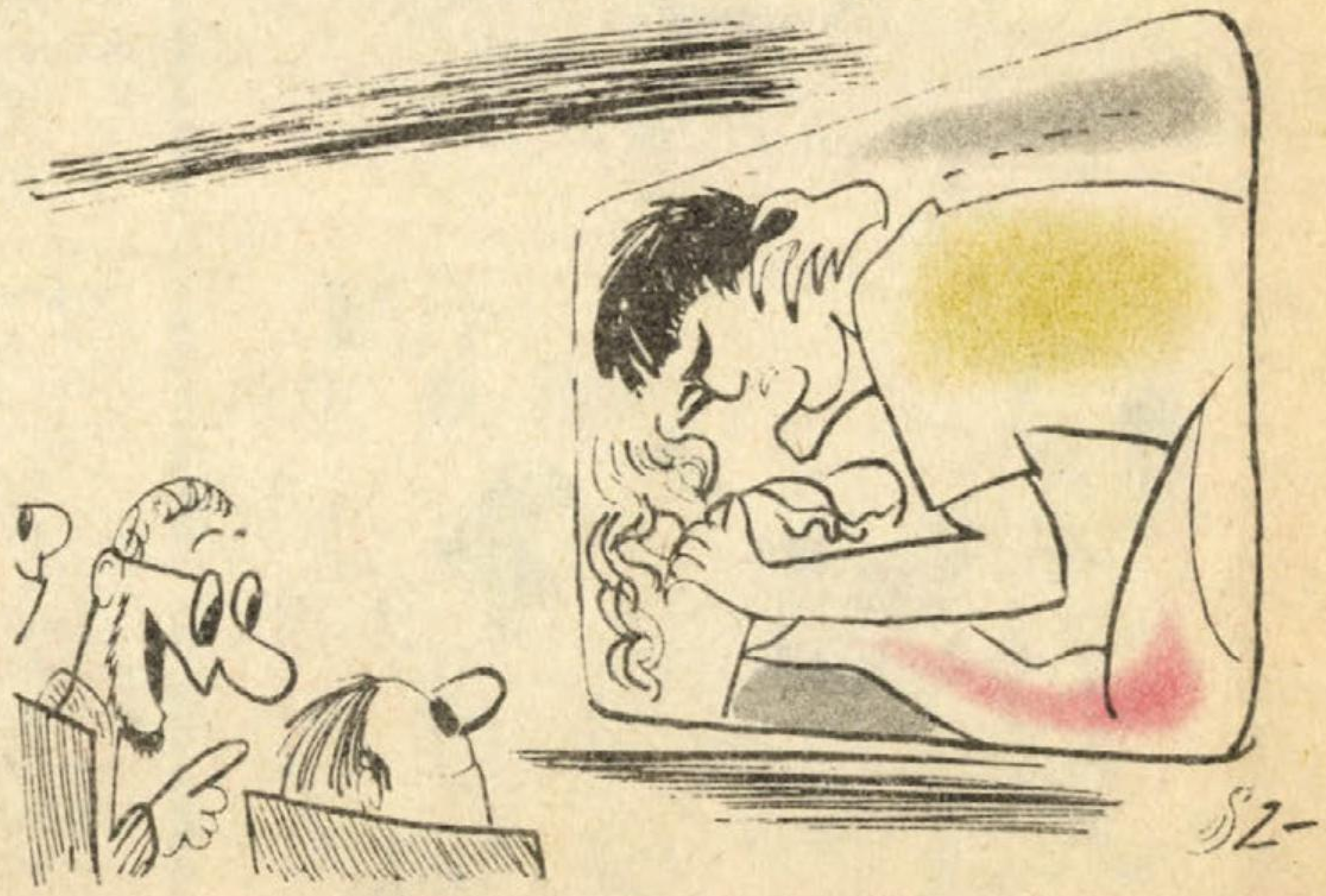

– Most figyelj, innen én írtam!

Házasságkötő teremben

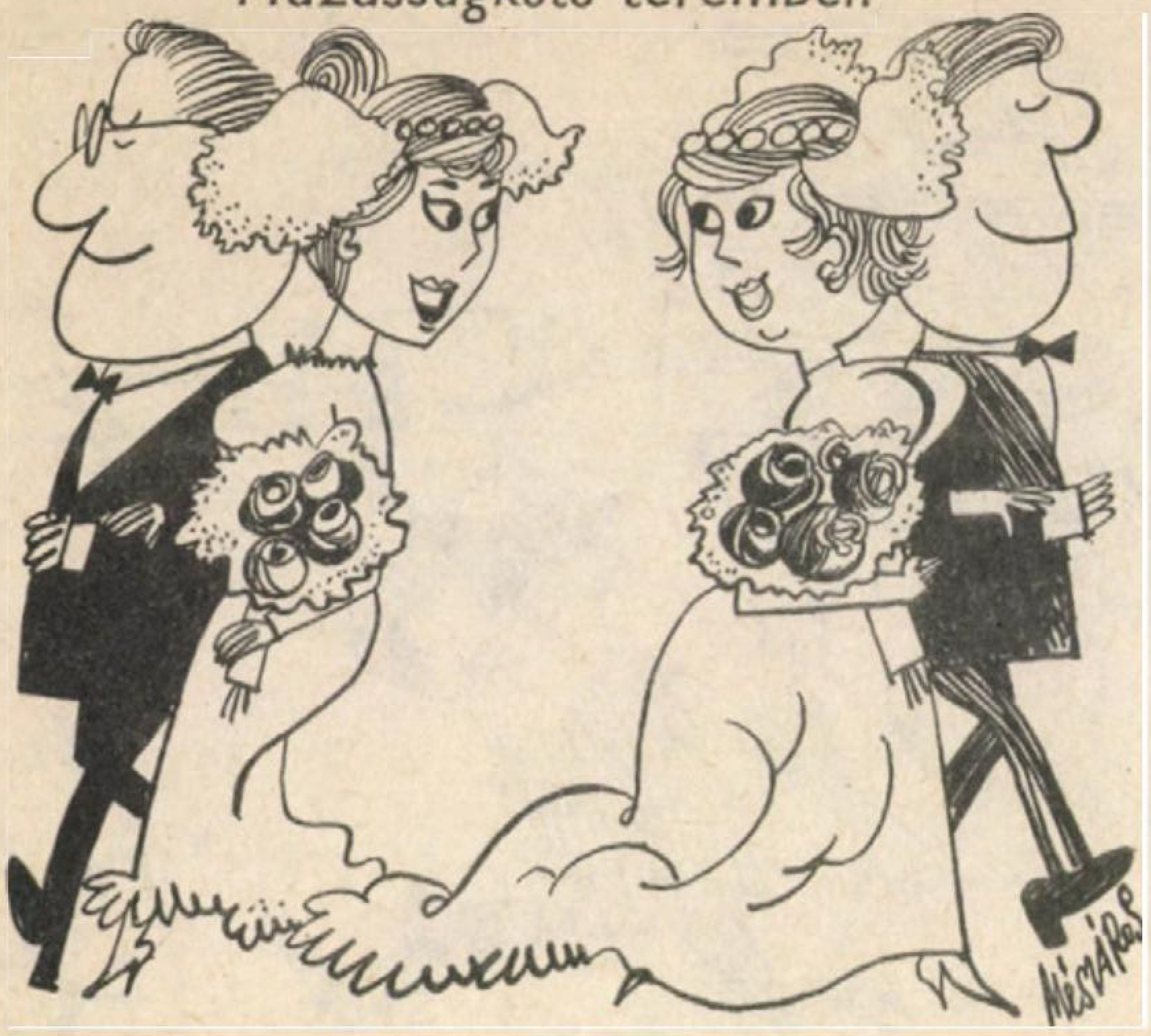

– Nahát, de érdekes! Mi mindig itt találkozunk!

Vállalati kedvenc

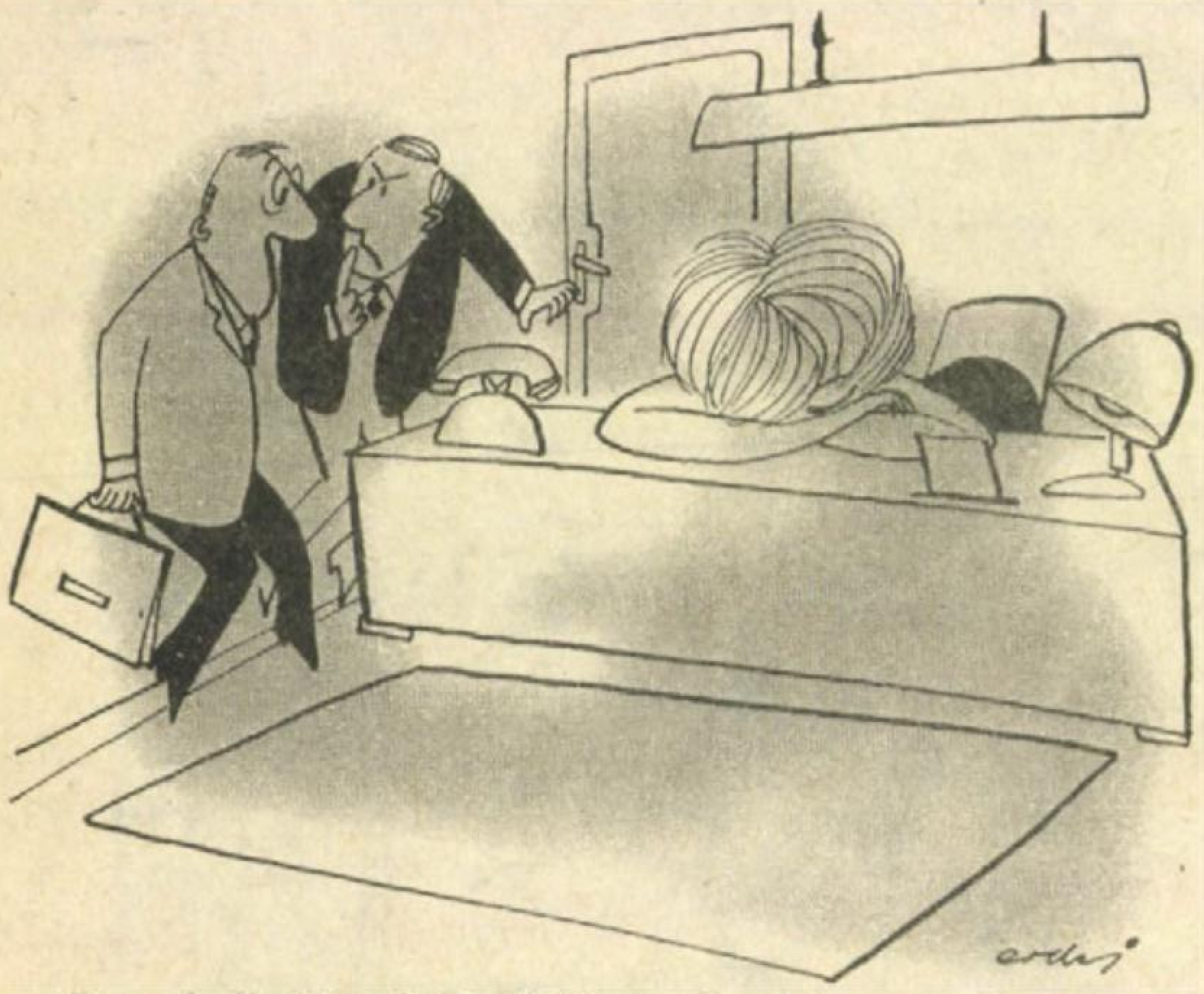

– Pszt, halkabban! Ha felriasztod, egész nap durcás . . .

Játékvezető-sors .

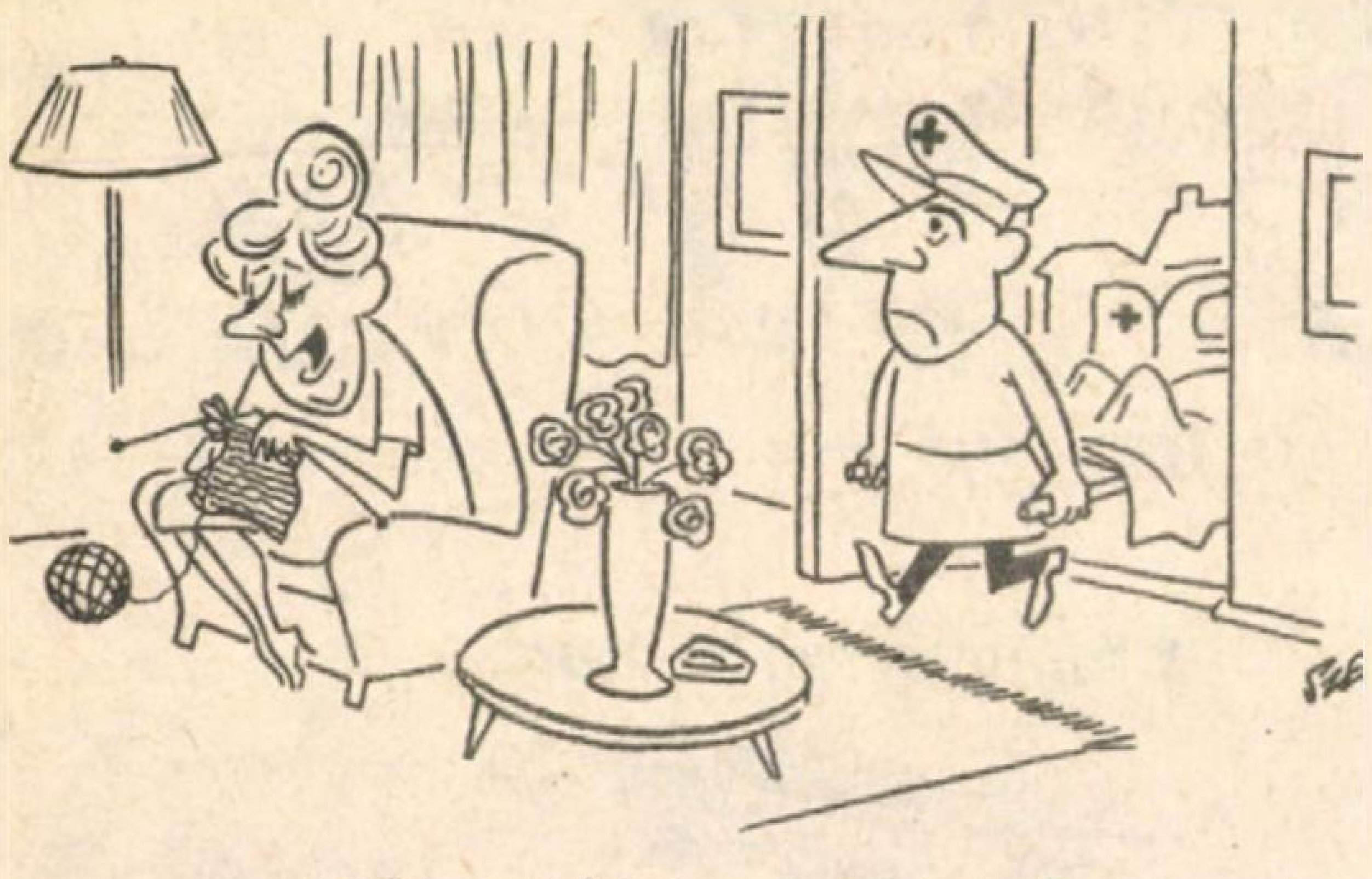

– Nehéz mérkőzés volt, drágám?

Társszerzők

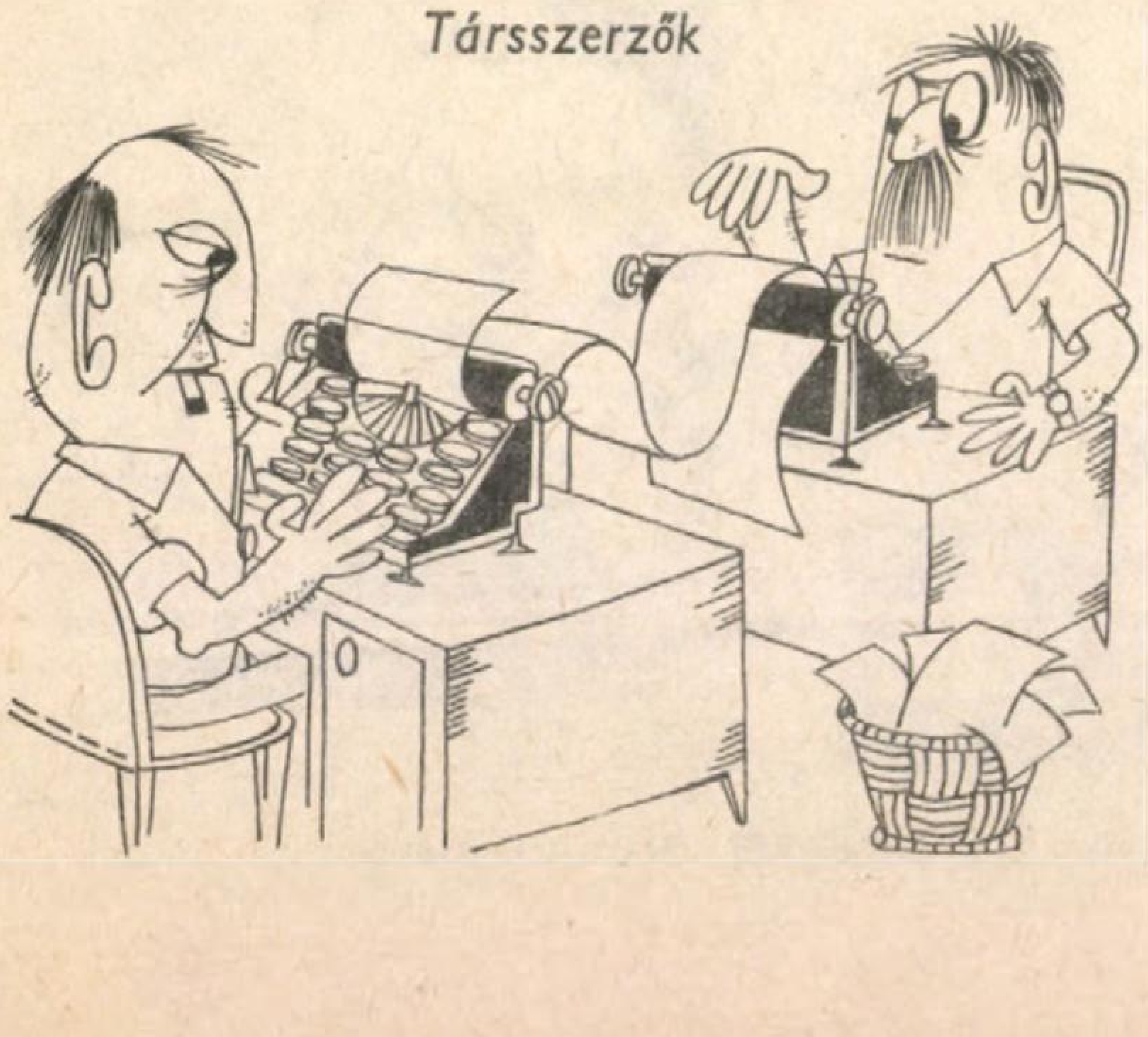

Irány NAGYKANIZSA!

A Budapest–Nagykanizsa-i gyorsvonat lihegve, prüszkölve állt meg a VII., Damjanich utca 88. számú bérház előtt. A kormos mozdonyvezető lelépett a szerelvényről, és sapkáját levéve tisztelettel felkiabált az első emeletre:

– Kovács úr, kérésére házhoz jöttünk! Ha óhajtja, máris indulhatunk!

Kovács kissé rosszkedvűen válaszolt az ablakból:

– Miért nem jött egészen az ajtómig? Leesett volna a karikagyűrű az ujjáról?

– Kérem tisztelettel, ezek a modern házak elég gyenge lábon állnak. Félő, hogy a mozdony alatt leszakadna a lépcsőház.

– Na jó. Akkor lejövök gyalog – bólintott megadóan Kovács, aki határozottan tudta, érezte, hogy most álmodik. Meglehetősen egoista, önző, csak a saját kényelmével törődő polgár lévén, igyekezett úgy irányítani az álmait, legalább az álmait, hogy az neki a legkellemesebb legyen. Így hát, mikor lustán végigdőlt a párnázott fülkében, fölényesen azt mondta a mozdonyvezetőnek:

– Egy kis kerülővel menjen a vonat Kanizsára. Előbb felszaladunk a Gellérthegyre. A Citadellánál jobbra a harmadik lőrésnél vár a barátnőm, Ancsa.

– Ha tudom, hogy hegynek megyünk, több szenet hozok magammal – sóhajtotta a mozdonyvezető, de aztán engedelmesen nekivágott az útnak. A „Búsuló juhász" vendéglőnél vizet kellett felvenni a mozdonynak, így kissé késve érkeztek a Citadella elé. Az éjfekete, kreolbőrű Ancsa türelmetlenül ugrott Kovács nyakába, aki idegesen rákiáltott:

– Ne csinálj feltűnést! Már mindenki minket figyel – mondta kimérten, és lefejtette magáról az ölelő karokat.

– Most már mehetünk Nagykanizsára? – kérdezte könyörgő hangon a mozdonyvezető. – Nagyon zsúfolt a vonatom. Tetszik tudni, hétvége van, és sokan szeretnének vidékre utazni.

– Utazzanak hét elején! Miért kell nekik pont arra a vonatra szállni, amire én?! – kiáltotta sértett büszkeséggel Kovács, majd nagylelkűen engedélyt adott az indulásra. Minden rendben is ment egy darabig, ám egyszerre hatalmas rándulással, nyögve, csikorogva megállt a vonat. A kalauz pillanatok alatt megállapította, hogy Kovács úr rántotta meg a vészféket.

– A szabályzat szerint csak rendkívül indokolt esetben szabad megrántani ezt a fogantyút – mondta udvariasan a jegykezelő.

– Helyes. Rendkívüli esetről van szó. Nézze, mennyi szép pipacs és kökörcsin van a mezőn. Szedjen egy szép csokorra valót a menyasszonyomnak! Én utálok hajlongani.

A kalauz néhány perc múlva gáláns meghajlással nyújtotta át Ancsának a nagy csokor mezei virágot. Jutalomképpen tovább indulhatott a szerelvény. Egy negyed óráig zavartalanul haladt a vonat, de akkor Kovács a mozdonyvezetőt elszalasztotta a faluba, hogy hozzon a népboltból négy forintért tepertőt és kovászos uborkát. Az utasok ezt már nem bírták idegekkel. Küldöttséget menesztettek Kovácshoz. A küldöttség vezetője halkan, udvariasan azt kérdezte:

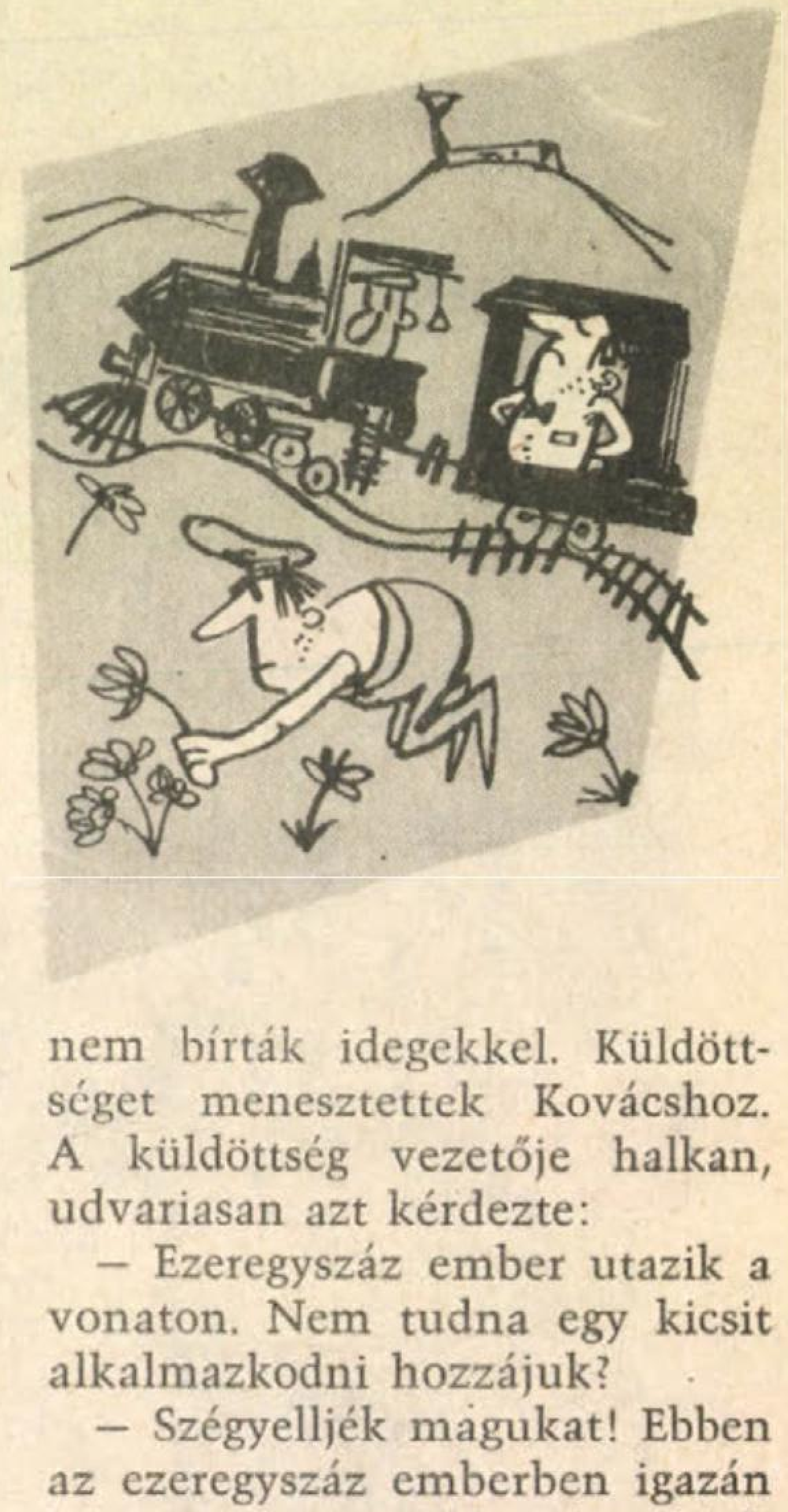

– Ezeregyszáz ember utazik a vonaton. Nem tudna egy kicsit alkalmazkodni hozzájuk?

– Szégyelljék magukat! Ebben az ezeregyszáz emberben igazán lehetne annyi szolidaritás, segítőkészség, humanizmus, tapintat, hogy nem zavarnak ilyen ostoba kérésekkel! Önök alkalmazkodjanak hozzám!

– Tudja, mi maga? Egy utálatos, önző fráter, akiből teljesen hiányzik a kollektív érzés! – mondta haragtól szikrázó tekintettel az utasok képviselője.

Kovács kihúzta magát:

– Sajnálom, de ez az én álmom, s a saját álmomban úgy viselkedem, ahogy nekem tetszik! – kiáltotta gőgösen, és a másik oldalára fordulva tovább aludt.

Galambos Szilveszter

ELŐREGYÁRTOTT TÉVÉ-HÍRADÓ

A képek megfelelő összerakásával ismét végignézhetjük a tegnapi tévéhíradót.

ITT LEVÁGANDÓ

ITT LEVÁGANDÓ

ITT LEVÁGANDÓ

Lengyel HUMOR

NAP

(J. Kaczmarczyk rajzai, Varsó)

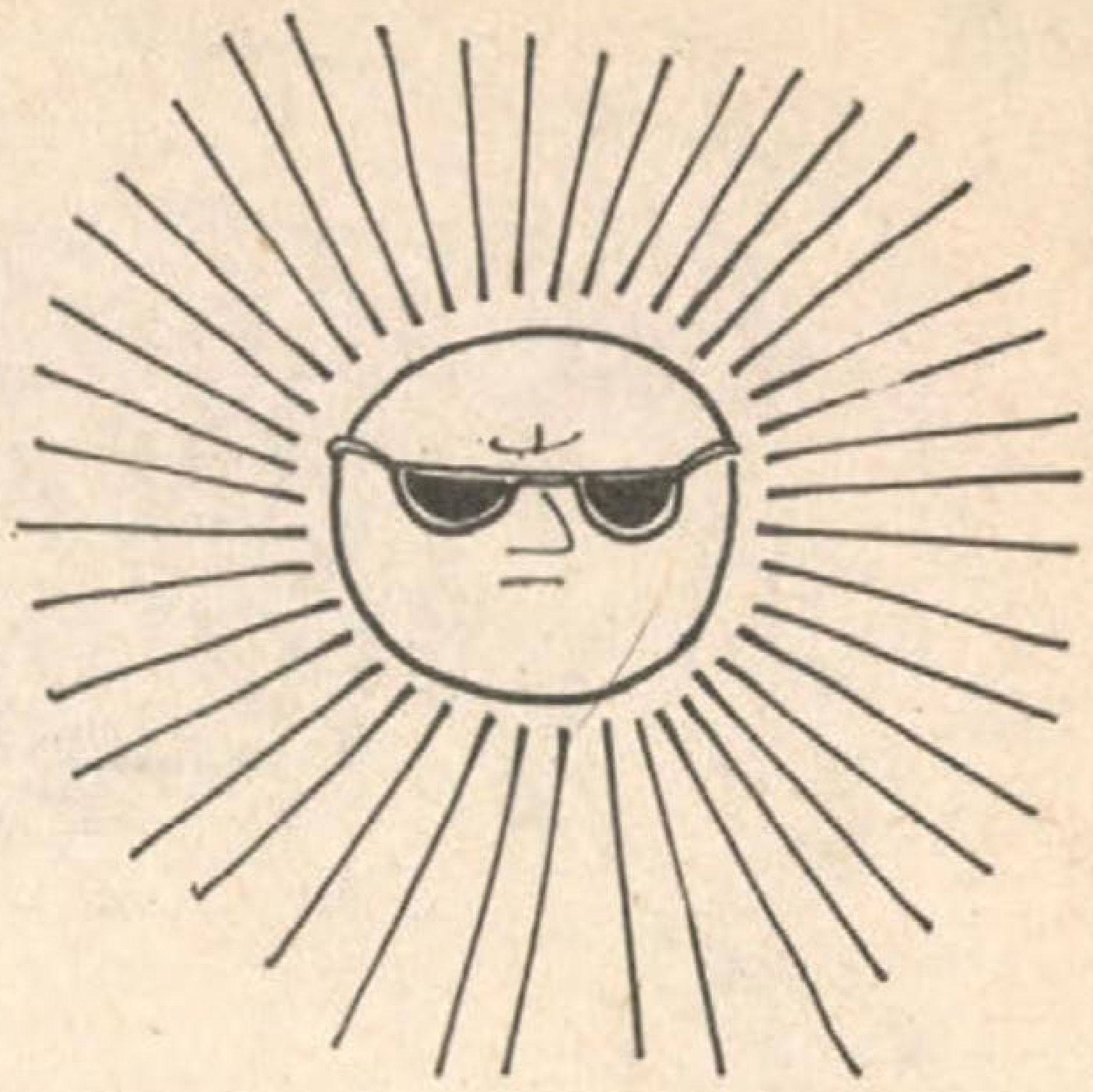

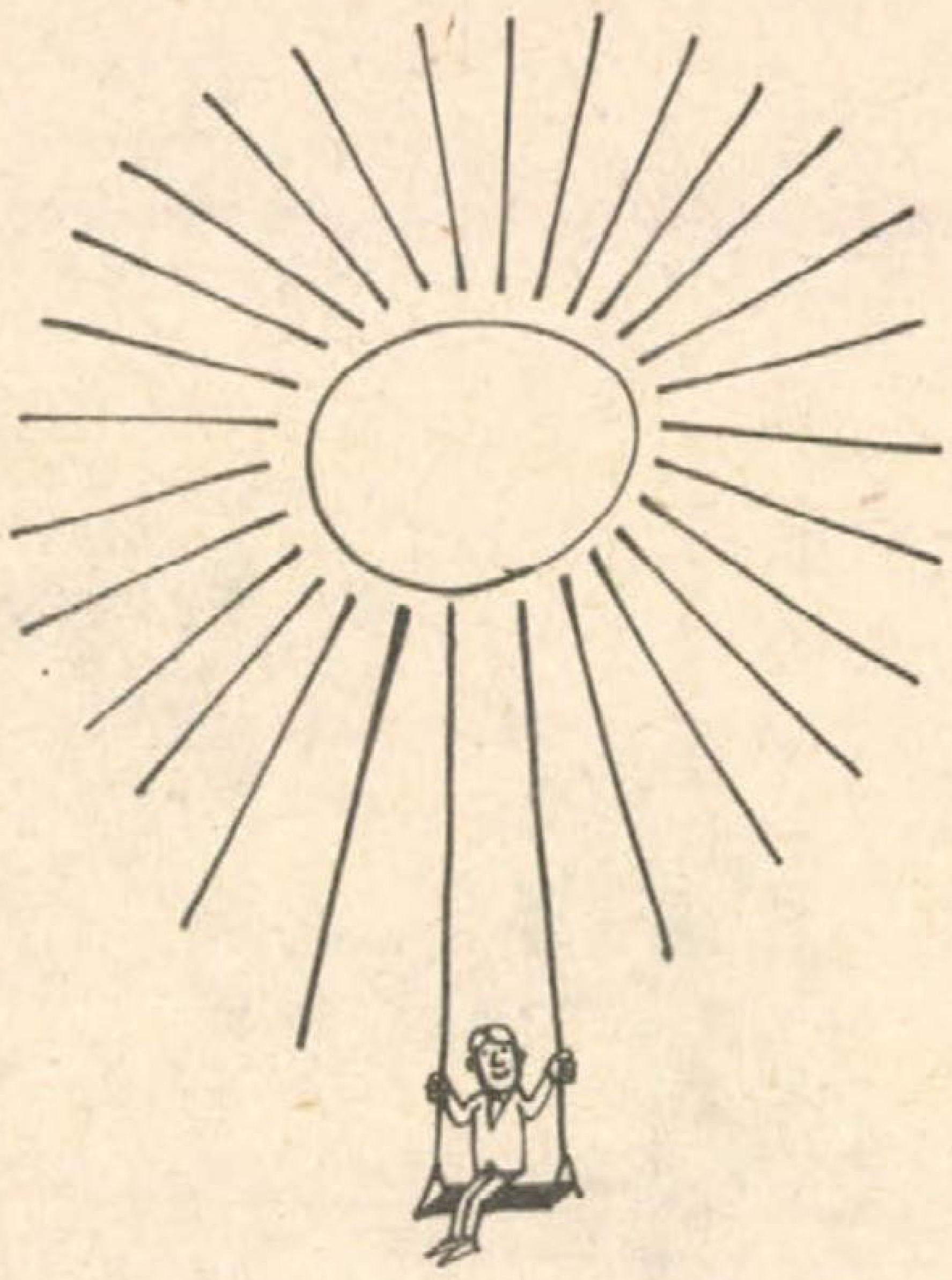

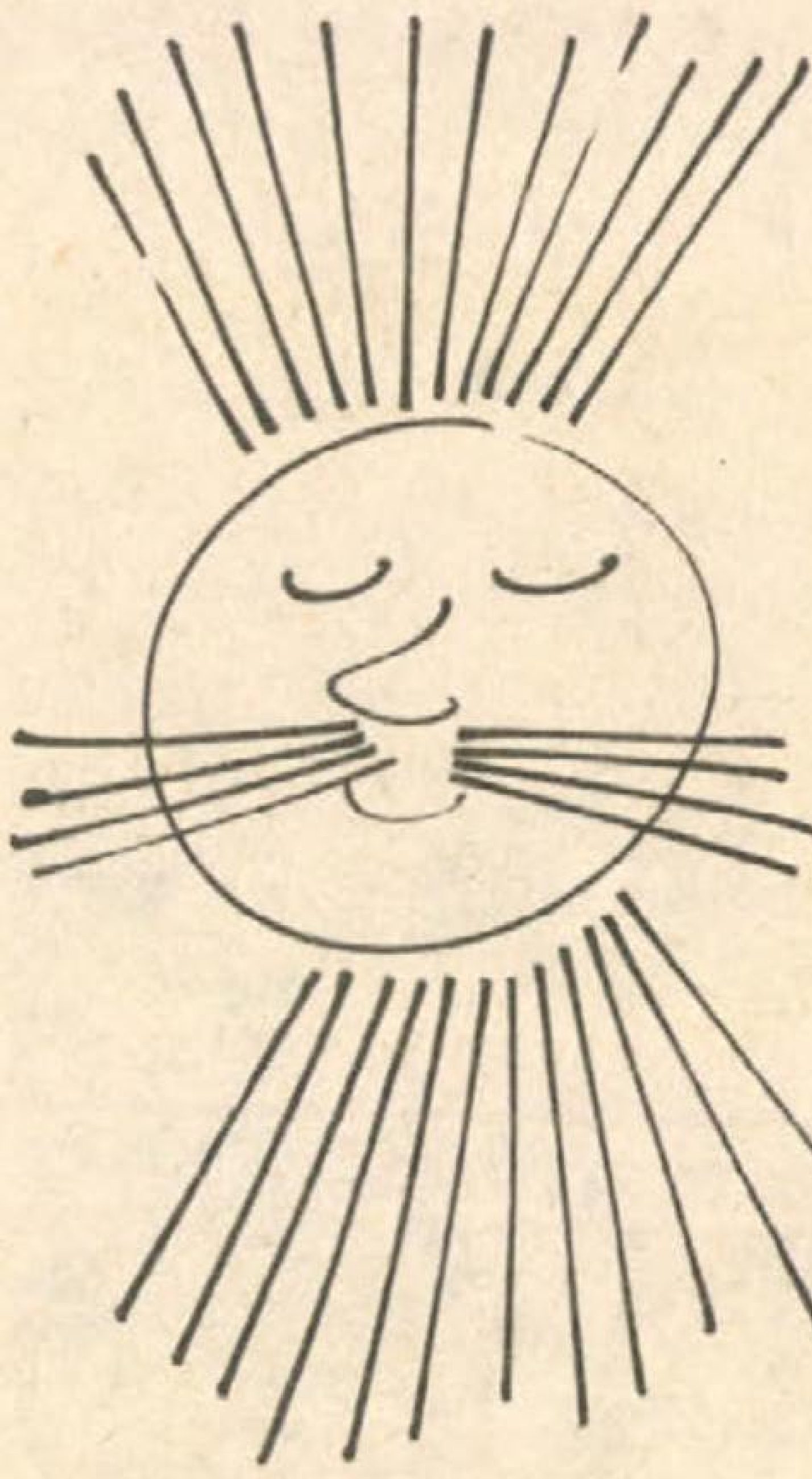

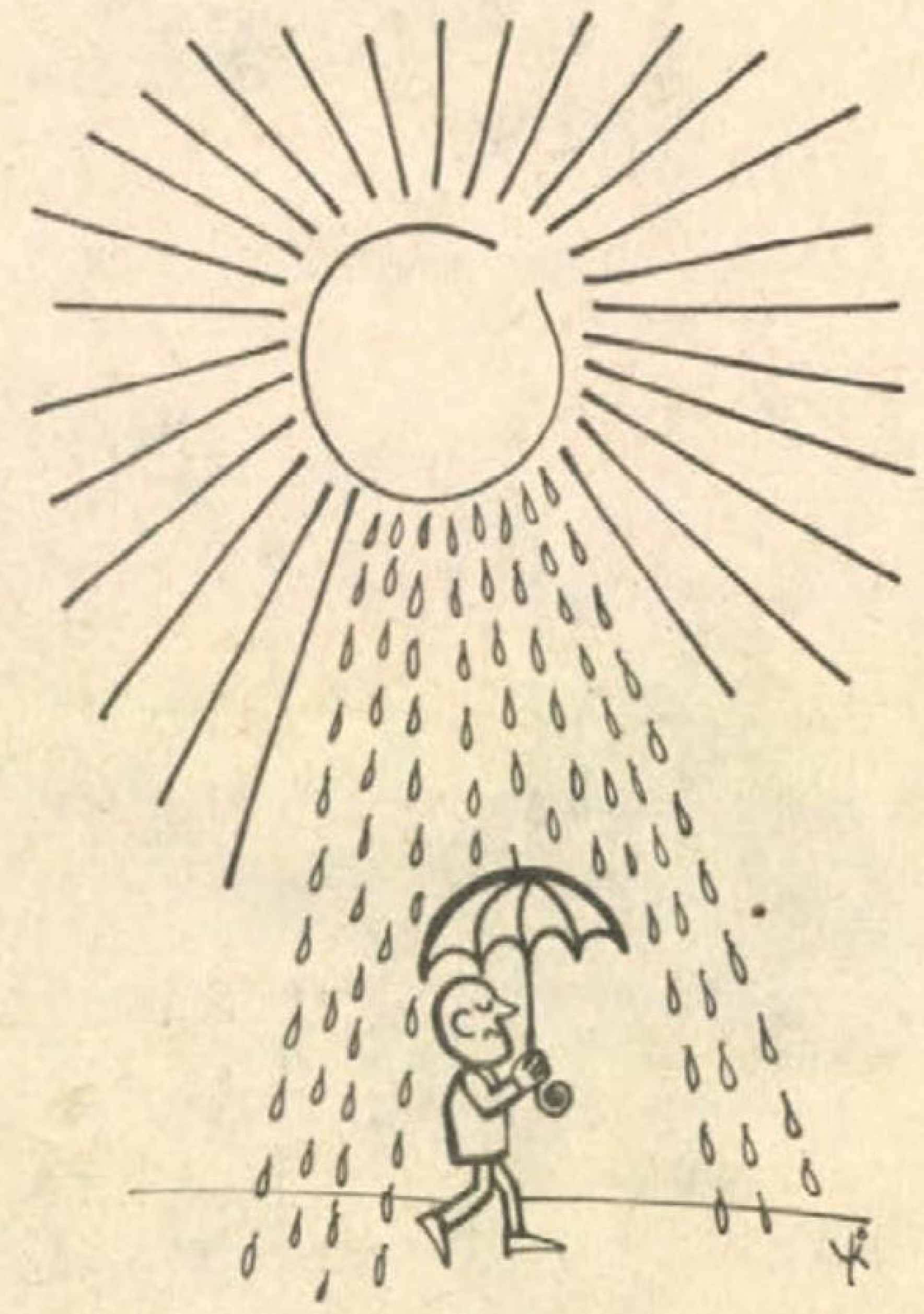

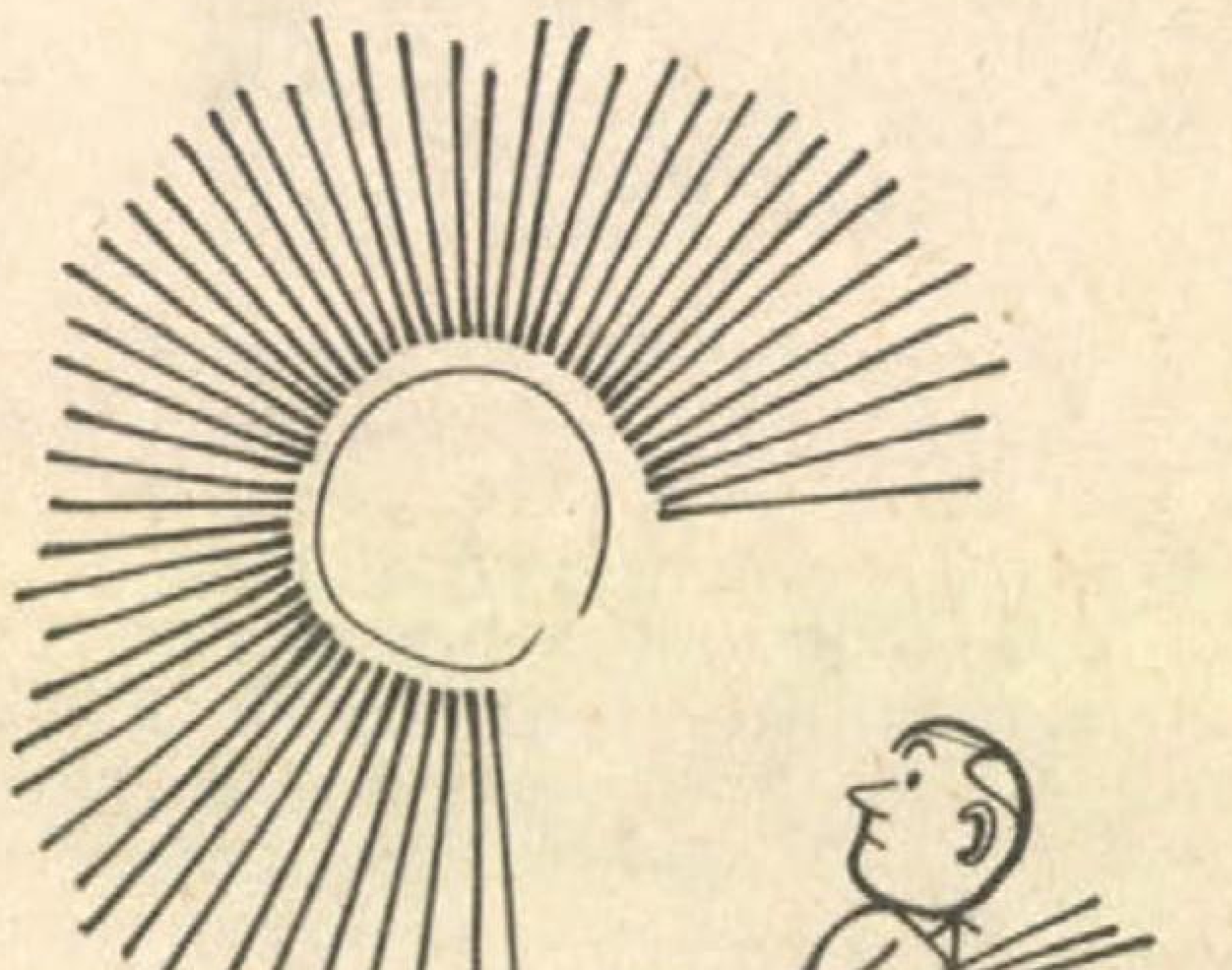

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Pesti autóbusz nyáron

Pusztai Pál rajza

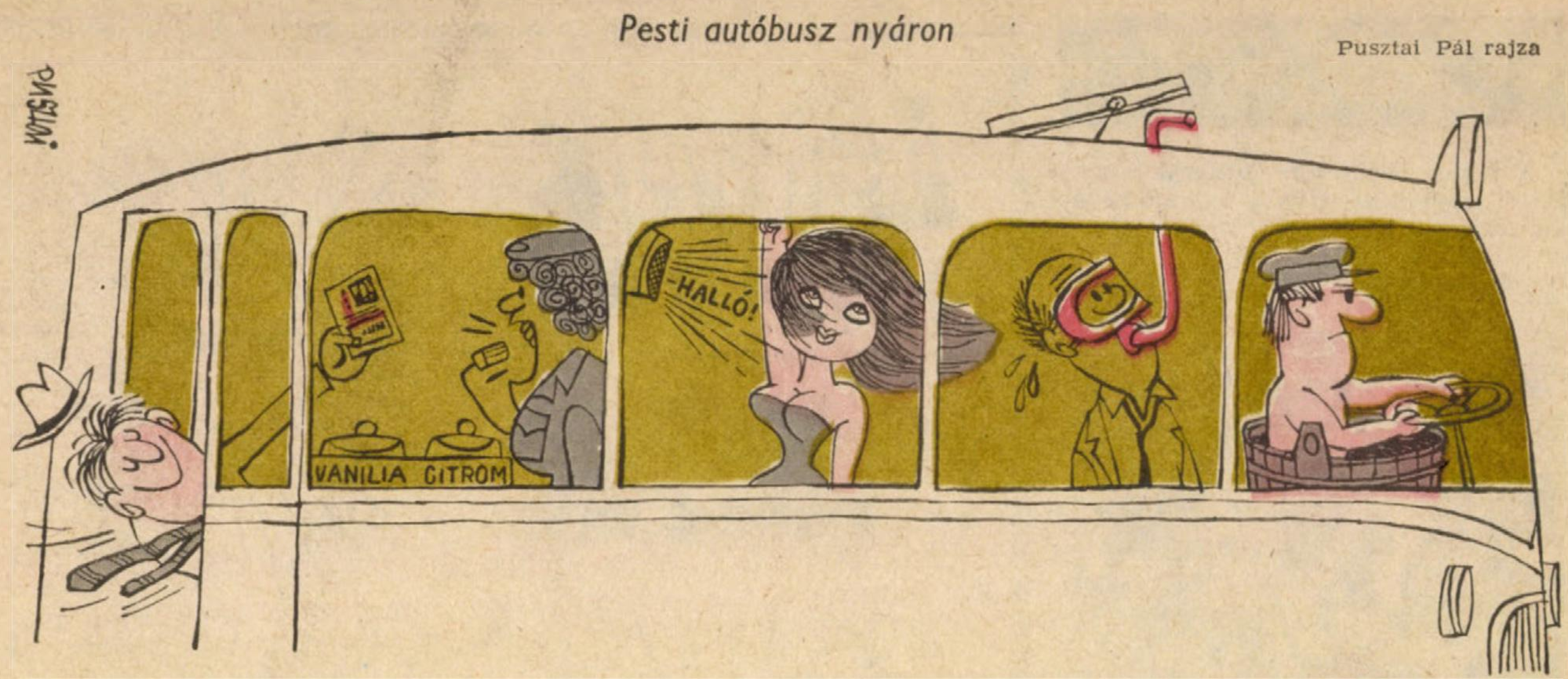
PUSZTAI
VANILIA CITROM
HALLÓ!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS LAK ÁLL...

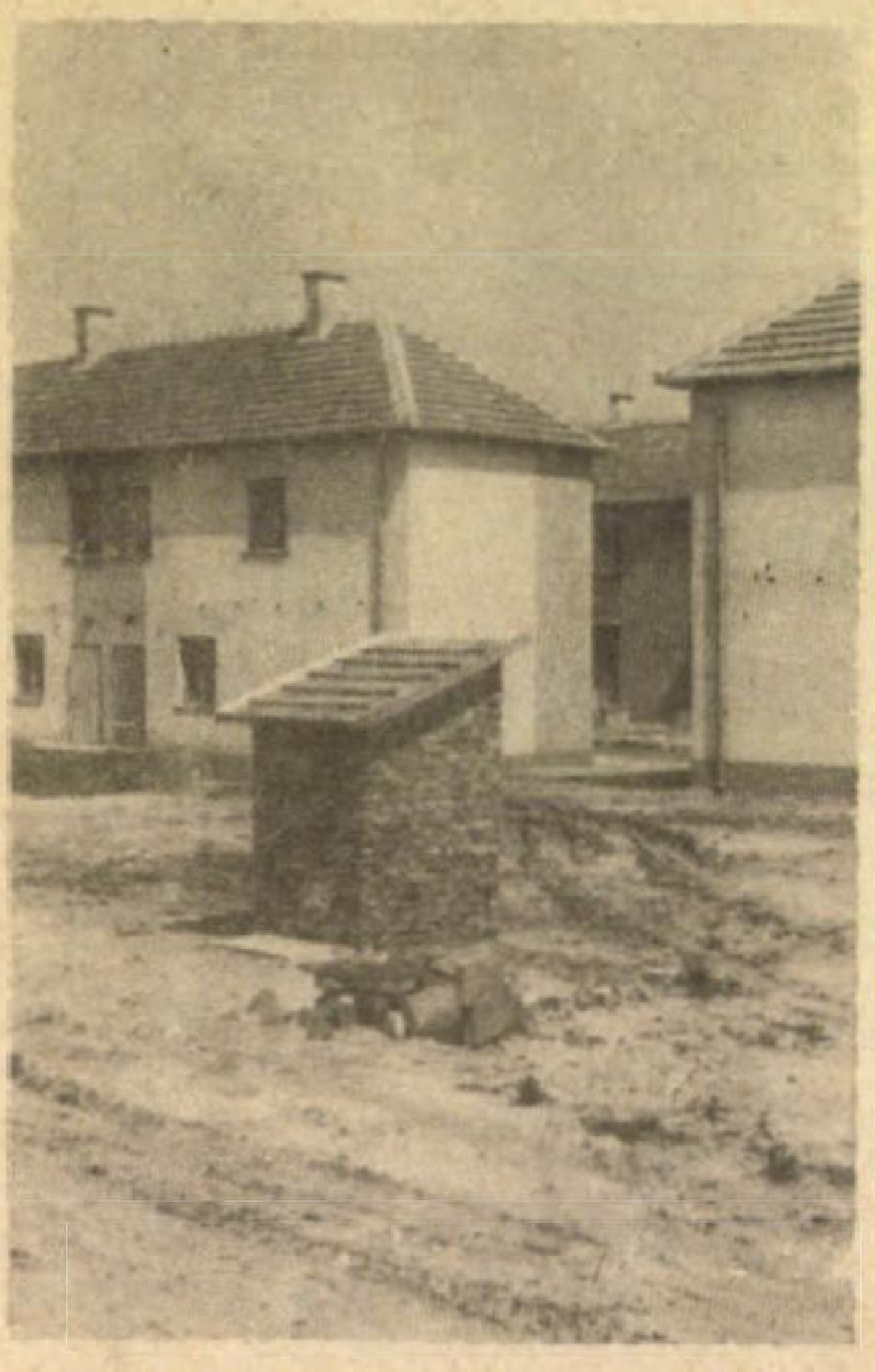

Ez év május elején, a műszaki átadás alkalmával a kiskunhalasi Ötös utcában épült öt lakóháznál több hibát állapított meg a bizottság, ezek többségét a hónap végéig kijavították. Csak éppen a legsúlyosabb hiányosságot nem küszöbölték ki, nem oldották meg a szennyvíz elvezetését. Ezért a lakók sem fürdőszobát, sem W. C.-t használni nem tudnak.

Így került aztán, magánkezdeményezés eredményeképpen, a fotón látható első házikó a szép, modern épületek mellé. Ez lesz a fejlődés útja?

Magam és tizenkilenc lakótársam nevében erre a kérdésre várok választ az illetékesektől.

Aladics László
Kiskunhalas, Ötös u.

Önvédelem

Endrődi István rajzai

1

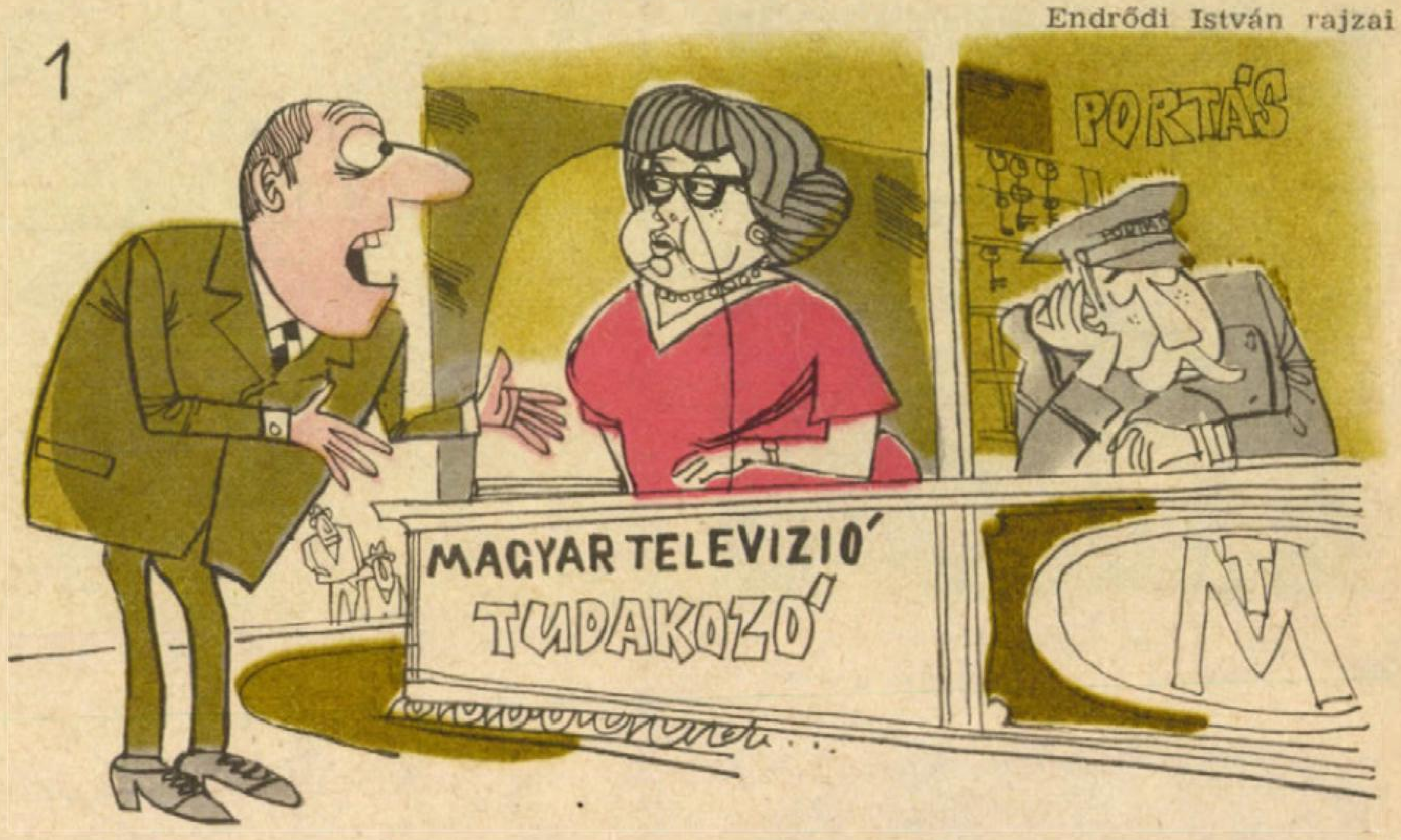
PORTÁS
MAGYAR TELEVIZIÓ
TUDAKOZÓ

– Biztos, hogy július húsztól augusztus húszig tart az idei táncdal-fesztivál?

2

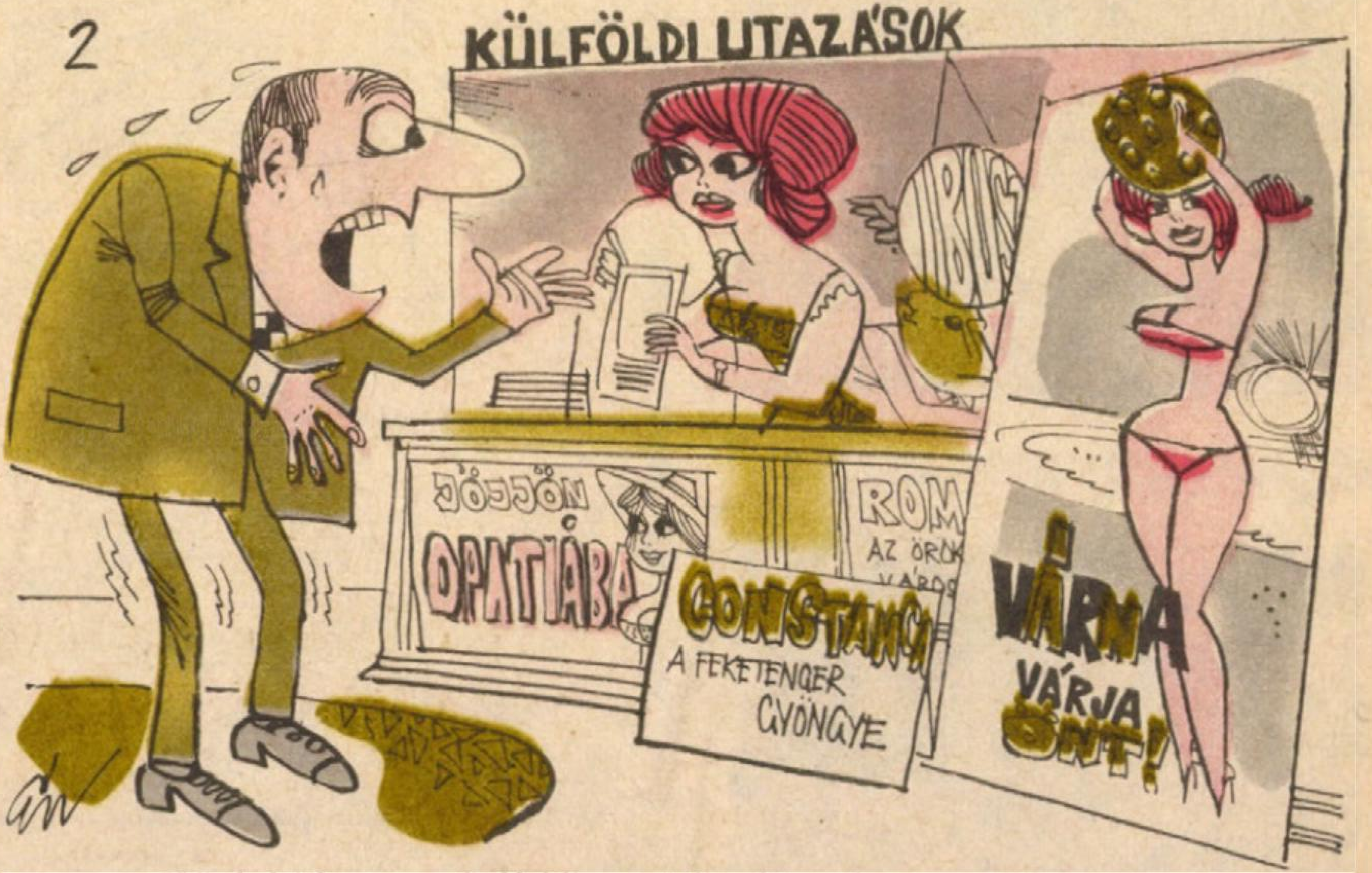
KÜLFÖLDI UTAZÁSOK
IBUSZ
JÖJJÖN OPATIÁBA
ROM
AZ ÖRÖK VÁROS
CONSTANCA
A FEKETENGER GYÖNGYE
VÁRNA
VÁRJA ÖNT!

– Kérek bárhova egy külföldi utat július húsztól augusztus húszig! . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220 – 67.0951 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504